

JULIE
GARWOOD
*Tanec
stínů*

JULIE
GARWOOD
*Tanec
stínu*

Julie Garwood
SHADOW DANCE

Copyright © Julie Garwood, 2007
All rights reserved
Translation © Magda Cindričová, 2008

Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace
nesmí být bez písemného svolení nakladatele reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

ISBN 978-80-86508-97-9

První kapitola

Svatba nebyla jen tak ledajaká. Povolali na ni sedm družiček, sedm mládenců, tři ceremoniáře, dva ministranty a do kostela se dostala tak ohromná palebná síla, že by dokázala srovnat se zemí polovinu kongregace. Všichni kromě dvou mládenců byli ozbrojeni.

Federální agenti neměli z té spousty lidí radost, ale věděli, že nemá smysl si stěžovat. Ženichův otec, soudce Buchanan, si nemínil nechat ujít šťastnou událost, přestože mu v poslední době několikrát vyhrožovali smrtí. Soudce v Bostonu právě projednával velký případ vydírání a federálové pověření jeho ochranou budou pokračovat ve své práci, než proces skončí a než bude vynesena rozsudek.

Kostel praskal ve švech. Buchananové byli tak početná rodina, že se někteří ženichovi příbuzní a přátelé museli přesunout na stranu nevěstiniých hostů. Většina do malého městečka Silver Springs v Jižní Karolíně přijela z Bostonu, ale několik Buchananových bratranců přicestovalo až z Invernessu ve Skotsku, aby oslavili sňatek Dylana Buchanana a Kate MacKennové.

Nevěsta a ženich se zdáli k zbláznění šťastní a jejich svatbu považovali všichni za radostnou událost, ale nikdy by k ní nedošlo, nebýt Dylanovy sestry Jordan. Kate a Jordan byly nejlepší přítelkyně a před časem spolu bydlely na koleji. Když Jordan poprvé přivedla Kate do domu své rodiny v Nathan's Bay, sešli se všichni sourozenci na oslavu otcových narozenin. Jordan samozřejmě neměla v úmyslu dávat někoho s někým dohromady a rozhodně nepostřehla jiskru, která prolétla mezi Kate a jejím bratrem Dylanem, a tak o pár

let později, když se jiskra rozhořela v plamen a ti dva se zasnoubili, nikdo nebyl překvapenější – a nadšenější – než ona.

Každý sebemenší detail významné události se pečlivě plánoval. Jordan, stejně jako Kate, byla velká organizátorka, a tak jí dali na starost svatební výzdobu. Je ovšem třeba přiznat, že to trochu přehnala. Květinami dala zkrášlit každé místo v kostele i prostor před ním. Malinově červené růže a smetanově bílé magnolie lemovaly i kamenný chodníček ke vchodu a jejich líbezná vůně vítala přicházející hosty. Růžové a bílé růže se ve velikých věncích s širokými saténovými stuhami obroubenými krajkou, které visely po každé straně starých oprýskaných dveří, půvabně proplétaly se zelenými úponky břečťanu. Jordan dokonce původně uvažovala, že dveře dá natřít, ale v poslední chvíli dostala rozum a upustila od toho.

Kate také požádala Jordan, aby se postarala o hudbu, a Jordan pojala ve velkém i tento úkol. Zpočátku ji napadlo, že na obřad objedná pianistu a zpěváka, ale nakonec pozvala celý orchestr. Byly tu housle, klavír, flétna a dvě trubky. Hudebníci seděli na balkoně a zpříjemňovali hostům příchod tóny Mozartovy hudby. Až se mládenci seřadí před oltářem, hudba by měla na chvíli ztichnout; pak by měly zaznít trubky, dav vstát a celá sláva začít.

Nevěsta a družičky čekaly v převlékárně hned za chrámovou předsíní. Nastávala vrcholná chvíle. Každým okamžikem by měly trubky ohlásit začátek obřadu, ale zatím mlčely. Kate poslala Jordan, aby zjistila, co je zdrželo.

Mozartovy překrásné melodie přehlušilo zaskřípání dveří, když Jordan nahlédla do chrámu. Spatřila jednoho z federálních agentů, jak stojí ve výklenku po levé straně, a snažila se nemyslet na důvod, proč tu je. Osobní ochranka přece nebyla nutná, pomyslela si, když se vezme v úvahu,

kolik profesionálních strážců zákona je v rodině. Dva z jejích šesti bratrů byli totiž agenti FBI, jeden působil jako prokurátor, další prodělával výcvik u námořnictva a jeden pracoval u policie. Nejmladší Zachary ještě studoval a zatím se nerozhodl, která strana zákona ho víc přitahuje. U oltáře bude také stát Noah Clayborne, blízký přítel rodiny a další agent FBI.

Agenti přidělení k ochraně jejího otce se nestarali, kolik jiných bezpečnostních opatření tam je. Svou práci měli jasně definovanou a obřadem se nenechávali rozptylovat. Jordan nakonec usoudila, že jsou ku prospěchu věci a v ničem nepřekážejí a že by se měla soustředit na svatbu a přestat si dělat starosti.

Zahlédla jednoho ze svých bratrů, jak si pomalu razí cestu do zadní části kostela. Byl to Alec, Dylanův svědek. Usmála se, když ho viděla. Alec se na svatbu změnil v jiného člověka. Pracoval v utajení, ale pro tuto příležitost si dal ostříhat vlasy, což byla z jeho strany velká oběť. Jeho práce obvykle vyžadovala, aby se oblékal a vypadal jako vyšinutý sériový vrah. Jordan ho málem nepoznala, když den předtím přijel na zkoušku. Ted' se Alec zastavil a mluvil s jedním z osobních strážců. Zamávala na něho, aby upoutala jeho pozornost, a naznačila mu, že má vyjít do předsíně.

Jakmile se za ním zavřely dveře, zeptala se ho šeptem: „Proč se nic neděje? Už je čas.“

„Dylan mě poslal, abych řekl Kate, že začneme za pár minut,“ odpověděl.

Na Alecově košili byl trochu ohrnutý límec a Jordan se k němu natáhla, aby ho upravila. „Měl jsi přeložený límeček,“ řekla, než se začal ptát. „Nevrť se.“

Když mu dala do pořádku límec a narovnala kravatu, o krok ustoupila. Alec se opravdu vyfešákoval, pomyslela si.

Zvláštní bylo, že Regan, jeho žena, ho milovala takového, jaký byl. Láska dělá s lidmi podivné věci, usoudila Jordan.

„Bojí se Kate, že jí Dylan uteče?“ zeptal se Alec a v očích mu zajiskřilo, takže bylo jasné, že žertuje. Zatím se opozdili jen o pár minut.

„Vůbec ne,“ odpověděla Jordan. „Sama utekla už před pěti minutami.“

Alec potřásl hlavou. „To není k smíchu,“ řekl a ušklíbl se. „Musím se dostat zpátky.“

„Počkej. Ještě jsi mi nevysvětlil, proč čekáme. Není něco v pořádku?“

„Neboj se. Nic hrozného.“ Chtěl se otočit k odchodu, ale náhle se zarazil. „Jordan?“

„Ano?“

„Vypadáš moc hezky.“

Bylo by příjemné slyšet poklonu od bratra, který nikdy nechválil, kdyby se Alec nezatvářil, jako by ho vlastní postřeh velice překvapil.

Chystala se pochvalu opřítovat, ale vtom se rozlétly vstupní dveře kostela, dovnitř se řítit Noah Clayborne a cestou si uvazoval kravatu.

Vždy na ni dělal silný dojem. Ženy ho milovaly a Jordan musela uznat, že je ohromně přitažlivý. Měl vysokou atletickou postavu, byl společenský, hezký, mužný – takový, o jakém ženy obvykle sní. Jeho pískově plavé vlasy byly vždycky maličko rozcuchané a pronikavé modré oči uličnický zajiskřily vždy, když se d'ábelsky usmál.

„Jdu pozdě?“ zeptal se.

„Ne, všechno je v pořádku,“ odpověděl Alec. „Tak fajn, Jordan, můžeme začít.“

„Kde jsi byl?“ zeptala se podrážděně Noaha Jordan.

Místo odpovědi si ji jen rychle změřil, usmál se a vykročil za Alecem dovnitř. Jordan měla chuť rvát si vlasy. Byl s nějakou ženskou, usoudila. Je nenapravitelný.

Měla by se zlobit, ale místo toho se rozesmála. Působí tak nenuceně, tak svobodně... Jordan si nedovedla představit, že by se sama tak cítila. Ale Noah ten pocit jistě dobře zná.

Spěchala zpátky do čekárny, otevřela dveře a řekla: „Je čas.“

Kate na ni kývla, aby přišla blíž. „Proč jsme se zdrželi?“ zeptala se.

„Noah. Dorazil před okamžikem. Kdybych měla hádat, řekla bych, že byl u nějaké ženské.“

„To není domněnka,“ zašeptala Kate. „To je jisté. Netušila jsem, jaký je to playboy, dokud jsem to sama neviděla. Včera večer při zkoušce se vytratil od večere se třemi mými družičkami a dnes ráno, když přišly do kostela, všechny tři vypadaly, jako by vůbec nespaly.“

Jordan zkrřížila ruce, rozhlížela se po místnosti a snažila se poznat, které družičky včera zmizely s Noahem. „Měl by se stydět,“ poznamenala.

„Á, nebyla to jenom jeho chyba,“ vysvětlovala Kate. „Šly s ním velmi ochotně.“

Katrina teta Nora prohlásila, že nikam nepůjdou, dokud neuslyší zatroubení, a pak začala všechny stavět do řady.

Kate znovu zakývala na Jordan. „Chtěla bych tě o něco poprosit. Bude to ale těžké.“

Těžké netěžké, Kate vždycky stála spolehlivě po jejím boku v dobrém i zlém a Jordan byla ochotná udělat všechno, aby jí pomohla.

„Řekni, co potřebuješ. Udělám to,“ řekla.

„Mohla bys přimět Noaha, aby se choval slušně?“

No, možná ne *úplně* všechno. Jordan se nadechla a zašeptala: „Žádáš nemožné. Pokusit se ho ovládnout je k

smíchu. Jednodušší by bylo naučit medvěda zacházet s počítačem. Dej mi takový úkol a slibuji ti, že ho splním. Ale Noah? Prosím tě, Kate...“

„Víš, jedná se mi vlastně jenom o Isabel. Viděla jsi, jak se na něho při zkoušce lepila?“

„Tak proto jsi mi ho dala na svatbu jako partnera? Abys před ním chránila sestřičku?“

„Ne,“ řekla Kate. „Ale když jsem viděla Isabel včera večer v akci, jsem ráda, že jsem to udělala. Na druhé straně se jí nemůžu divit. Když nepočítám Dylana, myslím, že Noah je snad nejvíc sexy z mužů, které jsem potkala. Charisma z něho přímo vyzařuje, nezdá se ti?“

Jordan přikývla. „Jo, zdá.“

„Nechci, aby se Isabel stala další ČKNC. A taky nechci, aby někdo z mých svatebních hostů znovu zmizel.“

„Co je to ČKNC?“ zeptala se Jordan.

Kate se ušklíbla „Členka klubu Noaha Clayborna.“ Jordan se rozesmála.

„Jsi jediný člověk v mém okolí, který se zdá být imunní vůči jeho šarmu. Chová se k tobě jako k sestře.“

Vtom ji vzala za ruku teta Nora. „Tak honem. Je čas jít.“

Kate chytila Jordan za loket. „Nehnu se odtud, dokud mi to neslíbíš.“

„No tak dobře. Udělám to.“

Znovu se ozvaly trubky. Protože Jordan byla první, kdo měl kráčet uličkou, znervózněla a oběma rukama si přitiskla kytici k tělu. Vždycky se o ní v rodině říkalo, že je nemehlo, ale dnes si pevně umínila, že neškobrtne o vlastní nohy. Bude dávat pozor a soustředí se, aby je kladla hezky jednu před druhou.

Počkala ve dveřích, než uslyšela tetu Noru zašeptat: „Jdeme.“

Zhluboka se nadechla a vykročila. Ulička se zdála snad kilometr dlouhá. Noah stál před oltářem a čekal. Když byla Jordan v polovině cesty, vyšel jí naproti a ve svém smokinku vypadal úžasně. Ulevilo se jí. Už jí nikdo nevěnoval pozornost. Oči všech – nebo alespoň všech žen – se upíraly na Noaha.

Postřehla jeho úsměv a zavěsila se do něj. Na kratičký okamžik se mu zadívala do očí a spatřila v nich uličnické jiskřičky.

Ach bože, neměla jsem Kate nic slibovat, pomyslela si.

Druhá kapitola

Obřad byl nádherný. Jordan se kutálely slzy po tvářích, když její bratr a nejlepší kamarádka vyslovovali své ano. Myslela si, že si jejích zarudlých očí nikdo nevšimne, ale když se při odchodu z kostela zavěsila do Noaha, sklonil se k ní a zašeptal: „Ufňukánku.“

Samozřejmě že si toho všiml. Jemu nikdy nic neušlo.

Pak se ještě chvíli fotografovalo a nakonec se hosté rozdělili a Jordan se ocitla v autě, které vezlo na oslavu ženicha a nevěstu. Mohla by klidně sedět na kapotě vozu, a oni by si toho vůbec nevšimli. Měli oči jen pro sebe.

Kate a Dylan vstoupili do místního společenského klubu jako první, zatímco Jordan zůstala stát venku na schodech a čekala, až dorazí zbytek svatebních hostů.

Byl nádherný večer, ale vzduch se dost ochladil, což v tomto ročním období nebývalo v Jižní Karolíně obvyklé. Prosklené dveře z tanečního sálu na přilehlou terasu byly otevřené. Stoly pokrývaly dlouhé bílé ubrusy a zdobily je svíčky i vázy s růžemi a hortenziemi. Jordan věděla, že hostina bude velkolepá a pokrmy vynikající – už totiž ochutnala něco z toho, co si Kate vybrala. Také kapela se zdála skvělá. Jordan se však nechystala tančit. Měla za sebou dlouhý den a docházely jí síly. Otevřenými dveřmi k ní foukal studený větřík a brzy se roztrásla zimou. Začala si třít nahé paže, aby se zbavila chladu. Bleděrůžové šaty bez ramínek, které si pro tuto příležitost oblékla, se jí líbily, ale teplo v nich rozhodně nebylo.

Nevadil jí jen chlad. Rozčilovaly ji i její kontaktní čočky. Naštěstí si do kapsy Noahova smokinku uložila brýle spolu s

pouzdrem na čočky a rtěnkou. Škoda že ji nenapadlo přinést si sem svetr.

Zaslechla smích a otočila se právě včas, aby zpozorovala, jak Katina mladší sestra Isabel bere Noaha za loket a naklání se k němu. A jéje, tady to máme, řekla si.

Isabel byla plavovlasá modrooká krasavice a Noah něco podobného v mužské podobě. Přestože ji o hodně převyšoval, mohl by je každý považovat za příbuzné. To je hloupý nápad, usoudila Jordan, protože Isabel s ním nepokrytě flirtovala. Byla tak naivní. Noah ovšem rozhodně ne. Katina sestra měla teprve devatenáct a podle obdivného pohledu, kterým uchváceně zírala na Noaha, bylo zjevné, že už propadla jeho kouzlu. Jordan však musela uznat, že Noah ji v tom nepodporoval. Dokonce by se dalo říct, že jí vůbec nevěnuje pozornost. Spíš poslouchal Zacharyho, nejmladšího z Buchananů.

„A mám tě.“

Jordan neslyšela nikoho přicházet, a tak sebou polekaně trhla. Do žeber ji šťouchl její bratr Michael, pak se zastavil vedle ní a šklebil se jako idiot. Když byl malý, rád se potají připlíží k ní nebo k sestře Sidney a pak na ně vybafl. Strašně se mu líbilo, jak zaječely. Jordan si myslela, že ho podobné nápady už dávno přešly, ale v její blízkosti se zřejmě někdy rád vracel do dětství. Když o tom přemýšlela, všichni její starší bratři jako by se vraceli do dětství, když byli s ní.

„Co děláš tady venku?“ zeptal se Michael.

„Čekám.“

„To je mi jasné. A na koho nebo na co čekáš?“

„Na další družičky, hlavně na Isabel. Mám za úkol držet ji dál od Noaha.“

Michael se otočil a zadíval se na hosty pod schodištěm. Isabel se k Noahovi doslova lepila. Ušklíbl se. „Jak to jde?“

„Zatím dobře.“

Rozesmál se, když chvíli Isabel pozoroval. Konečně se jí podařilo upoutat Noahovu pozornost. Tváře jí hořely. „Máme tady trojúhelník,“ podotkl Michael.

„Prosím?“

„Podívej se na ně,“ řekl. „Isabel zbožně hledí na Noaha; Zachary zbožně hledí na Isabel; a podle vášnivého pohledu tamhle té holky, která zírá na Noaha jako puma čekající na večeři, bych řekl, že je na tom podobně jako Isabel.“ Michael pokrčil rameny a dodal: „Takže je to vlastně čtyřúhelník.“

„Není to ani trojúhelník, ani čtyřúhelník, ani desetiúhelník,“ namítla Jordan.

„Myslím, že desetiúhelníku se už říká sexuální orgie. Slyšela jsi o něčem takovém?“

Nemínila se nechat vyprovokovat. Zaměřila se teď jen na Zacharyho. Dělal, co mohl, aby si ho Isabel všimla. Jordan by ani nepřekvapilo, kdyby začal metat salta.

„Je to prostě smutné,“ řekla Jordan a potřásla hlavou.

„Zack?“

Přikývla.

„Ani se mu nedivím,“ řekl Michael. „Isabel má všechno, co k ženské patří. Postavu, tvář... Rozhodně je...“

„Její devatenáct, Michaeli. Devatenáct.“

„Jo, já vím. Je moc mladá pro Noaha i pro mě a myslím, že je moc stará pro Zacharyho.“

U vchodu do klubu zastavilo auto přivázející jejich rodiče. Jordan si všimla, že strážce dbá na to, aby zůstal těsně za soudcem, když vykročili ke schodišti. Další člen ochranky spěchal nahoru po schodech před nimi.

Michael dloubl Jordan a řekl: „S ochrankou si nemusíš dělat starosti.“

„A ty si je neděláš?“

„Možná trochu. Problém je, že proces trvá už tak dlouho, že jsem si zvykl vidět pořád za otcem jeho stíny. Pár týdnů po

vynesení rozsudku to skončí.“ Znovu do ní šťouchl. „Pro dnešek to pusť z hlavy, jo?“

„Tak dobře,“ slíbila mu, i když pochybovala, že se jí to podaří.

„Měla by ses začít bavit,“ řekl jí bratr, protože postřehl, že se pořád tváří ustaraně. „Jsi volná jako pták, teď když jsi prodala firmu a udělala jsi z nás akcionářů boháče. Můžeš si dělat, co chceš.“

„Co když nevím, co vlastně chci?“

„To brzo zjistíš,“ řekl. „Nejspíš zůstaneš u počítačů, že?“

Jordan skutečně nevěděla, co bude dělat. Domnívala se, že by promarnila své vzdělání, kdyby nepokračovala v práci s počítači. Byla jednou z mála žen, které vynikly v jejich inovaci. Začala pracovat u velké společnosti, ale nakonec si založila vlastní firmu a s podporou investic rodiny se jí podařilo dosáhnout velkého úspěchu. Posledních několik let pracovala prakticky nepřetržitě. Avšak jakmile jiná firma nabídla, že její podnik koupí za mimořádnou cenu, nezaváhala s prodejem. Neměla klid a toužila po změně.

Pokrčila rameny. „Možná zkusím nějakou konzultační činnost,“ řekla.

„Vím, že máš spoustu nabídek,“ podotkl Michael, „ale chvilku počkej, Jordan, než se pustíš do něčeho nového. Zařaď zpátečku a odpočívej. Užívej si.“

Dnes jsou na řadě Dylan a Kate, připomínala si Jordan. Svou budoucností se začnu zabývat zítra.

Noahovi trvalo celou věčnost, než vyšel po schodech nahoru. Neustále ho zdržoval někdo z rodiny nebo přátel.

„Proč už nejdeš dovnitř?“ divil se Michael. „A s Noahem si taky nedělej starosti. Ví, kolik je Isabel. Neudělá nic nepatřičného.“

Co se týče Noaha, měl Michael pravdu, ale Jordan si nebyla jistá, že totéž platí o Isabel.

„Jdi za ní a přiveď ji, ano? Ať jde dovnitř.“

Nebylo třeba říkat to dvakrát. Než jí vrátný otevřel dveře, byl Michael na druhé straně verandy.

Nemusím koneckonců pořád dělat hlídacího psa, řekla si Jordan. Noah je dokonalý gentleman, v tomto směru ho Michael dobře odhadl. Ale přece jen tu bylo několik poněkud neodbytných mladých žen, které se na něho lepily, a Noahovi jejich pozornost nijak nevadila. Protože všem bylo víc než jedenadvacet, říkala si Jordan, že snad vědí, co dělají.

Noahovo bezúhonné chování ji zbavovalo ostražitosti a brzy se skutečně začala bavit. Kolem deváté už měla trápení s čočkami dost. Vyhledala Noaha, který měl pořád v kapse její brýle a pouzdro na čočky. Byl právě na tanečním parketu s platinovou blondýnou pohupující se v rytmu pomalé hudby. Jordan ho vyrušila jen na okamžik, vzala si od něho pouzdro na čočky a pak zamířila na toaletu. Na chodbě vypukl jakýsi zmatek. S ochrankou klubu se tam dohadoval podivně vyhlížející muž. Strážníci ho důrazně vybízeli, aby odešel, ale on je nemínil uposlechnout. Jeden z federálních agentů se už hmatem přesvědčil, že u sebe nemá zbraň.

„To je neslýchané, aby s hostem někdo zacházel tak, jak zacházíte se mnou,“ ohrazoval se muž. „Říkám vám, že slečna Isabel MacKennová mě ráda uvidí. Svoji pozvánku jsem někam založil, to je všechno, ale ujišťuji vás, že jsem byl pozván.“

Všiml si, že se k němu blíží Jordan, a obdařil ji zářivým úsměvem. Jeden přední zub mu křížil druhý a vyčníval tak, že vždy, když promluvil, zachytil o něj rtem.

Jordan nevěděla, jestli má zasáhnout. Ten člověk se choval tak podivně. Neustále luskal prsty a pokyvoval hlavou, jako by někomu přisvědčoval, ale nikdo s ním v té chvíli nemluvil. I jeho oděv byl zvláštní. Přestože vrcholilo léto, měl na sobě tlusté vlněné tvídové sportovní sako s kůží

našitou na loktech. Samozřejmě se značně potil. Rozcuchanou bradku měl celou zvlhlou. Byla prokvetlá šedivými pramínky, ale Jordan si netroufala soudit, jak je starý. K hrudi tiskl odřené kožené desky, z nichž do všech směrů vyčnívaly papíry.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se.

„Patříte k společnosti ze svatby MacKennů?“

„Ano, patřím.“

Usmál se ještě víc, složku zastrčil pod paži a sáhl do kapsy vlněné vesty. Vytáhl z ní zmačkanou a ušpiněnou vizitku a podal jí ji.

„Jsem profesor Horace Athens MacKenna,“ oznámil hrdě. Počkal, až si přečte jeho jméno, pak jí kartičku vytrhl z rukou a znovu ji zasunul do kapsy u vesty. Kapsu několikrát poplácal a dál se na Jordan usmíval.

Člen ochranky o kousek ustoupil, ale nepřestával ho pozorně sledovat. Nebylo divu – profesor MacKenna působil skutečně trochu divně.

„Nedovedete si představit, jak mě těší, že jsem tady.“ Napřáhl ruku a dodal: „Je to významná příležitost. MacKennová si bere Buchanana. To je senzace. Ano, senzace.“ Zachichotal se a dodal: „Myslím, že naši předkové z MacKennů se obracejí v hrobě.“

„Já nepatřím k MacKennům,“ vysvětlovala Jordan. „Jmenuji se Jordan Buchananová.“

Neodtáhl ruku, ale nebylo k tomu daleko. Úsměv mu zmizel z tváře a zdálo se, že se jaksí zarazil. „Buchananová? Vy jste Buchananová?“

„Ano, správně.“

„No ovšem,“ řekl. „Proč ne? MacKennová slaví svatbu s Buchananiem. Samozřejmě že tady narazím na Buchanany. To dá rozum, že?“

Skoro mu nerozuměla. Profesor MacKenna poněkud huhňal, mluvil jakousi kombinací skotského dialektu a jižanského zpěvavého nářečí.

„Nezlobte se, ale říkal jste, že se předkové MacKennů budou obracet v hrobě?“ zeptala se Jordan, přesvědčená, že špatně rozuměla.

„Ano, to jsem řekl, drahoušku.“

Drahoušku? Připadal jí čím dál podivnější.

„Ale řekl bych, že podobně se budou ve svých mizerných hrobech převracet i Buchananové,“ dodal.

„A proč by to měli dělat?“

„Přece kvůli tomu rodovému sporu.“

„Kvůli rodovému sporu? Nerozumím. Jakému sporu?“

Profesor vytáhl kapesník a otřel si pot z čela. „Asi předbílám. Nejspíš si o mně myslíte, že jsem blázen.“

Ano, přesně to si myslela.

Naštěstí na svoji poznámku nevyžadoval odpověď. „Úplně mi vyschlo v hrdle,“ oznámil. Kývl hlavou směrem k tanečnímu sálu, odkud před okamžikem Jordan vyšla. „Udělalo by mi dobře nějaké občerstvení.“

„Ano, samozřejmě. Pojd'te prosím se mnou.“

Zavěsil se do ní, a když vykročili, podezíravě se ohlédl. „Jsem profesorem historie na Franklinově akademii v Texasu. Slyšela jste o ní?“

„Ne,“ přiznala Jordan. „Neslyšela.“

„Je to výborná škola. Najdete ji hned za Austinem. Přednáším historii středověku, nebo spíš přednášel jsem, než jsem nečekaně přišel k penězům a rozhodl se udělat si nějaký čas volno. Takovou vědeckou dovolenou. Víte,“ pokračoval, „asi před patnácti lety jsem začal zkoumat svůj rodokmen. Byl to pro mě zajímavý koníček. Věděla jste, že je mezi námi rodové nepřátelství?“ Nečekal na odpověď. „Tím myslím

zlou krev mezi Buchanany a MacKenny. Tahle svatba se nikdy neměla konat, kdybychom se poučili z historie.“

„Kvůli tomu sporu?“

„Správně, drahoušku.“

Tak je to jasné, řekla si Jordan. Ten člověk je praštěný. Najednou byla ráda, že ho agent prohlédl, a necítila se příjemně, když ho vedla do sálu. Zvláště se obávala, aby nevyvolal scénu. Na druhé straně jí připadal neškodný, a jestli zná Isabel... Aspoň říkal, že ji zná.

„Co se týče Isabel,“ začala, rozhodnutá zjistit, nakolik profesor Katinu sestru skutečně zná.

Ale měl v hlavě jenom svoji historii.

„Spor trvá už celá staletí a pokaždé, když si myslím, že jsem se dostal k jeho kořenům, ejhle, narazím na nějaký rozpor.“ Několikrát energicky kývl hlavou a pak znovu vrhl kradmý pohled za sebe, jako by se bál, že ho někdo špehuje. „Jsem hrdý, že mohu říct, že jsem podchytil historii sporu až do třináctého století,“ vychloubal se.

Jen co se na okamžik odmlčel, aby nabral dech, Jordan mu navrhla, že vyhledají Isabel.

„Určitě bude nadšená, až se s vámi setká,“ řekla. Nebo se zděsí, pomyslela si vzápětí.

Kráčeli dál chodbou a do tanečního sálu vstoupili, právě když kolem nich procházel číšník nesoucí táč se sklenkami šampaňského. Profesor si jednu vzal, jedním douškem ji vypil a sáhl po další.

„Bože, to je osvěžující. Máte tam něco k jídlu?“ zeptal se přímo.

„Samozřejmě. Pojdte, najdu vám místo u některého stolu.“

„Děkuji,“ řekl profesor, ale nehýbal se. „Co se týče slečny MacKennové...“ Přejel očima po sále a pokračoval: „Vlastně jsem se s ní osobně ještě nesetkal. Budete mi ji muset ukázat.“

Nějaký čas jsem si s ní dopisoval, ale vůbec netuším, jak vypadá. Víím, že je mladá a že ještě studuje,“ dodal. Lišácky se zadíval na Jordan a řekl: „Asi byste napřed ráda věděla, jak jsem na ni přišel, že?“

Než stačila odpovědět, přehodil si tlustou složku pod druhý loket a kývl na číšníka, aby mu přinesl ještě něco k pití.

„Mám ve zvyku přečíst každé noviny, které se mi dostanou do ruky. Chci pořád vědět, co se děje,“ vysvětloval. „Hlavní zprávy si samozřejmě přečtu na internetu. Čtu všechno, od politiky po smuteční oznámení, a většinu toho si zapamatuju,“ chvástal se. „Je to pravda. Nikdy nic nezapomenu. Mám prostě takový mozek. Taky jsem pátral po své rodinné historii a s ní je spojeno vlastnictví půdy v Glen MacKenna. V soudních záznamech jsem našel, že za pár let zdědí pořádný kus toho území slečna MacKennová.“

Jordan přikývla. „I já jsem slyšela, že jí její prastrýc odkázal velké pozemky ve Skotsku.“

„Ne jen tak ledajaké pozemky, drahoušku, ale Glen MacKenna,“ připomněl jí. Ted' mluvil tónem profesora poučujícího svou studentku. „Ta půda je spojena s rodovým sporem a spor je spojen s půdou. Buchananové a MacKennové spolu celé stovky let válčili. Nevím, proč vlastně vzniklo jejich nepřátelství, ale mělo něco společného s pokladem, který z údolí ukradli podlí Buchananové. A já jsem se rozhodl zjistit, co to bylo a kdy se to stalo.“

Jordan ignorovala urážku svých předků a nabídla profesorovi židli u nejbližšího stolu. Profesor odložil desky na stůl a řekl: „Slečna MacKennová projevila o můj výzkum tak velký zájem, že jsem ji pozval k sobě na návštěvu, aby se podívala na mé materiály. Víte, nemohl jsem s sebou přivést všechno. Na tom výzkumu pracuju už celé roky.“

Dychtivě na ni pohlédl. Jordan připadalo, že čeká na nějakou reakci, a tak se zeptala: „Kde bydlíte, pane profesore?“

„Tam, kde lišky dávají dobrou noc.“ Po těchto slovech se zazubil a začal vysvětlovat. „Vzhledem k finanční situaci..., penězům, které jsem zdědil,“ upřesnil, „jsem se mohl přestěhovat do klidného městečka uprostřed Texasu. Jmenuje se Serenity. Celé dny čtu a zabývám se výzkumem,“ dodal. „Líbí se mi samota a to místo je skutečnou oázou klidu. Bylo by to skvělé místo na penzi, ale přece jen se spíš rozhodnu vrátit se do svého rodiště ve Skotsku.“

„Ano? Vy se chystáte domů do Skotska?“ Jordan přitom přejížděla očima po sále a hledala Isabel.

„Ano, správně. Chci navštívit všechna místa, o nichž jsem četl. Už mi vymizela z paměti.“ Ukázal na desky. „Sepsal jsem pro slečnu MacKennovou část naší historie. Většinu strastí, které musel klan MacKennů snášet, zavinili Buchananové,“ řekl a prstem jí zašermoval před obličejem. „Možná že i vy byste si něco z toho ráda přečetla, ale varuju vás. Když se vydáte po stopě těch legend a budete se chtít dostat k jádru věci, může vás to úplně pohltit. Na druhé straně se člověk příjemně vytrhne z jednotvárnosti každodenního života. Proč by se z toho nemohla stát vášeň?“

Vášeň. Jordan jako matematická a počítačová specialistka se zabývala fakty, žádnými fantaziemi. Dokázala navrhnout jakýkoli systém řízení podniku a k němu odpovídající počítačový software. Milovala řešení problémů. Nedovedla si představit nic, co by bylo větším plýtváním času než pátrání po nějakých legendách, ale o tom se nemínila s profesorem dohadovat. Musí co nejdříve najít Isabel. A tak usadila profesora ke stolu, postarala se, aby mu přinesli ták s jídlem, a vydala se ji hledat.

Isabel byla venku a zrovna se chystala usadit, když k ní Jordan dorazila.

„Pojď se mnou,“ vyzvala ji. „Přijel tvůj kamarád profesor MacKenna. Měla by ses mu věnovat.“

„On je tady? Opravdu sem přijel?“ Isabel vypadala užasle.

„Tys ho nepozvala?“

Isabel zavrtěla hlavou. Pak se zarazila a váhavě řekla: „Počkej. Možná jsem ho pozvala, ale ne oficiálně. Chci říct, že nebyl na seznamu pozvaných hostů. Psali jsme si a zmínila jsem se, kdy a kde se bude svatba konat, protože poznamenal, že cestuje po Karolíně a touto dobou bude zrovna někde v okolí. Takže on se skutečně objevil? Jak vypadá?“

Jordan se usmála. „Je těžké ho popsat. Budeš se na něho muset podívat sama.“

Isabel se vydala spolu s Jordan do sálu. „Řekl ti o tom pokladu?“

„Něco málo,“ odpověděla Jordan.

„A co rodový spor? Vyprávěl ti o nepřátelství Buchananů a MacKennů? Ten spor trvá už několik set let. Protože jsem zdělila Glen MacKenna, chci se o té historii dovědět co nejvíc.“

„Zdá se, že jsi nadšená,“ řekla Jordan.

„Jsem. Už jsem se rozhodla, že budu studovat jako hlavní obor historii a jako vedlejší hudbu. Přinesl s sebou profesor nějaký materiál ze svého bádání? Psal, že toho má plné bedny...“

„Má s sebou nějakou tlustou složku.“

„A žádné krabice?“

„Nevím. Na to se ho budeš muset zeptat ty.“

Když Isabel došla ke stolu, profesor ukázal, že se přece jen umí chovat. Vstal a podal jí ruku.

„Je pro mě velká čest setkat se s novou majitelkou Glen MacKenna. Až přijedu do Skotska, určitě se zmíním příbuzným ze svého klanu, že jsem se s vámi seznámil a že jste švarné děvče, jak jsem předpokládal.“

Otočil se k Jordan a řekl: „O vás jim taky povím.“

Nebyla to samotná jeho slova, ale způsob, jakým je vyslovil, co vzbudilo její zvědavost.

„O mně?“

„O Buchananech,“ vysvětloval. „Je vám jistě jasné, že se Kate MacKennová provdala pod svoji úroveň.“

Touto poznámkou ji rozčilil. „Proč myslíte?“ zeptala se.

„Protože Buchananové jsou primitivové.“ Ukázal na své desky a řekl: „Tady je jen pár ukázek ohavností, kterých se dopustili vůči mírumilovným MacKennům. Měla byste si to přečíst, pak byste pochopila, jaké je štěstí, že si váš příbuzný vzal MacKennovou.“

„Proč urážíte Jordan, profesore?“ zeptala se dotčeně Isabel.

„Patří k Buchananům,“ odpověděl. „Uvádím jen fakta.“

„Nakolik věrohodný je váš výzkum?“ Jordan zkřížila paže na hrudi a zamračila se na neomaleného profesora.

„Jsem historik,“ odsekl. „Pracuji s fakty. Víím, že líčení některých událostí vychází... jen z pověstí, ale část výzkumu potvrzuje, že spoustě dalších můžete věřit.“

„A jako historik jste přesvědčen, že máte důkazy, že všichni MacKennové jsou svatí a všichni Buchananové lotři?“

„Vím, že to zní neobjektivně, ale mé důkazy jsou nesporné. Jen si to přečtěte,“ dodal. „Ubírali MacKennům půdu kus po kuse, až zůstalo Glen MacKenna sotva poloviční, než bývalo. A samozřejmě taky ukradli ten poklad.“

„Poklad, kvůli kterému začalo jejich nepřátelství,“ řekla Jordan a bylo zjevné, že je podrážděná.

Profesor se na ni provokativně ušklíbl, pak jí však přestal věnovat pozornost a obrátil se k Isabel. „Nemohl jsem cestovat se všemi bednami, kromě toho je budu muset někam uložit, až se vypravím do Skotska. Jestli si chcete všechno prohlédnout, bylo by nejlepší, kdybyste tak do dvou týdnů přijela do Texasu.“

„Vy odjíždíte už za dva týdny? Ale mně začíná škola a...“ Isabel se zarazila a pak vyhrkla: „První týden bych tam nemusela být.“

Jordan ji přerušila: „Isabel, nemůžeš zmeškat celý týden. Musíš zjistit, jaký máš rozvrh a učebnice..., nemůžeš jen tak vyrazit do Texasu. Co kdyby ti profesor poslal své výzkumy e-mailem?“

„Většina mé práce je v rukopise, v počítači mám jen část dat a jmen. Ty bych mohl poslat a udělám to, jen co se vrátím domů, ale bez dalších dokumentů jim vůbec nebudete rozumět.“

„A co kdybyste jí ty bedny poslal?“ navrhla Jordan.

„Kdepak, to bych nikdy neudělal,“ řekl profesor. „Stojí to...“

„Zaplatíme to my,“ navrhla Jordan.

„Poště nevěřím. Balíky by se mohly ztratit a jsou v nich celé roky práce. Ne, ne, to nebudu riskovat. Budete muset přijet do Texasu, Isabel. Možná až se vrátím..., i když...“

„Ano?“ pobídla ho Isabel, protože si myslela, že ho napadlo nějaké řešení.

„Možná se rozhodnu, že zůstanu ve Skotsku. To bude záviset na mých financích, ale pokud ano, materiály zůstanou ve skladu, než se pro ně budu moct vrátit. Jestli si chcete přečíst, co jsem shromáždil, musíte teď,“ prohlásil rezolutně.

„A nemohl by je někdo zkopírovat?“ zeptala se Isabel.

„Nemám nikoho, kdo by to pro mě udělal, a navíc ani nemám čas. Už teď se připravuji na cestu. Budete si muset udělat kopie sama, až přijedete.“

Isabel zklamaně povzdechla a Jordan, když viděla, jak to považuje za důležité, ji politovala. Přestože ji mrzelo, že profesor vytvořil záznamy plné předsudků vůči jejím předkům, bylo jí líto, že se Isabel nedoví o historii svého pozemku víc.

„Možná se sama rozhodnu trochu v té věci pátrat,“ řekla Jordan a vstala s úmyslem nechat Isabel a profesora, aby dokončili svoji debatu.

Nepříjemný muž ji provokoval a přivedl ji k rozhodnutí, že musí nalézt nějaká fakta, aby dokázala, že se mýlí. Že všichni Buchananové jsou primitivové? Co je to za profesora historie, že může vyslovit tak nehorázný závěr? Nakolik je solidní? A je to vůbec profesor historie? Jordan byla pevně rozhodnutá podívat se mu na zoubek.

„Třeba se mi podaří dokázat, že Buchananové byli naprosto bezúhonní,“ nadhodila.

„To sotva, drahoušku. Můj výzkum se nemýlí.“

Když odcházela, ohlédla se a řekla: „Uvidíme.“

Třetí kapitola

Bylo po desáté, když Jordan konečně dostala šanci zbavit se svých známých. Zamířila zpátky do sálu, ale zůstala stát kousek od vchodu a snažila se mezi tanečníky na parketu vypátrat Noaha. Pořád měl v kapse její brýle.

Profesor MacKenna už z oslavy odešel a Isabel se stokrát omluvila za jeho nezdvořilé chování. Jordan jí řekla, aby to pustila z hlavy, že se nijak neurazila, a nechala ji, aby přemýšlela o bednách plných historických materiálů. Zpočátku ji napadlo, že jí nabídne pomoc, ale pak si to rozmyslela. I když touto dobou byla, jak jí připomněl Michael, volná jako pták a docela by ji zajímalo přečíst si něco z profesorových pseudovýzkumů. Kdyby se ovšem k tomu odhodlala, musela by snášet jeho společnost. To by byla příliš velká oběť. Nepustí se do toho, i kdyby s tím člověkem měla strávit pouhou hodinu času.

„Proč se tak mračíš?“

Tu otázku jí položil její bratr Nick, který se náhodou ocitl vedle ní.

„Já se nemračím, já mhouřím oči. Noah má moje brýle. Neviděl jsi ho?“

„Jo, viděl. Stojí přímo před tebou.“

Důkladně se rozhlédla, spatřila ho a pak se skutečně zamračila. „Podívej se na ty pitomé ženské, jak civí na tvého kamaráda. Je to přímo odporné.“

„Myslíš?“

„Myslím,“ odpověděla. „Slib mi něco.“

„Ano?“

„Kdybych se někdy začala chovat jako ony, zastřelíš mě.“

„S radostí,“ slíbil Nick a pak se rozesmál.

Noah se svým obdivovatelkám omluvil a přišel k nim.

„Co je vám tak k smíchu?“

„Jordan chce, abych ji zastřelil.“

Noah na ni pohlédl a na pár okamžiků věnoval pozornost jenom jí.

„Mohl bych to udělat já,“ navrhl.

V jeho hlasu bylo příliš mnoho škodolibosti, než aby se jí to líbilo. Právě se rozhodla, že je raději opustí, ale vtom spatřila, že k ní míří Dan Robbins. Alespoň si myslela, že je to on. Viděla ho trochu rozmazaně, a tak si nebyla jistá. Zkraje večera s ním jednou tančila a bez ohledu na to, co hrála hudba, jestli to byl waltz nebo tango nebo hip-hop, Dan se pohupoval ve svém vlastním rytmu stylem, který připomínal poněkud křečovitou variantu polky. Jordan změnila názor a zůstala stát. Postoupila o kousek blíž k Noahovi a usmála se na něho. Zdá se, že trik zapůsobil. Dan zaváhal a pak zamířil jinam.

„Nechceš vědět, proč chce, abych ji zastřelil?“

„Já to vím,“ řekl Noah. „Nudí se.“

Jordan mu strčila ruku do kapsy, vytáhla z ní brýle a nasadila si je.

„Nenudím se.“

„Ale nudíš,“ přesvědčoval ji Noah.

Díval se někam za ni, když to říkal. Podezírala ho, že to dělá úmyslně, jen aby ji provokoval.

„Má pravdu,“ řekl Nick. „Určitě se nudíš. Všechno, cos měla, byla tvoje firma, a když jsi ji prodala...“

„Co tím chceš říct?“

Nick pokrčil rameny. „Musíš se nudit.“

„Jenom to, že se mi nelíbí, co vám dvěma, neznamená, že se nudím nebo že jsem nešťastná. Vedu velice zajímavý společenský život a...“

Noah ji přerušil. „Mrtvoly vedou lepší.“

Nick s ním souhlasil. „Moc zábavy si teď neužiješ, že jo?“

„Proč by ne? Baví mě číst si a...“

Oba se na ni usmívali. Chovali se jako šašci a už jim to chtěla oznámit, ale vtom Nick řekl: „Takže máš ráda dobrou knížku. A co jsi přečetla naposledy?“

„Už si nevzpomínám. Čtu spousty knih.“

„Já to vím,“ řekl Noah a jeho hlas byl nepříjemně veselý. „Když jsem se s Nickem a s Dylanem nedávno vrátil z ryb, ty jsi seděla na palubě a četla sis dílo Stephena Hawkinga.“

„Je fantastické.“

Oba se její dotčené poznámce zasmáli. „Přestaňte si ze mě utahovat a zmizte. Oba,“ vyštěkla Jordan.

Urazila se ovšem v nepravý čas. Sotva dopověděla, všimla si, že se k ní znovu blíží Dan. Chytila Noaha za loket. Byla přesvědčená, že ví, co dělá a proč – musel by být slepý, aby neviděl, jak se k nim Dan hrne – ale neřekl nic.

„Tvoje sestra žije ve skleníku,“ řekl Noah.

Nick přisvědčil. „Jordan, kdy jsi naposledy udělala něco jen tak pro zábavu?“

„Pro zábavu dělám spoustu věcí.“

„Dovol, abych to upřesnil. Kdy jsi udělala něco pro zábavu, co se netýkalo počítačových čipů nebo softwaru?“

Otevřela ústa, aby odpověděla, a pak je zase zavřela. Nemohla si na nic vzpomenout, ale byla přesvědčená, že je to jen proto, že na ni vyvíjejí nátlak.

„Udělala jsi někdy v životě něco nepraktického?“ zeptal se jí Noah.

„Jaký by to mělo smysl?“ zeptala se.

Noah se otočil k Nickovi. „Myslí to vážně?“

„Bohužel ano,“ odpověděl Nick. „Než moje sestra vůbec začne uvažovat, že něco udělá, musí mít napřed údaje k analýze, pak bude počítat statistickou pravděpodobnost úspěchu...“

Oba muži se velmi dobře bavili tím, že ji provokovali, a pokračovali by v tom, nebýt toho, že k nim přistoupil jejich nadřízený, doktor Peter Morganstern. Přinášel talíř se dvěma kousky svatebního dortu.

Morganstern se stal blízkým přítelem rodiny a svatbu by si nenechal ujít za nic na světě. Jordan ho měla ráda a obdivovala ho. Byl skvělý soudní psychiatr, který v FBI vedl vysoce specializovaný útvar, oddělení pátrání po pohřešovaných osobách. Patřili k němu i Nick a Noah. Zabývali se mimo jiné hledáním ztracených a zneužívaných dětí a Jordan věřila, že právě jejich zásluhou má Morgansternův program takový úspěch.

„Zdá se, že se všichni dobře bavíte,“ řekl Morganstern.

„Jak s nimi můžete vydržet pracovat?“ zeptala se ho Jordan.

„Jsou chvíle, kdy pochybuju o svém zdravém rozumu. Především s tímhle,“ dodal a kývl hlavou směrem k Noahovi.

„Pane, mrzí mě, že jste se svou paní dostali místo u stolu s naší tetou Iris,“ řekl Nick. „Dověděla se, že jste doktor?“

„Bohužel ano.“

„Iris je hotový hypochondr,“ vysvětloval Noahovi.

„Jaká byla pravděpodobnost, že doktor bude mít místo právě vedle ní?“ zeptal se Noah.

Všichni se otočili k Morgansternovu stolu, kde seděla teta Iris.

„Jedna ku sto sedmdesáti devíti tisícům sedmi stům,“ odpověděla Jordan, než si uvědomila, co říká. Všichni tři muži na ni pohlédli.

Doktor se užasle zeptal: „To je přesné číslo, nebo odhad?“

„Přesné číslo vycházející z počtu šesti set hostů,“ řekla. „Nikdy nehádám.“

„Takovéhle věci provádí pořád?“ chtěl vědět Noah.

„Na to se spolehni,“ odpověděl Nick.

„Jenom proto, že mám mozek na mate...“

„Ale zdravý rozum ti chybí,“ dopověděl Nick.

„Mohl bych vás využít ve svém týmu,“ řekl Morganstern. „Až budete uvažovat o změně povolání, pojd'te pracovat ke mně.“

„Ne!“ protestoval důrazně Nick.

„V žádném případě,“ řekl zároveň Noah.

Doktor otočil hlavu k Jordan a spiklenecky na ni zamrkal. „Nepustil bych ji hned do terénu. Stejně jako vy dva by i ona potřebovala dlouhodobý výcvik.“ Podíval se, jako by tu možnost chvíli zvažoval, a pak řekl: „Mám z Jordan dobrý pocit. Myslím, že by byla přínosem pro náš útvar.“

„Pane, není nějaké pravidlo, které zakazuje, aby spolu pracovali dva členové rodiny?“

„Takové pravidlo nemáme,“ řekl Morganstern. „Neposlal bych ji do akademie. Školil bych ji sám.“

Noah se zatvářil zděšeně. „Pane, to není dobrý nápad,“ namítl, zatímco Nick vehementně přikyvoval.

Rozhořčená Jordan se otočila k Noahovi a řekla: „Poslouvej, o tom přece nerozhoduješ ty. Je to moje věc.“

Zdálo se, že doktora Noahova reakce na jeho návrh fascinovala.

„Nosila bych zbraň?“ chtěla vědět Jordan.

„Zbraň nepřipadá v úvahu,“ řekl Nick.

„Chybí ti chladnokrevnost a jsi slepá jako krtek,“ vložil se do řeči Noah. „Zastřelila bys sama sebe,“ dodal.

Jordan se usmála na Morgansterna. „Moc ráda jsem si s vámi promluvila. Ale teď mě prosím omluvte, ráda bych se těch dvou provokatérů zbavila.“

Noah ji vzal pod paží. „Pojď se mnou. Zatančíme si.“

Protože ji už táhl k parketu, připadalo jí zbytečné protestovat. Nevěsta právě přiměla svou sestru ke zpěvu. Isabel měla překrásný hlas, a když začala zpívat Katinu nejoblíbenější baladu, hosté ztichli. Všichni, mladí i staří, uchváceně poslouchali.

Noah si přivinul Jordan do náruče a pevně ji k sobě přitiskl. Musela připustit, že to nebylo nepříjemné. Líbilo se jí cítit dotek jeho pevného těla. Líbila se jí i jeho vůně. A ať měl na sobě cokoli, byl prostě sexy.

Díval se jí přes hlavu, když se zeptal: „To, že bys pracovala pro doktora, jsi nemyslela vážně, že ne?“

Mluvil, jako by mu to skutečně dělalo starosti. Nemohla odolat, aby ho trochu nepopíchla. „Jenom kdybych dostala práci s tebou.“

Usmál se a potřásl hlavou. „To se nestane. A teď si taky děláš legraci, že mám pravdu?“

„Máš,“ potvrdila. „Neuvažovala jsem o tom, že bych pracovala pro doktora Morgansterna. Spokojený?“

„Já jsem pořád spokojený.“

Obrátila oči v sloup. A jéje. To jeho ego. „Mimochodem,“ začala, „doktor Morganstern to nemyslel vážně. Řekl to, aby vás trochu provokoval. A zabralo to. Naštvali jste se.“

„Doktor nikdy nežertuje a já se nikdy nenaštvu.“

„Dobře, i kdyby nežertoval, neuvažovala bych o tom, že pro něho budu pracovat.“

Blýskl po ní úsměvem a Jordan na zlomek okamžiku zapomněla, jak dokáže být protivný.

„Nemyslel jsem, že by tě to zajímalo.“

Rozmrzele řekla: „Tak proč o tom vůbec mluvíme? Když to víš, proč se ptáš?“

„Jenom pro jistotu. To je všechno.“

Asi minutu a půl se vlnili v rytmu hudby a Jordan se skutečně ulevilo, když pak promluvil.

„Mimochodem, šlo by ti to hrozně.“

„Co?“

„Ta práce.“

„Jak můžeš vědět, jestli bych byla dobrá nebo špatná?“

„Žiješ v komfortním skleníku. Tak to myslím.“

„Dostal jsi mě. Co je to komfortní skleník?“

„To, kde žiješ. Nikdy nevyjdeš ze svého pohodlného, bezpečného prostředí,“ vysvětloval. „Držíš se v jeho stínu.“

Než však mohla odpovědět, pokračoval: „Vsadím se, že jsi za celý život neudělala nic spontánního nebo že jsi v něčem riskovala.“

„Jenom za poslední rok jsem riskovala až moc často.“

„Jo? Uveď mi jeden příklad.“

„Prodala jsem svou firmu.“

„To bylo cílevědomé rozhodnutí a vyneslo ti slušný zisk,“ namítl. „Co ještě?“

„Hodně jsem běhala. Myslela jsem, že bych mohla příští rok zkusit Bostonský maratón,“ odpověděla.

„To je systematická činnost, vyžaduje disciplínu. Navíc to děláš, protože chceš zůstat ve formě,“ odbyl ji.

Ted' se jí nedíval přes hlavu. Hleděl jí přímo do očí a bylo jí u toho velmi nepříjemně. Ani za nic si nemohla vzpomenout na jedinou spontánní akci nebo riziko, které by podstoupila. Všechno, co dělala, bylo promyšlené a naplánované do nejmenšího detailu. Je její život skutečně tak nudný? Je *ona* tak nudná?

„Nemůžeš na nic přijít?“

„Není nic špatného na tom, být opatrný.“ Ohromné, teď promluvila jako devadesátiletá bába.

Tvářil se, jako by mu bylo do smíchu. „Máš pravdu,“ řekl. „Není nic špatného na tom, být opatrný.“

Plná rozpaků, protože si právě uvědomila, jak hloupě mluví, a navíc si myslela, že to zjistil i on, rychle změnila téma, aby na to zapomněl. Vyhrkla první myšlenku, která ji napadla.

„Isabel má krásný hlas, že? Víš, že o ni měli zájem agenti, kteří z ní chtěli udělat hvězdu? Ale ona je odmítla. Je teprve v prvním ročníku, ale už se rozhodla, že jejím hlavním oborem bude historie, pak získá magisterský titul a bude učit. Zajímavé, nemyslíš? Vzdává se slávy a bohatství. Myslím, že je to úžasné, co říkáš?“

Noah ji obdařil provokativním úsměvem, který cítila až u srdce, ale zároveň se tvářil zmateně. Nebylo divu. Blábolila jako malé děcko. Věděla, že by měla přestat mluvit, ale nemohla se k tomu přimět. Po jeho výslechu se nervozitou rozklepala.

Pro lásku boží, Isabel, skonči. Dost.

„A víš, že za pár let Isabel zdědí půdu ve Skotsku? Jmenuje se to tam Glen MacKenna,“ chrčila ze sebe. „Pozvala na svatbu hrozně divného člověka. Právě jsem s ním mluvila a on má všechny informace, které dal dohromady, v bednách v Texasu. Je to profesor, víš, a dlouho se věnoval výzkumu sporu, o kterém říká, že mezi Buchanany a MacKenny existuje už celá staletí. Podle profesora se Dylan a Kate vůbec neměli brát. A kromě toho je tady ještě pověst o pokladu. To je přece fantastické!“

Konečně se odmlčela, protože se musela nadechnout.

Noah na chvíli přestal tančit a pak se zeptal: „Znervózňuju tě?“

Bum.

„Ano, protože se na mě tak díváš. Byla bych ráda, kdybys zas byl nezdvořilý a díval se mi někam za hlavu, když se mnou mluvíš. Proto to přece děláš, ne? Aby ses choval nezdvořile, ne?“

Rozzářil se. „A abych tě provokoval.“

„Zabírá to. Skutečně mě provokuješ.“

Copak ta Isabel nikdy nezmlkne? Zpívá celou věčnost. Jordan se nonšalantně usmála na páry kroužící kolem nich a přála si, aby tanec skončil. Přece by se neslušelo, kdyby jen tak odešla z parketu.

Noah jí ukazováčkem pozvedl bradu a zadíval se přímo na ni. „Smím ti něco navrhnout?“ zeptal se. „Jistě. Navrhuj.“

„Měla bys myslet na to, jak se dostat do hry.“ Povzdechla si. „Jaká hra by to měla být?“

„Život.“

Zjevně ještě neskončil s návrhy týkajícími se zlepšení její fádní existence.

„Víš, jaký je rozdíl mezi tebou a mnou?“ zeptal se.

„Mohla bych ti uvést tisíc rozdílů.“

„Já jím zákusky.“

„Co to má znamenat?“ zeptala se.

„Jenom to, že život je velmi krátký. Někdy prostě musíš sníst zákusek jako první.“

Věděla, kam míří. „Beru. Já se na život dívám, kdežto ty ho prožíváš. Vím, že si myslíš, že bych měla udělat něco spontánního místo toho, abych si pořád všechno plánovala, ale pro tvoji informaci, právě něco spontánního chystám.“

„Jo?“ prohodil a v hlase měl pochybnost. „Copak to je?“

„Spontánní věc,“ uhýbala.

„Ale co konkrétně?“

Věděla, že jí nevěří. Ať se děje co se děje, byla rozhodnutá udělat něco spontánního, i kdyby ji to mělo zabít. Uspokojení z toho, že mu ztuhne ten jeho blazeovaný úsměv

na tváři, stojí za jakoukoli obětí, i kdyby to nemělo žádnou logiku.

„Jedu do Texasu,“ řekla a kývla hlavou, aby svá slova ještě zdůraznila.

„A proč?“ zeptal se Noah.

„Proč jedu do Texasu?“ Zpočátku neměla nejmenší tušení, ale naštěstí jí to myslelo rychle. Než mohl pokračovat, odpověděla si na vlastní otázku.

„Budu tam hledat poklad.“

Čtvrtá kapitola

Paul Newton Pruitt miloval ženy. Miloval na nich všechno: jejich jemnou, hebkou pleť; ženskou vůni; nádherný pocit, když mu jejich hedvábné vlasy přejížděly po nahé hrudi; smyslné zvuky, které vydávaly, když se jich dotýkal. Miloval jejich nakažlivý smích, jejich povzbudivé výkřiky slasti.

Nedělal mezi nimi rozdíly. Nezáleželo mu na barvě vlasů nebo očí ani na barvě kůže – miloval všechny. Velké, malé, štíhlé i ty při těle. Bylo mu to jedno. Všechny byly nádherné, každá z nich jedinečná.

Je třeba přiznat, že zvláště na něho působilo, jak se na něj některé usmívaly. Byl to úsměv, který nedokázal popsat. Věděl jen, že stačí jediný pohled a rozbuší se mu srdce. Tak silné kouzlo znamenal. Nemohl prostě odolat, nemohl říct ne. Svůdný a vábivý úsměv. Takový ho vždycky polapil.

Než musel přizpůsobit a změnit své chování, aby přežil, býval miláčkem žen. A to neříkalo jen jeho ego. Skutečně ho milovaly. Tehdy mu žádná neodolala.

Ale dnes bylo všechno jiné.

Když se ve svém starém životě začal nudit, rozloučil se drahým dárkem, aby na něho neměly špatné vzpomínky. Nesnesl by pomyšlení, že by ho některá z jeho milenek nenáviděla. Teprve až si byl jistý, že jí udělal radost, vystřídal ji další krásnou, někdy okouzlující ženou. A nějaká další se vždycky našla.

Až po Marii. Zamiloval se do ní a jeho život se definitivně změnil. Život, jaký vedl předtím, byl nenávratně

pryč. Paul Newton Pruitt zmizel. Přišlo nové jméno. Nová
 totožnost. Nový život. Nikdo ho nikdy nenajde.

Pátá kapitola

Musela ztratit až dosud spolehlivý rozum. Hledat poklad? Co tím myslela? Zřejmě víc toužila dokázat Noahu Claybornovi, že není úplně znuděná, než aby si zachovala logické myšlení.

Jordan věděla, že za současnou situaci nemůže dávat vinu nikomu jinému než sobě, ale stejně by všechno nejraději vyčetla Noahovi, protože pak by se určitě cítila lépe.

Opírala se o rozpadající se auto z půjčovny odstavené na kraji rozbité dvoupruhové silnice uprostřed pustého Texasu, zatímco netrpělivě čekala, až vychladne motor, aby mohla dolít vodu do chladiče. Naštěstí na chvíli zastavila na hranici státu a koupila si na zbytek cesty pár lahví balené vody. Byla si docela jistá, že v chladiči je díra, ale potřebovala udržet motor v chodu, než se dostane do nejbližšího města a sežene nějakého opraváře, aby se na to podíval. Ve stínu bylo skoro pětadvacet a klimatizace vozu samozřejmě asi před hodinou vypověděla službu spolu s navigačním systémem, který autopůjčovna přidala jako cenu útěchy za to, že její objednávku úmyslně popletla.

Cítila, jak jí mezi řadry stékají kapky potu; podrážky sandálů se lepily k asfaltu a ochranný krém, který si nanasla na tvář a paže, vzdával boj. Jordan měla tmavokaštanové vlasy a pleť rusovlásek, a tak nepotřebovala moc slunce, aby se spálila a aby jí naskočily pihy. Pomyslela si, že má dvě možnosti. Buď může nasednout do auta a zemřít na dehydrataci, zatímco bude čekat, až vychladne motor, nebo zůstane venku a pomalu se nechá spálit.

Fajn. Trochu přeháním. To se mnou dělá horko, říkála si. Naštěstí měla s sebou mobil. Bez něho nikdy nevycházela z domu. Protože se ovšem momentálně nacházela v úplné pustině, neměla bohužel žádný signál.

Texaské městečko Serenity bylo odtud asi osmdesát nebo devadesát kilometrů. Nepodařilo se jí o tom městě moc zjistit, věděla jen, že je tak malé, že jeho jméno bylo na mapě Texasu vytištěno tím nejmenším písmem. Profesor nazýval Serenity příjemnou oázou klidu. Ale když se s ním setkala, měl na sobě v letním parnu tlusté vlněné tvídové sako. Jeho názory na příjemnou oázu budou asi trochu jiné než její.

Než odjela z Bostonu, profesora si prověřila, a přestože byl tak výstřední podivín, v tom nejdůležitějším nelhal. Vystudoval několik oborů, měl několik titulů a skutečně byl také pedagog. Asistentka v administrativní budově Franklinovy akademie, jakási Lorraine, básnila o jeho schopnostech učit. Podle ní profesor udělal z historie živý předmět. Jeho třídy se vždycky jako první naplní studenty, říkála.

Jordan tomu skoro nemohla uvěřit. „Skutečně?“ zapochybovala.

„No ovšem. Studentům nevadí jeho přízvuk a visí na každém jeho slovu, protože u něho ještě nikdy nikdo nepropadl.“ A, tak je to jasné. Známký zadarmo.

Žena se také zmínila, že odešel předčasně do důchodu, ale doufala, že si to rozmyslí a ještě se vrátí.

„Je tak těžké najít dobré pedagogy,“ podotkla. „A při platu, jaký dostávají, si většina nemůže dovolit odejít tak brzy. Vždyť profesor MacKennovi ještě není padesát.“

Lorraine očividně nevadilo, že šíří důvěrné informace o bývalém zaměstnanci školy, a dokonce se ani Jordan nezeptala, proč má o něho takový zájem. Jordan si naštěstí

vymyslela důvod: řekla jí, že je jeho vzdálená příbuzná, ale Lorraine to nakonec nijak nezajímalo.

Co nevěděla, nepověděla, to bylo jisté. „Určitě jste si myslela, že je mnohem starší, že?“

„Ano, myslela.“

„Já taky,“ řekla žena. „Chcete vědět, kdy má narozeniny?“ Bože, tolik ochoty!

„To není třeba,“ odpověděla Jordan. „Říkala jste, že oficiálně odešel do důchodu? Myslela jsem, že si jen vzal roční vědecké volno.“

„Ne, odešel do penze,“ tvrdila asistentka. „Byli bychom moc rádi, kdyby se vrátil. Ale pochybuji, že bude ještě někdy učit. Zdědil docela slušný majetek,“ pokračovala. „Řekl mi, že vůbec netušil, že něco dostane, a ty peníze ho velice překvapily. Tehdy se rozhodl, že si koupí nějaký pozemek daleko od městského ruchu. Zkoumal svůj rodokmen a toužil po místě, kde by se tomu mohl v klidu věnovat.“

Když se teď Jordan kolem sebe rozhlížela, usoudila, že profesor klid a mír opravdu našel. V dohledu nebylo ani živáčka a tušila, že Serenity bude stejně pusté jako krajina v jeho okolí.

Uplynulo asi půl hodiny, motor vychladl a Jordan se vrátila na silnici. Protože klimatizace už nefungovala, nechala otevřená okna a prudký horký vzduch ji hřál na tváři jako výpary z pece. Terén kolem ní byl nízký jako nákypy, které pekla, ale jakmile projela širokou zatáčku a po stranách cesty spatřila ploty, území jí už nepřipadalo tak osamělé. Alespoň nějaká známka osídlení. Zrezivělý plot z ostnatého drátu vypadal, jako by ho postavili před sto lety, aby ohradili prázdné pastviny. Protože neviděla, že by tu něco rostlo, domnívala se, že byl určen pro koně a dobytek.

Kilometry ubíhaly, ale scenerie se příliš neměnila. Nakonec vyjela po několika mírných pahorcích, za nimiž se

cesta opět zatáčela. Za ostrým zákrutem spatřila v dálce jakousi věž. Ukazatel u cesty oznamoval, že Serenity je jen dva kilometry odtud. Cesta klesala a pak začala stoupat do kopce. Před sebou měla západní okraj Serenity.

Městečko působilo, jako by bylo v posledním tažení.

Značka upozorňovala na omezení rychlosti na padesát kilometrů za hodinu. Jordan projela kolem několika malých domků. Před jedním z nich stála na špalcích na dvorku zrezivělá dodávka. Pneumatiky jí chyběly. U dalšího domku stála na postranním dvoře vyhozená stará pračka. Trocha trávy, která bojovala o místo s býlím, byla neupravená a spálená. O ulici dál narazila Jordan na opuštěnou benzínku s jedním čerpadlem. Po boční zdi prázdné budovy se plazila vinná réva a Jordan mohla jen hádat, jaká havěť v ní asi žije.

„Co tady dělám? Proč jsem vlastně prodávala svoji firmu?“ šeptala si pro sebe.

Pýcha. Právě ta ji přivedla k tomuto směšnému dobrodružství. Nechtěla, aby si z ní Noah Clayborne utahoval. „Komfortní skleník,“ mumlala si pod nos. „Co je na tom špatného, když chci být ve svém skleníku?“

Přemýšlela o tom, že by projela Serenity a došla do dalšího většího města, s několika pečlivě zvolenými slovy by vrátila auto a nastoupila do nejbližšího letadla do Bostonu, ale to přece nemůže udělat. Slíbila Isabel, že navštíví profesora, pak zatelefonuje a povíjí, co se dověděla.

Pravda, Jordan byla také trochu zvědavá na vlastní předky. Samozřejmě nevěřila, že všichni její předkové ze strany Buchananů byli lotři, a chtěla to dokázat. Také chtěla vědět, co bylo příčinou nepřátelství mezi Buchanany a MacKenny. A co poklad? Ví vůbec profesor, co v něm je?

Jordan jela dál a dostala se na hlavní ulici. Domy se zdály obydlené, ale trávníky kolem nich byly zahnědlé a spálené a okenice byly stažené.

Serenity působilo lákavě asi jako očistec.

Rozsvítila se červená kontrolka na přístrojové desce a upozornila ji, že se motor opět přehřívá. Jordan objevila malý obchod se spotřebním zbožím a zastavila u něho. Bylo tak horko, že se cítila, jako by měla záda přilepená k sedadlu. Zaparkovala ve stínu, vypnula motor, aby vychladl, pak vytáhla zápisník s profesorem telefonním číslem a vytukala je.

Po čtvrtém zazvonění se ozvala hlasová schránka. Uvedla své jméno a číslo a chtěla uložit telefon do kabelky, vtom však zazvonil. Profesor zřejmě kontroloval příchozí hovory.

„Slečna Buchananová? Tady profesor MacKenna. Spěchám. Kdy se chcete setkat? Co třeba na večeři? Ano, na večeři. Sejdeme se u Cejchovadla. Je to hned u Third Street. Vyjeďte západním směrem a dostanete se přímo k němu. Je to hezký motel na Protější straně ulice. Můžete se tam ubytovat, trochu se opláchnout a v šest se potkáme. Přijďte včas.“

Zavěsil, než stačila říct jediné slovo. Mluvil poněkud nervózně, možná ustaraně. Měl v sobě něco, co ji znepokojovalo, ale nebyla si jistá, jestli to způsobuje jen jeho nervozita. Byl opravdu velmi nervózní, neustále se ohlížel za sebe, jako by čekal, že se na něho někdo vrhne. Nebo je v tom ještě něco jiného, něco, co nedokáže přesně definovat? Ať je důvod jakýkoli, její záměr byl jasný: lepší bude neriskovat a setkat se s ním na veřejném místě.

Na klimatizovaném veřejném místě, upřesnila v duchu. Bylo jí horko a potila se a ze všech sil se snažila neklesat na duchu. Mysli pozitivně, říkala si. Až si dám sprchu a převléknu se, budu se cítit mnohem líp.

Pořád si přála, aby mohla pokračovat v cestě a dostala se co nejdříve zpátky do Bostonu, ale to teď nepřípadalo v úvahu. Bylo pravděpodobné, že auto, které měla k dispozici,

se rozsype na cestě, a když si představila, jak někde stojí sama uprostřed noci, naskakovala jí husí kůže. Ne, k tomu nesmí dojít. Kromě toho něco slíbila Isabel a nemůže slib nedodržet. A tak se sejde s profesorem Cvokem, u večere si s ním popovídá o jeho bádání, udělá si kopie materiálů a hned ráno zmizí ze Serenity.

Najednou se začala cítit lépe. Dospěla k rozhodnutí a měla plán.

„Ach ne,“ zašeptala si.

Plán se zhroutil a shořel na prach, když zaparkovala na parkovišti před motelem a zadívala se na špinavý brloh, který jí doporučil profesor MacKenna. Byla přesvědčená, že podniku šéfuje Norman Bates z Hitchcockova filmu *Psycho*.

Ke každé chatce vedla štěrková příjezdová cesta. Celkem jich tu bylo osm, tiskly se k sobě jako bedny ve skladišti. Bílá barva jejich nátěru prýskala a jediné okno v každém pokoji bylo zanesené prachem. Ani si nechtěla začít představovat, jak příšerné to musí být uvnitř. I štenice by odtud nejspíš utekly. Mají rády větší přepych.

Ale jednu noc to snad vydrží. Nebo ne? Jistě najde něco lepšího, zařízení, kde by se mohla osprchovat bez obav.

Jordan si o sobě nemyslela, že je zhýčkaná nebo snob. Nevadilo jí, že je motel poněkud zchátralý, ale přála si, aby byl čistý a bezpečný. A tohle místo ani jeden z jejích požadavků v nejmenším nesplňovalo. Protože neměla v úmyslu strávit zde noc, rozhodla se, že se nebude dívat na pokoje.

Stála s vozem na parkovišti a vyklonila se z okna, aby si dobře prohlédla restauraci na opačné straně ulice. Udělala chybu, že položila paži na rozpálený rám okna. Ucukla a rychle ji stáhla zpátky.

Cejchovadlo jí připomínalo vlak, protože budova byla dlouhá a úzká a měla zaoblenou střechu. Po straně ulice byla

tabule s purpurovou neonovou podkovou. Předpokládala, že má představovat cejchovací želízko.

Protože se zorientovala a věděla, kde je restaurace, vyjela z parkoviště a pokračovala v cestě. Byla si téměř jistá, že půjčovna aut nemá v Serenity svou pobočku, což znamenalo, že s vozem nemůže nic dělat, dokud nedojede do většího města, přičemž nejbližší bylo přes sto šedesát kilometrů odtud. Jordan se rozhodla, že až se ubytuje v nějakém motelu, zavolá do půjčovny, pak najde automechanika, aby opravil chladič, a než opustí městečko, určitě koupí aspoň padesát litrů vody. Pouhé pomyšlení, že vyjede do opuštěné krajiny s porouchaným autem, ji znervózňovalo. Napřed autoopravna, řekla si. Pak rozhodne, co dál. Možná by mohla nechat auto tady a pokračovat v cestě nějakým veřejným dopravním prostředkem. Přece zde musí jezdit vlaky nebo autobusy.

Brzy přijela k můstku z prken, kde ukazatel oznamoval, že přejíždí Parson's Creek. V potoce nebyla ani kapka vody, a když dokodrcala na druhou stranu, přečetla si upozornění na zábradlí, že most je v době záplav neprůjezdný. Tak tohle mě dnes nemusí zajímat, usoudila. Potok byl vyprahlý stejně jako městečko.

Na druhé straně mostu jí velká bílá písmena na dřevěné tabuli natřené lesní zelení sdělovala: Vítá vás Serenity, okres Grady, Texas. 1968 obyvatel. Menšími ručně malovanými písmeny tu stálo: Nový domov střední školy okresu Grady.

Čím dál na východ se dostávala, tím větší domy kolem sebe viděla. Na jenom rohu zastavila, zaslechla dětský smích a křik a otočila se ke zvuku. Vlevo uviděla veřejnou plovárnu. Konečně, řekla si. Už se necítila jako na hřbitově. Byli tu lidé a hlasy. Ženy se opalovaly, zatímco jejich děti dováděly ve vodě, a plavčík seděl na svém vyvýšeném můstku, smažil se na slunci a podřimoval.

Proměna, k níž došlo poté, co přejela z jednoho okresu do druhého, ji přiváděla v úžas. Na této straně města lidé své trávníky zalévali. Prostor byl čistý, domy udržované, ulice i chodníky zářily novotou. Po obou stranách hlavní ulice bylo několik otevřených obchodů. Vlevo salon krásy, železářství a pobočka pojišťovny. Vpravo bar a starožitnictví. Na konci ulice měla vývěsku Jaffeeho restaurace a pod zelenobílým slunečníkem stálo několik stolků a židlí, ale Jordan si nedovedla představit nikoho, kdo by v takovém parnu zůstal sedět venku.

Cedulka na dveřích oznamovala „otevřeno“. Její priority se okamžitě změnily. Představa klimatizace a něčeho studeného k pití byla v této chvíli nesmírně lákavá. Motel a automechanika najde později.

Zaparkovala auto, sebrala kabelku a tašku s notebookem a vstoupila do restaurace. Při závanu chladného vzduchu se jí málem podlomila kolena. Učiněné blaho.

U jednoho stolu seděla jakási žena, balila příbory do ubrousků, a když zaslechla otevírající se dveře, vzhledla.

„Obědy se už nepodávají a na večeři je moc brzy. Můžu vám udělat ledový čaj, jestli chcete.“

„Ano, děkuji, to by bylo výborné,“ odpověděla Jordan.

Toaleta byla hned za rohem. Když si umyla ruce a hřebenem prohrábla vlasy, cítila se zas jako člověk.

V lokále bylo asi deset nebo dvanáct stolů s kostkovanými ubrusy a židlemi s polštářky stejné barvy. Vybrala si stůl v rohu, od něhož se mohla dívat oknem ven, ale přitom jí slunce nesvítilo do obličeje.

Servírka se vrátila asi za minutu s orosenou sklenicí ledového čaje a Jordan se jí zeptala, jestli by si mohla půjčit telefonní seznam.

„Copak hledáte, pusinko?“ chtěla vědět servírka. „Možná bych vám mohla poradit.“

„Potřebovala bych nějakého automechanika,“ vysvětlovala Jordan. „A slušný motel.“

„To je jednoduché. Ve městě jsou jenom dva automechanici a jeden má do příštího týdne zavřeno. Druhá opravna je Lloydova tak se také jmenuje, a najdete ji o pár ulic dál. Je s ním trochu těžké jednání, ale svou práci udělá. Přinesu vám telefonní seznam, ať si napíšete jeho číslo.“

Zatímco Jordan čekala, vytáhla notebook a postavila ho na stůl. Minulý večer si udělala pár poznámek a sepsala seznam otázek, které chtěla položit profesorovi, a teď ji napadlo, že se na ně ještě jednou podívá.

Servírka jí přinesla tenký telefonní seznam otevřený na straně s údaji Lloydovy autoopravny.

„Právě jsem zavolala své kamarádce Amélii Ann,“ oznámila. „Vede motel Druhý domov a už pro vás připravuje pokoj.“

„To je od vás velice laskavé,“ řekla Jordan.

„Je to tam moc hezké. Manžel Amélie Ann zemřel před několika lety a nic jí nenechal, neměl ani životní pojištění, a tak se Amelia a její dcera Candy do toho motelu přestěhovaly a začaly ho řídit. Udělaly to tam ohromně útulné. Myslím, že se vám bude líbit.“

Jordan zavolala ze svého mobilu autoopravnu a uslyšela strohou informaci, že na její vůz se může mechanik podívat až zítra. Má ho hned ráno přivést. „To se dalo čekat,“ řekla Jordan s povzdechem, když ukončila hovor.

„Projíždíte Serenity, nebo jste zabloudila?“ zeptala se žena. „Pokud vám nevadí, že se vyptávám,“ dodala rychle.

„Nevadí mi to. Mám se tady s někým setkat.“

„Ach pusinko. Doufám, že to není nějaký muž? Za mužským byste sem nejela, že? Řekněte, že ne. Protože právě to jsem udělala já. Přijela jsem za ním až ze San Antonia. Ale neklapalo nám to, aspoň ne moc dlouho, a on se nakonec

sebral a zmizel.“ Potřásla hlavou a rozhořčeně zamlaskala. „A já tu teď trčím a pokouším se vydělat peníze, abych se mohla přestěhovat zpátky domů. Mimochodem, jmenuju se Angela.“

Jordan se představila a potřásla ženě rukou. „Jsem ráda, že jsem tě potkala, a ne, nepřijela jsem za žádným mužem. S jedním se sice chystám zajít na večeři, ale je to pracovní záležitost. Přinese mi nějaké dokumenty a informace.“

„Takže žádný milostný románěk?“

Jordan si představila profesora a málem se otrásla. „Ne.“

„Odkud jsi?“

„Z Bostonu.“

„Opravdu? Nemáš přízvuk, jako lidi odtamtud, nebo aspoň ne silný.“

Jordan si nebyla jistá, jestli je to pochvala nebo ne, ale Angela se usmívala. Měla milý úsměv a zdálo se, že má laskavou povahu. Jordan si myslela, že v mladších letech zřejmě hodně času pobývala na slunci, protože ve tváři měla výrazné vrásky a její pleť připomínala vysušenou kůži.

„Jak dlouho žiješ v Serenity?“

„Skoro osmnáct let.“

Jordan zamrkala. Ta žena šetří osmnáct let, a ještě nemá na to, aby se vrátila domů?

„Kde se máš setkat s tím člověkem na večeři?“ zeptala se Angela. „Nemusíš mi to říkat, když nechceš. Jsem jenom zvědavá, to je vše.“

„Budeme večeřet v Cejchovadle. Byla jsi tam někdy?“

„Samozřejmě,“ řekla Angela. „Nevaří tam tak dobře jako tady a ta restaurace je v horší části města. Je to ale dobrý orientační bod, a tak bývá pořád otevřená a o víkendech tam mají ohromné kšefty. Ale za tmy to tam není bezpečné. Ten tvůj chlapík musí být místní nebo mu možná ten podnik

někdo z místních poradil. Nikoho, kdo nebydlí v Serenity, by ani nenapadlo navrhnout Cejchovadlo.“

„Jmenuje se MacKenna,“ řekla Jordan. „Je to profesor historie a má pro mě nějaké materiály ze svého výzkumu.“

„Neznám ho,“ řekla Angela. „Ovšemže neznám všechny lidi z města, ale i tak se vsadím, že je tady nový.“ Servírka se otočila k odchodu. „Odpočiň si a ať ti chutná čaj, už tě nebudu rušit. Všichni si myslí, že moc mluvím.“

Jordan poznala, že čeká, že bude protestovat. „Já si to nemyslím,“ řekla.

Angela se znovu otočila k ní, na tváři široký úsměv „Ani mně se to nezdá. Jsem prostě otevřená, to je vše. Škoda že u nás nemůžeš povečeřet. Jaffee dnes dělá svou specialitu z garnátů.“

„Myslím, že profesor navrhl tu restauraci, protože je hned naproti motelu, který mi doporučil.“

Angela vyklenula obočí. „Lux? On doporučil Lux?“

Jordan se usmála. „To je název toho motelu?“

Angela přikývla. „Bývala tam velká světelná tabule. Za tmy..., v podstatě celou noc, na ní blikalo slovo *luxus*. Ale teď svítí už jenom první tři písmena, proto se mu začalo říkat Lux. V noci tam bývá ohromně rušno.“ Pak ztišila hlas a zašeptala: „Ten nechutný slizoun, co tam šéfuje, chce platit za hodinu. Už chápeš, co ti naznačuju?“

Zřejmě si myslela, že Jordan nechápe, protože rychle dodala: „Chodí tam kurvy, tak je to.“

„Ano,“ řekla Jordan a kývla hlavou, aby servírka neměla pocit, že jí musí vysvětlit, kdo je to kurva.

Angela vysunula spodní ret a naklonila se nad stůl. Znovu promluvila šeptem: „Je to taky nebezpečné místo, není tam žádný nouzový východ pro případ požáru, když mám být upřímná.“ Pokradmu pohlédla doleva, pak doprava, a když se ujistila, že do prázdné restaurace nikdo nevstoupil,

pokračovala: „Měli to tam už dávno zbourat, ale podnik patří J. D. Dickeyovi a tomu se nikdo neodváží vstoupit do cesty. Myslím, že mu patří taky některé z těch děvek, abych řekla pravdu. Z J. D. jde vážně strach. Podlost z něho číší už na dálku.“

Angela ze sebe chrlila informace a vůbec se neostýchala popovídat všechno, co věděla. Jordan byla u vytržení. Skoro jí záviděla otevřenost a přátelskou povahu. Sama byla jejím pravým opakem. Nechávala si všechno pro sebe. Vsadím se, že Angela spí v noci jako špalek, pomyslela si. Zatímco Jordan se klidně nevyspala už asi rok. Její mysl pořád pracovala a byly noci, kdy přecházela po svém bytě a probírala v duchu jeden problém za druhým. Když se rozednilo, žádný z problémů jí už nepřipadal tak důležitý, ale uprostřed noci se jí zdály obrovské.

„Proč nedají hasiči nebo policie ten motel zavřít? Jestli je tam riziko v případě požáru...“ přemítala nahlas Jordan.

„Takové nebezpečí tam je.“

„A prostituce je v Texasu nezákonná.“

„To ano,“ přisvědčila znovu Angela. A než mohla Jordan pokračovat, řekla: „Ale na tom moc nezáleží. Nevíš, jak to tady chodí. Máme na každé straně potoka jiný okres a v jejich vedení je rozdíl jako noc a den. Právě teď sedíš v okrese Grady, ale šerif, který má na starost okres Jessup, patří k těm, co si myslí, že můžou dělat, že nevidí, co se děje. Chápeš? Žít a nechat žít. To je jeho heslo. Když to chceš vědět, bojí se jít proti J. D., a víš proč? Já ti to povím. Protože šerifem okresu Jessup je bratr J. D. Tak je to. Jeho bratr. To je věc, co?“

Jordan přikývla. „A co ty? Ty se toho člověka nebojíš?“

„Pusinko, každý, kdo má rozum, ví, že je třeba se ho bát.“

Šestá kapitola

J. D. Dickey byl postrachem města. Měl k tomu talent od přírody. Nemusel se nijak namáhat a lidé ho nenáviděli. Vybudovat si pověst rabiáta se mu líbilo a s jistotou věděl, že dosáhl svého cíle, když kráčel po hlavní ulici Serenity a lidé se rychle vytráceli, aby se mu nedostali do cesty. Jejich tváře mluvily za vše. Báli se ho a podle mínění J. D. strach znamená moc. Jeho moc.

Celé jeho jméno znělo Julius Delbert Dickey junior. Ale to jméno se mu moc nelíbilo, myslel si, že je trochu zženštilé pro tvrdého chlapa, jakého se ze sebe snažil dělat. A tak už když studoval na střední škole, začal vyžadovat, aby ho v okolí nazývali pouze iniciálami. Pár lidí, kteří odmítali, podrobil svému speciálnímu, třebaže primitivnímu způsobu nápravy. Prostě je pořádně ztloukl.

Dickey měl jednoho bratra a oba sourozenci vyrůstali v Serenity. J. D. byl prvorozený. O dva roky později se narodil Randall Cleatus Dickey.

Oba chlapci neviděli svého otce víc než deset let. Dickeyovi seniorovi poskytovala stravu a ubytování na pětadvacet let jistá federální věznice v Kansasu za ozbrojenou loupež, která, jak vysvětlil soudci vynášejícímu rozsudek, se prostě nevydařila. Když nad tím přemýšlel, řekl soudci, že zřejmě přece jen neměl zastřelit toho všetečného strážného. Vždyť jenom dělal svoji Práci.

Matka Sela se o chlapce starala, než J. D. a Randy absolvovali střední školu. Pak usoudila, že měla mateřských povinností dost. Unavená a vyčerpaná, hubená jako tyčka se pokoušela chránit své divoké syny před problémy, ale moc se

jí to nedařilo, a tak si sbalila věci a jednou v noci zmizela z města. Hoši si mysleli, že se tak brzo nevrátí, protože si s sebou vzala všechna balení svého super pevného laku na vlasy. Přípravky na úpravu vlasů byly totiž jediným luxusem, který si jejich matka dopřávala, a vždycky mívala v zásobě pět nebo šest nádob.

Nepostrádali ani ji, ani její neustálé nářky, jak má vyjít s málem, a protože už dávno všechno chodilo podle J. D., moc se po jejím odchodu nezměnilo.

Když vyrůstali, byli chudí jako kostelní myš, a tak tomu bylo i potom, ale J. D. se rozhodl to změnit. Měl velké plány, bohužel však vyžadovaly peníze. Spoustu peněz. Rád by vlastnil nějaký ranč. Vyhlédl si hezký kousek půdy jen asi padesát kilometrů na západ od města. Podle měřítek většiny Texanů byl pozemek malý, měl něco přes dva hektary, ale J. D. si myslel, že jakmile se zavede jako solidní rančer, bude schopný skoupit i okolní pozemky. Půda, již hodlal koupit, byla prvotřídní, měla i několik napajedel pro dobytek, který si přál chovat, jen co přijde na to, jak se dostat k penězům. Bylo tam i hezké jezírko s rybami a jeho bratr Randy rád rybařil.

Ano, ano, chtěl se stát dobytkařem. Někdy se cítil, jako by jím skoro byl. Měl vysoké boty a klobouk a na jednom ranči pracoval celá dvě léta po sobě, ještě když studoval na střední škole. Plat byl mizerný. Zkušenost neocenitelná.

Svůj sen však musel J. D. na pět let pověsit na hřebík. V hospodské rvačce zabil člověka a dostal pět let za zabití. Měl polehčující okolnosti. Podle svědků rvačku začal ten druhý a umístil také několik ran svým vystřelovacím nožem, než ho J. D. vyřídil. Nechtěl ho úmyslně připravit o život, ale moc silně ho udeřil, a jak to bývá, při pádu muž narazil hlavou o stůl.

J. D. se chlubil bratrovi, že by za mřížemi strávil delší dobu, kdyby se na každého porotce hrozivě nepodíval, když opouštěl soudní síň.

Randyho pohled na incident byl odlišný. Vlastně mu bratrovo odsouzení otevřelo oči a poprvé si uvědomil, že skutečná moc je na straně zákona. Takže zatímco si J. D. odpykával trest, Randy se změnil v občana dbalého zákonů a za pár let se mu podařilo ovlivnit dost lidí, aby ho ve volbách zvolili šerifem okresu Jessup.

J. D. nemohl mít větší radost. Randyho nová funkce a nové postavení ve společnosti byly úspěchy, které bylo třeba slavit. Koneckonců, šerif v rodině se vždycky může hodit.

Sedmá kapitola

Jordan se ubytovala v Druhém domově a dostala prostorný pokoj v zadní části budovy. Dveře měly solidní dvojitý zámek. Pokoj čtvercového tvaru byl útulný a čistý. Čelem ke dveřím stála dlouhá postel a stůl a u stěny pod oknem dvě židle. Jordan si všimla, že tu není přípojka k internetu ani zásuvka pro notebook, ale bez toho si jednu noc poradí.

Angelina kamarádka Amelia Ann se postarala, aby se cítila jako vážený host. Přinesla jí speciální mýdlo a nadýchané ručníky přímo ze sušičky.

Když si Jordan vybalila věci, svlékla se a dala si dlouhou chladnou sprchu. Umyla si a vysušila vlasy, oblékla blůzku a sukni a měla zrovna čas vydat se zpátky k Cejchovadlu. Už si ani nevzpomínala, kdy naposledy večeřela v šest, ale protože od snídane nic nejedla, měla doopravdy hlad.

Večeře byla nezapomenutelná..., ale ne v dobrém slova smyslu. Jak se ukázalo, profesor MacKenna uměl vzít člověku chuť k jídlu.

Přestože minulo teprve šest hodin, parkoviště před Cejchovadlem bylo plné. U dveří ji přivítala nějaká servírka a zavedla ji k boxu v zadní jídelně.

„Máme lepší stoly, ale ten člověk, co se s ním sejdete, chce mít klid. Ukážu vám, kde je. A nejezte dnes rybu. Nějak divně voní,“ zašeptala, když ji vedla. „Budu vás obsluhovat já,“ dodala s úsměvem.

Profesor MacKenna se nezvedl, jakmile Jordan došla ke stolu, ani se neobtěžoval pozdravit, když si sedala na židli proti němu. Měl plná ústa chleba a měl by počkat, až spolkne,

než promluví, ale neudělal to. Začal mluvit a přitom mu z úst trčel kus chleba velký jako golfový míček.

„Jdete pozdě,“ zahuhlal plnými ústy.

Protože od smluveného času uplynulo teprve pár minut, necítila Jordan potřebu se omlouvat nebo reagovat na jeho směšnou kritiku. Zvedla plátěný ubrousek a prostřela si ho do klína. Jeho ubrousek stále ležel na stole. Ze všech sil se snažila nedívat se mu na ústa, zatímco žvýkal. Kdyby to nebylo tak nevychované, působilo by to směšně.

Nutkání utéct ji téměř přemáhalo. Co tady probiha dělám? říkala si. Copak jsem nebyla naprosto šťastná a spokojená, než jsem se na svatbě dala do řeči s Noahem? A teď se na to podívejte. Večeřím s profesorem Neotesancem. Paráda, pomyslela si. Nádherné dobrodružství.

Prima, takže nový plán, říkala si. Co nejrychleji sníst večeři, popadnout papíry a zmizet.

„Už jsem si objednal,“ řekl profesor. „Podívejte se na jídelní lístek a něco si vyberte.“

Otevřela menu, objednala první jídlo, které ji upoutalo, pikantní kuřecí kousky a perlivou vodu. Servírka jí přinesla nápoj, soucitně na ni pohlédla, na profesora vrhla významný pohled a spěchala k dalšímu stolu. Předstírala, že si nevšimla, že na ni mává prázdným košíkem na pečivo.

Jordan počkala, až dojí, než promluvila: „Jako profesor historie,“ začala, „jistě víte, že celý klan Buchananů nemohl být zlý. Jsem přesvědčená, že v průběhu staletí tam...“ Zmlkla, protože rozhodně zavrtěl hlavou. Pak se zeptala: „Vy si skutečně myslíte, že všichni byli tak strašní?“

„Myslím. Přímo opovrženíhodní.“

„Uveďte mi příklad něčeho opovrženíhodného, co provedli Buchananové ctnostným MacKennům,“ vyzvala ho.

V okamžiku, kdy začal hovořit o svém bádání, se jeho chování a přístup zcela změnily. Naštěstí už nepřežvykoval,

když začal svou historickou přednášku..., svůj jednostranný, zaujatý výklad historie.

„V roce 1784 poslal vznešený zeman Ross MacKenna svoji jedinou dceru Freyu do klanu Mitchellů. Měla se provdat za nejstaršího syna zemana Mitchella, který, jak každý věděl, se stane zemanem, až jeho vážený otec zemře. Podle mých pramenů cestou na Mitchellovo panství došlo ke strašlivému útoku.“

„Měli ho na svědomí Buchananové?“ chtěla vědět Jordan.

Profesor zavrtěl hlavou. „Ne, Buchananové ne. Zaútočil klan MacDonaldů. Zeman MacDonald byl proti svazku mezi MacKennym a Mitchelly, protože si myslel, že to nesmírně posílí jejich moc. Napadli je za zálohy na břehu velkého jezera a ve zmatku to krásné děvče, Freya, spadlo do vody.“

Čekal, že Jordan zareaguje na to, co řekl, a tak přikývla. „Utopila se?“ zeptala se pak, zvědavá, jak shodí její smrt na Buchanany.

„Ne, a bylo psáno, že uměla plavat, ale začalo pršet a jezero se strašlivě rozbouřilo. Najednou se ozval velký křik a jeden z MacKennů se zadíval přes jezero právě v okamžiku, kdy nějaký válečník Buchananů vytahoval Freyu z vody. Dívka byla naživu, protože viděl, jak mává pažemi.“

„Takže tady jste zjistil o Buchananech něco dobrého,“ namítla Jordan. „Z toho přece vyplývá, že bojovník Buchananů zachránil dívce život.“

Profesor se zamračil. „Pak už ubohou Freyu nikdy nikdo nespatriil.“

„Co se s ní stalo?“

„Buchanan ji unesl. To se stalo. Uviděl ji, zatoužil po ní a zmocnil se jí.“

Myslela si, že profesor očekává, že bude zděšená, a věděla, že by neoceníl, kdyby se rozesmála. „Byl tam jen jeden svědek jejího... únosu?“

„Jeden důvěryhodný svědek.“

„MacKenna.“

„Ano.“

„Pak tedy musíte souhlasit s tím, že historka může trochu přehánět, když tvrdí, že za únos zodpovídají všichni Buchananové.“ Než mohl protestovat proti jejímu závěru, zeptala se: „Můžete mi uvést jiný příklad... s potvrzeným důkazem?“

„S radostí,“ řekl profesor.

Naneštěstí mu přinesli salát a on začal vyprávět a přitom pojídal. Jordan se dívala na stůl, aby to neviděla.

Šťoural se ve svém salátu a pokračoval: „Podívejte se do svých historických knih a dovíte se, že roku 1691 král Vilém III. poručil, aby všichni náčelníci klanů podepsali do prvního ledna 1692 přísahu věrnosti.

MacKennové byli nejváženějším a nejuctívanějším klanem v celém Skotsku. William MacKenna, hlava klanu MacKennů, se v listopadu vydal se skupinou svých soukmenovců do Inverary, aby přísahu podepsal. Cestou narazil na posla, který mu řekl, že král udělal v přísaze změny a že se mají vrátit domů, dokud nedostanou novou zprávu. Jakmile se vrátili na své panství, zjistili, že se jim rozutekl dobytek a mnoho domů bylo zapáleno. Než se jim podařilo obnovit pořádek, lhůta vypršela.

Tehdy se dověděli, že posel byl falešný a vůbec nepřicházel od krále. Prísaha věrnosti nebyla odložena.“

Opět na ni vrhl nasupený pohled. A jéje. Jordan věděla, kam jeho historka míří.

„A dál?“ vybídla ho. „Co se stalo potom?“

„Povím vám, co se stalo.“ Profesor odložil vidličku a naklonil se dopředu. „Král Vilém se na MacKenny rozzuřil, že neuposlechli jeho rozkaz. Za trest stanovil, že musí platit vysokou daň a vzdát se části své půdy. Horší bylo, že na celá

desetiletí upadli u panovníka v nemilost.“ Kývl hlavou, uchopil vidličku a zabodl ji do plátku rajčete. „Není pochyb, kdo vyslal toho posla a nadělal MacKennům tolik škody.“

„Nechte mě hádat. Buchananové?“

„Správně, drahoušku. Podlí Buchananové.“

Zvýšil hlas a slova „podlí Buchananové“ téměř vykřikl. Ostatní hosté v restauraci se ohlédli a poslouchali. Jordan bylo jedno, jestli vyvolá scénu. Vydrží to.

„Máte spolehlivý důkaz, že posla vyslali Buchananové nebo že zaútočili na klan MacKennů?“

„Žádný důkaz není zapotřebí,“ vyštěkl profesor.

„Ale bez písemně doloženého důkazu to všechno mohou být jen klepy a pohádky.“

„Buchananové byli jediný klan, který mohl být tak proradný, že si přál poškodit dobrou pověst čestných MacKennů.“

„To říká MacKenna. Nenapadlo vás někdy, že to mohlo být naopak a že na Buchanany někdy zaútočili MacKennové?“

Dotčený výraz jeho tváře svědčil o tom, že ho zasáhla do hloubi duše. Udeřil pěstí do stolu. „Znám fakta. Nezapomínejte, že všechno začali Buchananové. To oni ukradli poklad MacKennů.“

„A co to vlastně bylo za poklad?“ zeptala se Jordan. Vždyť právě poklad tolik dráždil její zvědavost.

„Něco ohromně cenného, co právem patřilo MacKennům,“ odpověděl profesor. Náhle se napřímil a zamračil se. „Tak o tohle vám jde, že? Myslíte si, že ten poklad najdete..., možná byste si ho chtěla nechat. No, mohu vás ujistit, že ho historie dobře ukryla, a když jsem ho neobjevil já, vy určitě o něho nezakopnete. Všechny ukrutnosti páchané Buchanany po celé generace překryly původ sporu. Je možné, že ho nikdy nikdo neobjeví.“

Nevěděla, proč připustila, aby ji vyprovokoval, ale najednou byla odhodlaná hájit dobré jméno své rodiny. „Víte, jaký je rozdíl mezi fakty a fantazií, pane profesore?“

Jejich debata byla čím dál ohnivější. Oba sotva dokázali nezvyšovat hlas a Jordan uniklo několik nelichotivých slov pro označení jeho klanu.

Všechn hovor skončil, když přinesli večeři. Jordan nemohla uvěřit svým očím, když viděla, jak před profesora položili obrovský kus téměř syrového masa. Vedle něho se ocitl plně naložený talíř pečených brambor. Její malá porce kuřecího vypadala ve srovnání s jeho večeří jako dětská. Profesor sklonil hlavu a snad se ani nenadechl, dokud všechno nespořádal do posledního sousta. Na jeho talíři nezbyla ani kostička.

„Chtěl byste ještě trochu chleba?“ zeptala se klidně Jordan.

Místo odpovědi k ní přistrčil košík na pečivo. Podařilo se jí upoutat pozornost servírky a zdvořile požádala o další. Podle servírčina ustaraného výrazu poznala, že slyšela jejich vášnivou debatu, a usmála se na ni, aby ji ujistila, že je všechno v pořádku.

„Vaše práce je vaše láska,“ řekla Jordan uznale. Usoudila, že jestli se s ním bude přít, může se stát, že ji nenechá podívat se na své materiály, a její cesta by pak byla zcela zbytečná.

„A velké zanícení,“ odpověděl a začal chrlit další historku o ničemných Buchananech. Zarazil se jen na okamžik, aby si objednal moučník, a než ho přinesli, vrátil se zas k líčení čtrnáctého století.

V Texasu bylo všechno veliké, včetně porcí. Jordan se dívala na profesovo temeno, když se skloněnou hlavou vychutnával každé sousto ohromného řezu jablečného koláče s dvěma kopečky vanilkové zmrzliny.

Vtom jakýsi číšník upustil sklenici. Profesor se ohlédl a všiml si, že jídelna je zcela plná. Zdálo se, že se v boxu bezděčně přikrčil a pozorně sleduje, kdo vstupuje do restaurace a prochází jí.

„Děje se něco?“ zeptala se Jordan. „Nemám rád takové tlačení.“

Napil se kávy a řekl: „Mám nějaké věci uložené na flash disku. Je to v jedné krabici pro Isabel. Víte, co je to flash disk?“

Než mohla odpovědět, řekl: „Jediné, co Isabel musí udělat, je vložit flash disk do počítače. Je to něco jako cedéčko a může se tam uložit hromada dat.“

Jeho blahosklonný tón ji nesmírně rozčiloval. „Postarám se, aby všechno dostala,“ řekla.

Řekl jí, kolik stál flash disk, a dodal: „Doufám, že mi ho vy nebo slečna MacKennová zaplatíte.“

„Ano, zaplatím.“

„Hned?“ Vytáhl z kapsy účet a dychtivě se na ni zadíval, zjevně čekal, že zaplatí okamžitě, a tak vytáhla peníze z peněženky a podala mu je. Nebyl zrovna důvěřivý. Přepočítal je, než si je uložil do náprsní tašky.

„Co se týče mého výzkumu..., mám tři velké krabice. Mluvil jsem s Isabel a navzdory svému původnímu záměru jsem se rozhodl, že vám je svěřím, abyste mohla udělat pro ni kopie. Ujistila mě, že za to přebírá plnou zodpovědnost, a tak se spolehnu na její poctivost, protože je MacKennová. Poznám, jestli něco bude chybět. Mám fotografickou paměť. Když si něco přečtu, mám to v hlavě napořád.“ Odmlčel se a zatřásl si na čelo. „Pamatuju si jména a tváře lidí, které jsem potkal před deseti nebo dvaceti lety. Je to uloženo tady. Všechno důležité i nedůležité.“

„Jak dlouho mám na to, abych si pořídila kopie?“ zeptala se Jordan, protože chtěla, aby se dostali dál.

„Mám teď plno práce s přípravami na cestu. Odjedu dříve, než jsem původně plánoval. Budete muset zůstat v Serenity a udělat si kopie tady. Nemělo by vám to trvat déle než dva dny. Možná tři,“ připustil.

„Je tady ve městě nějaké místo, kde se kopíruje?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl. „Ale kopírku mají v samoobsluze a jsem si jistý, že i v jiných obchodech ve městě.“

Po dalších dvou šálcích kávy požádal o účet. Jak se blížil okamžik jejich rozloučení, zdálo se Jordan, že se každá minuta nekonečně vleče. Když přinesli účet, přisunul ho k ní. Ani ji to nepřekvapilo.

Její bratr Zachary z ní vždycky uměl vymámit peníze. Byl v tom mnohem lepší než všichni ostatní bratři, ale dnes večer si titul krále vyžírů jednoznačně zasloužil profesor. Profesor MacKenna si otřel ústa ubrouskem, který při jídle zůstal ležet složený na stole, a vyprostil se z boxu.

„Chci se dostat domů, než bude tma.“

Stmívat se přece začne až asi za hodinu, napadlo Jordan. „Bydlíte daleko?“

„Ne,“ odpověděl. „Potkáme se u auta a předám vám krabice. Dáte na ně pozor? Isabel vás velice chválila a já jí věřím.“

O deset minut později byl zaplacen účet, krabice byly přeneseny do jejího auta a Jordan se aspoň na nějaký čas profesora zbavila.

Cítila se svobodná.

Osmá kapitola

Druhého dne ráno si Jordan přivstala. Zajela s autem k Lloydovu autoservisu, zaparkovala a čekala, až se opravna otevře.

Doufala, že jí spraví vůz hned, pak pojedou do samoobsluhy, kde by měli mít kopírku. Jestli všechno půjde dobře, mohla by zkopírovat jednu, možná jednu a půl krabice. Dvě byly plné papírů, ale naštěstí profesor nepsal na obě strany, protože pero, které používal, na některých proráželo.

Dveře autoservisu se otevřely deset minut po osmé. Když mechanik, mohutný muž asi v jejím věku, zvedl kapotu a asi za půl minuty prohlédl motor, opřel se o nárazník, přehodil nohu přes nohu a pomalu, divně si ji prohlížel, zatímco si utíral ruce do umaštěného hadru.

Zřejmě si myslel, že mu při jeho neomalené inspekci něco ušlo, protože ji stejným pohledem přejel ještě jednou a pak potřetí. Namouduši, ani jejímu autu se nedostalo tolik pozornosti.

Ale bude se s tím pošukem muset nějak domluvit, protože do příštího pondělka tu jiný opravář není.

„Jsem si jistá, že v chladiči je díra,“ řekla. „Tak co myslíte? Spravíte mi to?“

Automechanik si své jméno, Lloyd, napsal na zakrývací pásku, kterou přilepil na kapsu košile. Rohy se jí kroutily. Otočil se, odhodil hadr na blízkou polici a pak se znovu obrátil k ní.

„Jestli to opravím? To se uvidí,“ prohodil. „Je to famózní, co se stalo.“

„Ano?“

„Víte..., extravagantní.“

Lloyd očividně rád používal cizí slova, kde bylo možné, dokonce i v případech, kdy nedávala zrovna smysl. Extravagantní? Díra v chladiči?

„Ale budete to umět opravit?“

„Skoro se to opravit nedá, zlatíčko.“

Zlatíčko? To sotva. V duchu napočítala do pěti, aby nevybudila. Nebylo by rozumné rozhádat si člověka, který jí má dát do pořádku auto.

Chytrák Lloyd ji opět začal přejíždět očima od hlavy k patě, a když to bral zpátečním směrem, řekl: „Máme tady skutečně vážnou situaci.“

„Máme?“ Odhodlaná neprovokovat bez ohledu na to, jak je ten člověk nepříjemný, přikývla. „Říkal jste, že se to skoro nedá opravit?“

„Správně. Skoro.“

Zkřížila paže a čekala, až jeho oči po ní znovu pocestují dolů a zas nahoru. Už by přece mohl vědět, jak vypadá. „Mohl byste mi to vysvětlit?“

„Teče vám chladič.“

Nejraději by začala křičet. Tohle mu přece sama řekla.

„Možná bych to mohl opravit provizorně, ale nezaručím vám, že to vydrží,“ pokračoval Lloyd.

„Jak dlouho vám bude trvat, než to opravíte?“

„Záleží na tom, co najdu pod kapotou.“ Významně povytáhl obočí. Když nic neříkala, dodal: „Víte, jak to myslím?“

Věděla naprosto přesně, jak to myslí. Lloyd byl opravdu praštěný. Došla jí trpělivost. „Pod kapotu jste se už díval,“ odsekla.

Nezdálo se, že by s ním její zlost pohnula. Musí být zvyklý na protesty, usoudila. Anebo stál příliš dlouho na slunci a měkne mu mozek.

„Jste vdaná, zlatíčko?“

„Co jestli jsem?“

„Vdaná. Jste vdaná? Potřebuju vědět, kdo to zaplatí,“ vysvětloval.

„Účet zaplatím já.“

„Snažím se vyhovět. Nemusíte na mě tak vyjíždět.“

„Jak dlouho vám to bude trvat?“

„Tak den..., možná dva.“

„Dobře,“ řekla mile. „Už jedu.“

Nepochopil, dokud ho neobešla a neotevřela dveře vozu.

„Počkejte. Chcete odjet s dírou v...“

„Ano, správně.“

Zavrčel: „Daleko nedojedete.“

„Risknu to.“

Myslel si, že blufuje, než nastartovala a začala couvat ze dvora autoservisu.

„Možná bych to mohl stihnout do dvanácti,“ vyhrkl.

„Možná?“

„Tak dobře, určitě to bude do dvanácti,“ potvrdil. „A moc vám nezapočítám.“

Šlápla na brzdu. „Kolik?“

„Šedesát pět, možná sedmdesát, ale víc než osmdesát to nebude. Neberu kreditky, a protože nejste odtud, neberu ani šeky. Budete mi muset zaplatit hotově.“

Jordan, zlákaná slibem, že by mohla mít auto v pořádku v poledne, souhlasila a podala Lloydovi klíče.

Do motelu se pak vydala pěšky, ale v hale se zastavila, aby si promluvila s Amélie Ann.

„Mám pár krabic papírů, které bych potřebovala okopírovat,“ řekla. „V potravinách kousek od mostu přes

Parson's Creek mají kopírku, ale je to odtud dost daleko, a tak by mě zajímalo, jestli by nějaká kopírka nebyla blíž.“

„Dejte si snídani a já se mezitím podívám. Možná že bych pro vás nějakou našla.“

V Druhém domově byla maličká jídelna. Jordan byla jediným zákazníkem. Neměla velký hlad, a tak si poručila toast a pomerančový džus.

Pak za ní přišla Amelia Ann. „Musela jsem párkrát zatelefonovat,“ řekla. „A máte štěstí. Charlene z Nelsonovy pojišťovny má fantastickou novou kopírku. Firma ji tam dodala minulý týden a je ve zkušebním provozu, takže je jim jedno, kolik toho potřebujete zkopírovat, musíte zaplatit jen papír, který použijete. U Steva Nelsona je pojištěný tenhle motel, tak mu nebude vadit, když vám prokáže laskavost.“

„To je ohromné,“ řekla Jordan. „Moc vám děkuju.“

„Ráda pomůžu, když se dá. Charlene mi připomněla, abych vám řekla, že kopírka má podavač, s ním vám to půjde ostošest.“

Takové zprávy jí zvedly náladu. Pojišťovna sídlila o tři ulice dál a kopírka stála ve zvláštní místnosti, nebude tedy rušit při práci ani Charlene, ani jejího šéfa.

Kopírka byla opravdu vynikající a Jordan postupovala rychle. Byla vyrušena jen jednou, když se v pojišťovně zastavil jakýsi klient, Kýle Heffermint, a potřeboval nějaké údaje. Zatímco mu je Charlene zjišťovala, spatřil Jordan v místnosti s kopírkou a rozhodl se působit jako uvítací výbor za městečko Serenity. Opřel se o stěnu a začal mluvit, zatímco Jordan podávala do stroje další papíry. Kýle byl příjemný muž a jí se líbilo dovědět se něco o historii města a o místní politice, i když ji trochu rozčiloval jeho zvyk opakovat její jméno a zdůrazňovat vyprávění tím, že zvedal jedno obočí. Jakmile počtvrté odmítla jeho nabídku, že ji

„trochu provede po okolí“, přišla ji zachránit Charlene a vyprovodila ho ke dveřím.

Během dopoledne měla Jordan hotovy kopie celých dvou krabic. Odnese nejprve jednu, pak druhou krabici s originály do svého pokoje v motelu, až se pod jejich tíhou prohýbala. Pak se vrátila pro kopie. Pár stránek nacpala do své tašky s notebookem, aby mohla začít číst už u oběda.

Bylo tři čtvrtě na dvanáct, když došla do Lloydova servisu a spatřila chladič i většinu součástí motoru rozložené na plachtě.

Lloyd se rozvaloval na kovové židli a ovíval se složenými novinami, ale sotva ji spatřil, odhodil je a vyskočil. Zvedl ruce vzhůru, jako by odrážel ránu, a koktal: „J-jenom nekřičte.“

Hadice chladiče byla přehozená přes nádrž chladicí kapaliny uprostřed plachty. Pohlédla na ni a klidně řekla: „Co to má znamenat?“

„Součástky..., patří do vašeho vozu. Narazil jsem na pár problémů,“ pokračoval. Nedokázal se jí podívat do očí. „Chtěl jsem se ujistit, že je to opravdu díra v chladiči, a ne něco jiného, tak jsem demontoval hadici, abych zjistil, jestli tam je trhlina, ale žádná tam nebyla..., pak jsem se rozhodl zkontrolovat objímku a ta taky byla v pořádku. Ještě mě napadlo, že bych se mohl podívat na pár dalších věcí..., a víte..., ta díra opravdu byla v chladiči, jak jsem tušil. Dvakrát měř a jednou řež, nemyslíte? A za práci navíc si nebudu nic účtovat. Stačí, když mi poděkujete. Jo, a ještě něco,“ dodal rychle. „Budete to mít do zítřka do dvanácti, jak jsem slíbil.“

Zhluboka se nadechla. „Slíbil jste, že to bude dnes do dvanácti.“ Zlobila se, že ji napálil, až se jí třásl hlas.

„Ne, to jste mě špatně pochopila.“

„Slíbil jste, že to bude dnes,“ opakovala důrazně.

„Nikdy jsem neřekl, že dnes. Tak dochází k nedorozumění. Řekl jsem jenom do dvanácti. Neřekl jsem, jestli dnes nebo zítra.“ A okamžitě pokračoval: „Protože tady ve městě budete muset zůstat na další noc a nikoho tu neznáte, co kdybyste si se mnou zašla na večeři?“

Lloyd zjevně žil v jiné dimenzi.

„Dejte to do pořádku. Všechno okamžitě dejte zpátky, a hned.“

„Cože?“

„Slyšel jste. Chci, abyste dal všechno tam, kam to patří. Udělejte to hned prosím.“

Lloydovi se zřejmě nelíbil pohled v jejích očích, protože rychle o krok ustoupil. „To nemůžu,“ řekl. „Musím napřed dodělat jinou práci.“

„Skutečně? Takže vy jste tady nepodřimoval, když jsem přišla?“

„Nepodřimoval. Měl jsem přestávku.“ Věděla, že nemá smysl se s ním hádat. „Kdy bude moje auto v pořádku?“

„Zítra v poledne,“ řekl. „Vidíte? Řekl jsem zítra v poledne, tak z toho se už nevykrotím. Když něco řeknu, tak to řeknu.“

Zamrkala. Co to proboha má znamenat? Možná mu špatně rozuměla. „Když něco řeknete...“

„Tak to řeknu,“ opakoval a kývl hlavou. „A to znamená, že už to nevezmu zpátky.“

„Byla bych ráda, kdybyste mi to dal písemně,“ řekla. „Abyste mi potvrdil čas, kdy bude auto opravené, a napsal cenu,“ dodala. „A podepsal to.“

„Tak dobře. Udělám to,“ sliboval, pak se otočil a zašel do budovy. Za okamžik se vrátil s blokem a perem. Opřel se o vůz a začal psát. Dokonce uvedl i datum, aniž ho o to požádala.

„Spokojená?“ zeptal se, když jí podal papír, aby si ho přečetla.

Přikývla. „Přijdu zítra v poledne. Nezklamte mě.“

„Co si o mně myslíte? Chcete mi nějak uškodit?“

„Možná.“ Vykročila ven.

„Počkejte.“

„Ano?“

„Musíte něco sníst. Co kdybyste si se mnou zašla na večeři?“

Snažila se být taktní, když odmítala jeho pozvání. Zašla dokonce tak daleko, že mu za ně poděkovala. Při odchodu se jí zdálo, že se Lloyd nezlobí.

Když se blížila k Jaffeeho restauraci, zpomalila. Bylo úmorné vedro. Než tam došla, zdálo se jí, že ji horko a parno snad zabije. Jak to můžou lidé v Serenity vydržet? Teploměr před restaurací ukazoval sedmatřicet stupňů.

Jakmile Jordan vstoupila, spatřila Angelu, která právě odnášela talíř k jednomu stolu.

„Hoj, Jordan.“

„Hoj, Angelo.“ Panebože, už začíná mluvit jako místní. Usmála se, když si to uvědomila.

„Sedneš si jako minule? Okamžik, napřed to tam uklidím.“

Restaurace byla téměř plná a všichni hosté se dívali, jak míří ke stolu v rohu. Neznámá návštěvnice je zjevně zajímala.

„Spěcháš, nebo ti bude na chvílku stačit ledový čaj?“

„Počkám, a čaj bude ohromný.“

Angela okamžitě přinesla nápoj a pak se opět věnovala obsluze jiných hostů, zatímco Jordan si pročetla jídelní lístek. Když se rozhodla dát si kuřecí salát, odložila lístek, otevřela notebook, zapnula ho a pak si rozložila pár profesorových papírů, aby mohla začít číst.

Při čtení si dělala poznámky k věcem, které si chtěla prověřit, až se vrátí do Bostonu.

„Prsty se ti po klávesnici jenom míhají,“ řekla Angela. „Neruším tok tvých myšlenek?“

„Ne, nerušíš,“ ujistila ji Jordan a zvedla hlavu.

„Co děláš?“

„Předtím jsem si psala poznámky, ale teď dávám svůj soupis do tabulky. Nic důležitého,“ dodala a zavřela notebook.

„Ty toho musíš vědět hodně o počítačích..., jak se s nimi pracuje, a tak.“

„Ano,“ odpověděla Jordan. „Pracuju s nimi.“

„Musíš si promluvit s Jaffeem. Má počítač, ale nějak mu nefunguje. Možná bys mu mohla odpovědět na pár otázek, až se najíš.“

„Ráda mu pomůžu,“ řekla Jordan.

Než dojedla salát, restaurace se vylidnila. Z kuchyně vyšla Angela s majitelem. Představila ho a Jordan mu pochválila restauraci.

„Je to tady moc příjemné,“ řekla.

„Jmenuje se samozřejmě po mně,“ řekl jí a zazubil se. „Moje křestní jméno je Vernon, ale všichni mi říkají Jaffee. Docela se mi to líbí,“ vysvětloval. „Odkud jste, Jordan?“ Jaffeeho hlas měl nádherný tón, připomínal rozechvívající se kytarovou strunu.

„Z Bostonu,“ odpověděla. „A vy? Pocházíte ze Serenity, nebo jste se sem přistěhoval jako Angela?“

„Přistěhoval,“ odpověděl a usmál se. „Z jiného malého městečka, o kterém jste zřejmě nikdy neslyšela. Nějaký čas jsem žil v San Antoniu. Tam jsem poznal svou ženu Lily. Pracovala ve stejné restauraci a víte... zamilovali jsme se do sebe. Jsme svoji čtrnáct let a pořád nám to klope. Jaké počasí je v Bostonu? Máte tam taky takové horko jako my tady?“

Konverzace o vedru trvala dobrých deset minut. Jordan nepoznala nikoho, snad kromě nějakého meteorologa, kdo by se o počasí zajímal víc než Jaffee.

„Nevadilo by vám, kdybych si na chvilku přisedl?“ zeptal se, vytáhl si jednu židli proti ní a posadil se. „Angela říkala, že budete tak laskavá a řeknete mi něco o počítačích.“

„Samozřejmě.“

„Chutnal vám salát? Děvčata z města si vždycky rády dávají salát, že?“

Zasmála se. „V mém případě ano.“

Jaffee byl milý člověk a každopádně v povídavé náladě.

„Na snídani jsem tady měl hromadu lidí. Je to tak vždycky. Na oběd jich sem nechodí ani polovina. Pravda je, že si ani v létě nemůžu dovolit udělat přestávku, podávám i večere, ale zase mi to docela vynáší. Moje žena mi ovšem musí pomáhat. Peču taky vyhlášený čokoládový koláč. Počítám, že později odpoledne sem zajdou lidi na kousek. Ale nebojte se. Už jsem vám odložil.“

Myslela si, že se zvedne, protože poposedl na židli. Sáhla po jedné složce, aby si prostudovala další nehorázný blábol o ctnostných MacKennech a zlořečených Buchananech.

Jaffee však neodešel. Jenom se usadil pohodlněji. „Čokoládový koláč způsobil, že jsem skončil jako majitel téhle restaurace.“

Jordan odložila složku a opět se mu věnovala. „Jak se to stalo?“

„Za všechno můžou Trumbo Motors,“ řekl. „Přesně řečeno Dave Trumbo. Má obchodní zastoupení v Bourbonu, což je asi pětasedesát kilometrů odtud. Každopádně Dave a jeho žena Suzanne byli na dovolené v San Antoniu a večereli v restauraci, kde jsem pracoval. Udělal jsem jim svůj čokoládový koláč a, páni, ten se do něho pustil! Snědl tři kousky, než ho manželka zarazila.“ Rozesmál se. „Čokoládu

přímo miloval, ale Suzanne mu nedovolila, aby ji jedl moc často. Dělala si starosti o jeho cholesterol a tak. V každém případě,“ pokračoval, „Davovi ten koláč nešel z hlavy a rozhodně nechtěl kvůli němu jezdit až do San Antonia, což je odtud pořádný kus cesty. Tak víte, co udělal? Nabídl mi něco, co jsem nemohl odmítnout. Napřed mi vyprávěl o Serenity, a jak tady není žádná dobrá restaurace, a pak mi řekl, že zašel ke svému dobrému kamarádovi Elimu Whitakerovi. Eli je bohatý rančer, který pořád hledá, jak dobře investovat. Dave ho přesvědčil, aby mi dal na začátek nějaké peníze. Tahle budova patří Elimu, ale já mu nemusím platit nájem, dokud nezačnu mít opravdu velký zisk. Málokdy mi kontroluje účetnictví a některé měsíce, když dostanu bankovní výpis, vidím, že je tam vklad na můj účet. On se k tomu nehlásí, ale já vím, že tam ty peníze dává on nebo možná Trumbo.“

„Zdá se, že jsou to hodní lidé,“ řekla Jordan.

„To jsou,“ přisvědčil Jaffee. „Eli je tak trochu samotář. Chodí sem často, ale myslím, že ze Serenity nevytáhl paty od té doby, co se tu před patnácti lety usadil. Zrovna dnes odpoledne byste ho tu mohla vidět. Dave mu přiveze nákladák. Eli si každý rok kupuje nový.“

Jordan myslela, že Jaffee skončil, a tak znovu sáhla po složce.

„Dave nám dělá nejlepší reklamu. Ten člověk miluje čokoládu a spousta lidí sem přijde, protože Dave jim vykládá, jak se tu dobře jí.“

„Má Trumbo Motors dobrého automechanika?“

„Samozřejmě. A nejenom jednoho.“ Jaffee se zasmál.

„Slyšel jsem, že vás Lloyd pěkně potrápil.“

Vytřeštila oči. „Opravdu? Jak je to možné?“

„Tohle je malé městečko a lidi rádi povídají.“

„A teď si povídají o mně?“ Neubránila se, aby její hlas nezněl překvapeně.

„No jasně. Mluví o vás celé město. Je to událost, když sem přijede krásná žena jako vy, neohrnuje nad nikým nos, mluví s normálními lidmi.“

Nechápala, o kom mluví. Krásná si rozhodně nepřipadala. A s jakými normálními lidmi mluvila nebo spíš co vlastně mínil těmi normálními lidmi?

„Vypadáte překvapeně,“ řekl s úsměvem. „Tady je to jiné než v Bostonu. Rádi si o sobě myslíme, že jsme přátelštější, ale fakt je, že jsme prostě všetečnější. Zvykneš si na to, že každý tomu druhému vidí až do talíře. Poznáte to, až se tu objeví Dave s autem pro Eliho, přijde na koláč a já vás seznámím. Vsadím se, že už ví, jak to vypadá s vaším vozem.“

„Ale říkal jste přece, že nebydlí tady ve městě...“

„To je pravda,“ potvrdil Jaffee. „Žije v Bourbonu, ale všichni v Serenity od něho kupují osobní auta i nákladáky. Má nejlepší zastoupení v celém okolí. Pořád mu říkám, že by měl firmu víc propagovat, jako to dělají chlápci z města, ale on ne, že prý se nechce ukazovat. Řekl bych, že se stydí před kamerou a rád pracuje s místními lidma. Pořád jezdí sem do Serenity. Jeho žena si tady dává dělat vlasy i nehty, takže se v saloně doví od ženských poslední novinky.“

Jaffee se konečně dostal k otázkám týkajícím se počítače, a když mu Jordan vysvětlila, k čemu jsou jednotlivé příkazy, zdál se spokojený. Odešel zpátky do kuchyně dělat omáčku, ale Jordan dál přemýšlela o životě v malém městě. Přivádělo by ji k šílenství, kdyby každý věděl, co dělá. Pak si vzpomněla na svoji rodinu a uvědomila si, že už něco takového zažila.

Všech šest jejích bratrů byli milující, laskaví a strašlivě všeteční hoši. Možná je to naučilo jejich povolání. Čtyři z nich patřili k ochráncům zákona, i když by asi neměla počítat Thea, protože pracoval pro ministerstvo spravedlnosti a na

rozdíl od Nicka, Dylana a Aleca nenosil pořád zbraň. Bratři byli zvyklí plést se do života jiných – a kromě toho, pokud si vzpomínala, vždycky věděli, co ona a jejich další sestra dělají. Chlapcům, kteří za nimi chodívali už od střední školy, připravovali peklo. Stěžovala si otci, ale nikdy to k ničemu nebylo, a Jordan připadalo, že otec je potají na straně jejích bratrů.

Velké rodiny jsou prostě jako malá města. To je jisté. Jako skotské klany z Vysočiny, o nichž četla. Podle profesorových materiálů se Buchananové vždy pletli jiným do života. Zdálo se, že vědí o každé maličkosti, kterou dělají MacKennové, a každá maličkost je přímo rozběsnila. Nikdy na nic nezapomněli. Jordan si nedovedla představit, jak mohli sledovat všechny trvající spory.

Papíry měla rozložené po celém stole. Pokoušela se rozluštit poznámky, které si profesor dělal na okrajích. Nedávaly jí smysl – čísla, jména, značky dolaru a další nedbale načmárané symboly. Není to snad nějaká koruna? Některá čísla mohla označovat data. Stalo se něco důležitého v roce 1284?

Zaslechla Jaffeeho smích a zvedla hlavu, právě když vycházel z kuchyně. Za ním krácel muž s obrovským kusem čokoládového koláče na talíři. Určitě Dave Trumbo.

Statný muž mířil rovnou k ní a působil sebejistým dojmem. Jeho obličej se vyznačoval tvrdými rysy, jako by byl vytesaný z kamene. Měl široká ramena a podle toho, že si na sebe vzal sněhobílou košili, proužkovanou kravatu, tmavošedé kalhoty a černé mokasíny, poznala, že si dává na svém zevnějšku záležet. Trumbo byl, jak by řekla její matka, jako ze škatulky. Cestou si sundal módní sluneční brýle a zasmál se něčemu, co mu řekl Jaffee.

Měl sympatický úsměv a jakousi vrozenou nenucenost. Díval se jí přímo do očí, když jí podával ruku, a říkal, jak ho

těší, že ji poznává. Ach, byl opravdu moc milý. Nemusela se ho ptát, jestli žije celý život v Texasu. Dave měl protáhlý, zpěvavý texaský přízvuk. Vzpomněla si, že Noah se narodil v Texasu a také se občas v jeho hlase ozval unylý tón, zvláště když s někým flirtoval.

„Jaffee mi říkal, že jste měla nějaké problémy s Lloydem, a to mě opravdu moc mrzí. Jestli chcete, můžu s ním promluvit. Kdyby nebyl ochotný, něco vám řeknu. Mohl bych váš vůz odtáhnout do Bourbonu, tam by vám ho opravil můj mechanik. Škoda že ho nemůžete vyměnit za nový. Mám teď v nabídce úplně nový typ chevroletu.“

„To její auto je z půjčovny, Dave,“ připomněl mu Jaffee.

Dave přikývl. „Já vím. Právě proto říkám, že je škoda, že ho nemůže prodat. Měla byste si stěžovat na lidi, kteří vám něco takového půjčili. Není správné podnikat takovým nesolidním způsobem.“

Jaffee řekl Davovi, že Jordan pochází z Bostonu, a ona pak odpovídala na otázky o svém městě. Dave tam ještě nikdy nebyl, ale chtěl si tam s rodinou vyjet na dovolenou.

„Dave má kluka a holku,“ informoval ji Jaffee.

Dave přikývl. „Mám. Právě proto tak tvrdě pracuju. Radši bych měl ten koláč sníst v kuchyni pro případ, že by se tu objevila moje žena. Má dnes odpoledne přijet do města, aby si dala něco udělat s vlasy. Vypadá perfektně tak, jak je, ale ráda se drží, jak říká, poslední módy, kterou vidí v časopisech. Kdyby mě viděla jíst koláč, trefil by ji šlak. Vaří mi dietu bez tuku, bez uhlohydrátů a bez chuti.“ Poplácal se po břiše. „Trochu v pase tloustnu, ale tenhle koláč stojí za pár dalších kilometrů na pohyblivém chodníku.“

Nevypadal tlustý, zdálo se, že se udržuje ve formě. Jordan zahlédla, že mu z kapsy košile vykukuje něco jako obal od čokoládové tyčinky. Dave čokoládu skutečně miloval.

Jaffee se zadíval ven z okna. „Eli parkuje se svým vozem hned Přes ulici,“ řekl. „Vypadá jako nový.“

„Je právě rok starý,“ řekl Dave. „Právě proto ho prodává. Eli si může dovolit každé auto, které se mu zachce koupit, a bůh ví, že jsem se ho snažil přimět, aby si koupil luxusní sedan, ale on objednává pořád stejnou dodávku, jenom pokaždé nový model, nechce ani změnit barvu. Pořád má černou.“

Jordan spatřila rančera přecházejícího ulici. Eli Whitaker byl pohledný muž – vysoký, tmavý a skutečně hezký. Očekávala, že rančer bude mít na sobě vysoké boty a stetson, ale on si oblékl džíny, polokošili a tenisky.

Zeširoka se na ni usmál, když je Jaffee představoval, a ruka při podávání byla teplá. „Moc mě těší, že vás poznávám, Jordan,“ řekl.

Jaffee mu rychle vysvětlil, proč přijela do města.

„Mrzí mě, že jste měla takovou smůlu, ale jestli je v téhle zemi dobré místo, kde má člověk uvíznout, vybrala jste si to pravé. Uvidíte, že lidi v Serenity i v okolí jsou ohromně pohostinní. Řekněte mi, jestli je něco, s čím bych vám mohl pomoci.“

„Děkuji,“ řekla Jordan. „Všichni jsou ohromně vstřícní. Moje auto by mělo být zítra hotové a pak už odjedu.“

Tři muži stáli u jejího stolu a ještě pár minut rozmlouvali, nebo spíš oni mluvili a ona poslouchala.

Nakonec řekl Dave Trumbo. „No, bylo opravdu milé setkat se s vámi, Jordan Buchananová, a až sem přijedete příště, určitě se zastavte v Trumbo Motors. Nikdo neprodává levněji než já,“ vychloubal se. Natáhl ruku přes Eliho rameno a řekl: „Chceš kus koláče, Eli? Pojdme do kuchyně, ať se slečna může vrátit ke svým domácím úkolům.“

Vrátit k domácím úkolům? Copak si myslí, že je tady v letní škole?

„To není domácí úkol, Dave,“ řekl Jaffee. „To jsou pověsti, které čte o svých příbuzných ve Skotsku. Pověsti z dávných dob. Jela sem takovou dálku, aby prostudovala ty papíry, které sepsal nějaký profesor. Že je to tak, Jordan?“

„Ano, správně. Jsou to materiály profesora MacKenny.“

Dave jí nahlédl přes rameno, co čte. „Vy tomu všemu rozumíte?“ zeptal se.

Jordan se zasmála. „Snažím se. Ale někdy mi to není moc jasné,“ dodala.

„Mně to připadá jako domácí úkoly. Už vás nechám pracovat.“ Otočil se a s rukou stále na Eliho rameni zamířil do kuchyně s Jaffeem v patách.

Čas Jordan rychle ubíhal a byly skoro čtyři hodiny, když shrnula papíry na hromádku. Jaffee stál ve dveřích a pozoroval, jak zasouvá notebook do tašky. Poškrábal se na krku a řekl: „Poslyšte, ty příkazy...“

„Ano?“

„Nefungují. My v Serenity se v počítačích vůbec nevyznáme, ale pokoušíme se dohonit zbytek Texasu a světa. Všechna děcka se učí o počítačích v těch jednotných školách, ale v Serenity ještě tak daleko nejsme. Město se teprve začíná rozvíjet a postavili jsme tu první střední školu, tak doufáme, že do ní brzo seženeme nějaké dobré učitele. Možná by někdo mohl dokonce učit i nás staré. Mám vzadu hezký velký počítač, ale vůbec nereaguje na žádný příkaz, který jste mi uvedla. Udělal jsem něco..., nevím co, a zničil jsem ho.“

Jordan se usmála. „Zničil? Pokud jste ho nerozmlátil železnou palicí, nemohl jste ho zničit. Ráda se na to podívám.“

„To byste byla moc hodná. Několikrát jsem volal počítačovým technikům do Bourbonu, ale pro ně je velká námaha sem zajet.“

Byl k ní tak hodný, nechal ji celý den vysedávat ve své restauraci, a tak to bylo to nejmenší, co pro něho mohla udělat. Sebrala svoji tašku a zamířila za ním do kuchyně. Jaffee měl kancelář v malém výklenku u zadních dveří. Počítač byl podle dnešních měřítek zastaralý. Kabely se z něho táhly do všech stran. Většina z nich nebyla potřebná.

„Co myslíte?“ zeptal se Jaffee. „Mohla byste ji dát do pořádku, aby zas fungovala?“

„Ji?“

„Někdy mu říkám Dora,“ přiznal ostýchavě.

Nesmála se. Jaffee zrudl a Jordan poznala, že se cítí trapně, když přiznal, že s počítačem mluví jako s člověkem.

„Ukažte, podívám se na to, co se s tím dá dělat.“ Říkala si, že má spoustu času vrátit se do pojišťovny a zkopírovat papíry z poslední krabice. Nebylo jich tam už moc, takže i kdyby zavřeli, může ke kopírce zajít ráno.

Jaffee se vrátil k práci v kuchyni a Jordan začala upravovat počítač, odpojila všechny kabely, dva vyhodila, protože byly zbytečné, další dva oddělila a srovnala. Když to měla hotovo, netrvalo jí dlouho uvést počítač do provozu. Pak se vypořádala s programy, které tam někdo nainstaloval. I ty byly zastaralé. Jaffee se snažil pracovat se třemi a všechny byly příliš složité. Kdyby měla čas a zařízení, napsala by mu nový program. Docela by ji to bavilo... Bože, vůbec jsem se nezměnila, uvědomila si. V tom okamžiku přísahala, že jestli někdy pojmenuje své počítače a začne s nimi jednat jako s lidmi, zabalí to.

Protože nemohla nainstalovat nový software, rozhodla se, že jeden z existujících programů zjednoduší.

Když za ní později přišel Jaffee, byl nadšený, jakmile spatřil modrou obrazovku.

„Vy jste to spravila! Chválabohu. Ale co to tam píšete za hatmatilku?“

Trvalo by jí dlouho, než by mu to vysvětlila. „Trochu si s Dorou povídám. Až skončím, budete tady mít jednodušší program.“

Sotva v půl deváté odešel poslední host, Jaffee zavřel restauraci a posadil se k ní, aby probrali změny, které zavedla.

Celou hodinu mu vysvětlovala funkce počítače a seznamovala ho s nimi. Dělal si četné poznámky na lístečky a lepil si je na stěnu. Jordan mu už uložila svoji e-mailovou adresu, aby se na ni mohl obracet s otázkami, kdyby se dostal do úzkých, ale on ji požádal, aby mu také dala telefonní číslo pro případ, že by se mu nepodařilo s mailem pracovat.

Myslela si, že skončila, ale on jí podal seznam e-mailových adres a poprosil ji, jestli by mu je mohla uložit do adresáře. Jako první byl v seznamu uvedený Eli Whitaker. Za ním následoval Dave Trumbo. Přečetla jeho e-mailovou adresu a usmála se. Divoký Dealer Dave. Bez komentáře ji zapsala a pokračovala s další.

Když bylo vše hotovo, Jaffee trval na tom, že ji doprovodí do motelu.

„Vím, že to není odtud daleko a ulice jsou osvětlené, ale raději s vámi půjdu. Stejně jsem se chtěl trochu protáhnout.“

Venku bylo pořád horko, avšak teplota po západu slunce přece jen trochu klesla. Když došli k příjezdové cestě do motelu, Jaffee jí popřál dobrou noc a kráčel domů.

Jordan vstupovala do haly s úmyslem jít okamžitě do svého pokoje. Hala však byla plná žen.

A hrnula se k ní Amelia Ann, aby se s ní pozdravila. „Jsem tak ráda, že se vám to podařilo.“

„Prosím?“ řekla udiveně Jordan.

U recepčního pultu seděla Candy, dcera Amélie Ann. Napsala Jordanino jméno na růžovou jmenovku, rychle k ní přistoupila a připíchla jí ji na rameno.

„Jsme šťastné, že jste se k nám připojila,“ šveholila Amelia Ann.

„Kam jsem se připojila?“ chtěla vědět Jordan a usmála se na všechny ženy, které na ni hleděly.

„Pořádám večírek pro Charlene u příležitosti předání svatebních šatů. Na Charlene si přece pamatujete,“ dodala šeptem. „Nechala vás udělat kopie v pojišťovně, kde pracuje.“

„Ano, samozřejmě.“ Jordan pátrala očima v usmívajících se tvářích po Charlene. „Je od vás hezké, že mě zvete, ale já nechci překážet.“

„Nesmysl,“ protestovala Amelia Ann. „Budeme rády, když se k nám přidáte.“

Jordan ztišila hlas. „Nemám žádný dárek.“

„To můžu jednoduše zařídit. Co kdybyste jí dala porcelánový servis? Charlene si vybrala hezký vzor. Vera Wang.“

„Ano. Ráda...,“ začala Jordan.

„Vůbec si nedělejte starosti. Zítra to objednáám a připíšu vám to na účet. Candy, připrav další dárkovou jmenovku a napiš na ni Jordanino jméno.“

Jordan se seznámila se všemi třiadvaceti ženami a byla ráda, že i ony měly připnuté lístečky se jménem. Další hodinu sledovala vybalování dárků, přitom popíjela sladký punč a pojídala mátové bonbony a piškotový dort s tlustou lepkavou polevou.

Když se vrátila do svého pokoje, měla sladkého po krk. Pak usnula.

Spala tvrdě celou noc, ráno odpověděla na všechny telefonáty a z motelu vyšla až po desáté. Měla v plánu zajít do pojišťovny, zkopírovat zbytek papírů, odnést je zpátky do motelu, pak půjde do Lloydova autoservisu a počká, až jí opraví auto. A udělá to, rozhodla se, i kdyby nad ním měla

stát a hrozit mu bičem. Jedno bylo jisté: nesmíří se s dalším zpožděním nebo překvapením.

Plán jí nevyšel. Charlene jí sdělila špatnou zprávu. „Kopírku si před hodinou odvezli, protože Steve řekl prodejci, že ji nechce koupit. Měla jste toho ještě hodně?“

„Pár set stránek,“ odpověděla Jordan.

Poděkovala Charlene a vrátila se do motelu. Tak dobře, nový plán. Vezme auto, podívá se na kopírku v samoobsluze, a jestli nebude mít podavač, poohlédne se po jiném.

Lloyd přecházel před svým servisem. Sotva ji spatřil, vykřikl: „Je to hotové. Všechno máte připravené. Řekl jsem vám, že to bude, a taky to je. Že jo?“

Byl jaksi nervózní. Třásl se mu ruce, když s ní procházel jednotlivé položky účtu. Zjevně se jí chtěl rychle zbavit, protože si ani nepřepočítal peníze, které mu dala.

„Něco není v pořádku?“

„Ne, ne,“ uklidňoval ji rychle. „Můžete jet.“ Zamířil do budovy, aniž se ohlédl.

Položila kabelku a notebook na sedadlo vedle sebe a nastartovala. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Pomyslela si, že Lloyd je asi stejný pošuk jako profesor MacKenna. Byla ráda, že už s ním nemusí jednat.

Zajela rovnou k samoobsluze a nadchlo ji, že mají moderní kopírku se všemi potřebnými funkcemi. Byla zas ve svém živlu. Myslela, že za pár hodin bude mít všechno hotovo, jestliže si pospíší. Pak zavolá profesorovi a odveze mu krabice.

Lepší bude nic neriskovat, připomněla si. Aby byla připravená na případ, že by vůz někde na cestě zlobil, koupila vodu a chystala se zastavit někde u benzínky, aby si koupila nemrznoucí směs do chladiče, kdyby se zas objevila díra.

Vzala dvacet litrů a s deseti v každé ruce vyšla z obchodu. Parkoviště bylo prázdné. Nedivila se. Nikdo nepůjde

nakupovat v tak příšerném vedru. Dnes slunce přímo pálilo. Přimhouřila oči proti slunci a odložila náklad. Připadalo jí, že se spálila, jen co přešla parkoviště. Postavila kanystry na zem vedle kufru vozu. Zatímco v kabelce hledala klíče, všimla si, že z kufru vyčnívá kousek igelitu a napadlo ji, jak je možné, že si ho nevšimla dříve. Pokusila se ho uvolnit, ale nešlo to.

Našla klíče, strčila je do zámku, a když víko vyskočilo vzhůru, ustoupila. Nahlédla dovnitř... a strnula. Pak velmi tiše víko zavřela.

„Ne,“ zašeptala. „To není možné.“ Zavrtěla hlavou, jako by chtěla svému přesvědčení dodat důraz. Je to jenom její fantazie. Mozek si s ní zahrává. To určitě z té spousty cukru, který spořádala..., a z toho vedra. Ano, tak je to. Vedro. Dostala úpal, a ani si to neuvědomila.

Znovu otevřela víko kufru. Zdálo se jí, že se jí zastavilo srdce. Ve velikém igelitovém pytli tam ležel profesor MacKenna stočený do klubíčka jako obrovský kocour. Skelné oči měl otevřené a zdálo se, že se dívají přímo na ni. Byla tak ohromená, že nemohla ani dýchat. Nevěděla, jak dlouho stála a dívala se na něho, dvě vteřiny, možná tři, ale připadalo jí to jako věčnost, než mozek začal znovu reagovat.

Pak ji ovládla panika. Upustila kabelku, klopýtla o kanystr s vodou a prudce přibouchla víko. Ať se snažila, jak chtěla, nedokázala přesvědčit sebe samu, že v kufru neleží mrtvola.

Co tam proboha dělá?

Tak dobře, podívá se znovu, ale bože, jak se jí do toho nechtělo! Zhluboka se nadechla, opět otočila klíčem a v duchu se připravovala na nejhorší.

Pořád tam byl.

Nechala klíč v zámku, rozběhla se ke dveřím auta a otevřeným oknem sáhla po telefonu ležícím na předním sedadle.

Komu má zavolat? Policii v Serenity? Okresní, nebo místní? Šerifovi? Nebo FBI?

Jordan věděla jistě dvě věci. Je řádnou občankou dbalou zákonů. Nevozívala ve svém kufru mrtvolu, proto neměla tušení, co s tím dělat.

Potřebovala radu – a rychle. První člověk, kterému chtěla zavolat, byl její otec. Je federální soudce, a tak bude jistě vědět, co je třeba dělat. Ale je také starostlivý, jak už otcové bývají, a má toho na sobě dost s problematickým procesem v Bostonu.

Rozhodla se zavolat Nickovi. Pracuje pro FBI a určitě jí řekne, co má dělat.

Náhle zazvonil telefon. Zvuk ji tak vyděsil, že vyjekla a málem ho upustila.

„Prosím?“ Její hlas zněl, jako by ji někdo škrtil. Telefonovala jí sestra. Zdálo se, že si nevšimla hysterie v Jordanině hlase.

„Nebudeš mi věřit, na co jsem přišla. Vůbec jsem se nedívala po šatech, ale nakonec jsem si dvoje koupila. Byly ve výprodeji a málem jsem taky koupila jedny pro tebe, ale pak jsem si řekla, že máš přece jenom jiný vkus než já a možná by se ti nelíbily. Mám tam zajít a přece jen ti je koupit? Akce nebude trvat dlouho a vždycky se dají vrátit...“

„Cože? Bože, Sidney, o čem to mluvíš? To je jedno. Jsi doma?“

„Ano. Proč?“

„Je s tebou doma ještě někdo?“

„Ne,“ odpověděla Sidney. „Proč? Jordan, stalo se něco?“

Napadlo ji, co by sestra řekla, kdyby slyšela pravdu. Ano, něco se stalo. V kufru auta mám mrtvolu.

To jí Jordan říct nemohla. Kdyby jí Sidney přece jen uvěřila, jen by se rozrušila a v Bostonu by s tím stejně nemohla nic udělat. Kromě toho, i když měla svou mladší

sestru nesmírně ráda, věděla, že neudrží jazyk za zuby. Okamžitě by s tím šla za matkou a otcem a pověděla by jim to. Když o tom tak přemýšlela, zřejmě by to řekla každému, kdo by poslouchal.

„Vysvětlím ti to později,“ řekla. „Teď musím zavolat Nickovi.“

„Počkej. Co ty šaty? Chceš...“

Jordan ukončila hovor, aniž jí odpověděla, a rychle vyťukala Nickovo číslo. Bratr se nehlásil. Ozval se jeho partner Noah.

Pane na nebi, nemůže zahodit šanci, aby si zachránila život.

„Ahoj, Jordan. Nick s tebou teď nemůže mluvit. Řeknu mu, aby ti pak zavolal. Jsi ještě v Texasu?“

„Ano, ale Noahu...“

„Ohromný stát, že jo?“

„Mám problém.“

Z jejího hlasu zcela jasně zaznívala panika. „Jaký problém?“ zeptal se tiše.

„V kufru mého auta je mrtvola.“

Nezaváhal ani na okamžik. „Vážně?“

Znuděněji to říct nemohl. „Je v igelitovém pytli.“

„Jo?“

Nevěděla, proč cítila potřebu sdělit mu tu informaci, ale v té chvíli se zdálo, že je velmi důležité, aby věděl o pytli.

„A má na sobě modrobíle pruhované pyžamo. A žádné trepky“

„Jordan, zhluboka dýchej a uklidni se.“

„Mám se uklidnit? Slyšel jsi, co jsem ti právě řekla? Pochopil jsi to o mrtvole v mém kufru?“

„Ano, slyšel jsem, co jsi řekla,“ odpověděl a jeho hlas byl k zešílení klidný. Znělo to, jako by její zpráva neznamenal nic zvláštního, což samozřejmě bylo směšné, ale skutečnost,

že byl tak nevzrušený, jí přece jen pomohla trochu se vzpamatovat.

„Víš, kdo to je?“

„Profesor MacKenna,“ řekla. Zhluboka se nadechla a ztišila hlas. „Setkala jsem se s ním na Dylanově svatbě. Včera jsem s ním byla na večeři. Ne, vlastně ne. Bylo to předevčírem. Připadalo mi, že je odporný. Jedl jako barbar. Je hrozné, když tak mluvím o mrtvém, nemyslíš? Ale tehdy nebyl mrtvý...“

Uvědomila si, že plácá páte přes deváté, a zarazila se. Na parkoviště vjela malá dodávka a zastavila blízko vstupu. Vystoupila z ní žena středních let, zadívala se na Jordan a pak vešla do obchodu.

„Musím se odtud dostat,“ zašeptala Jordan. „Musím se ho zbavit. Je ti to jasné? Chci říct, že bych zřejmě mohla být obviněná z vraždy.“

„Jordan, kde jsi teď?“

„Na parkovišti před obchodem s potravinami v Serenity v Texasu. Je to tak malé městečko, že je sotva najdeš na mapě. Asi šedesát kilometrů západně od Bourbonu. Možná bych to tělo měla vyhodit. Víš, najít nějaké pusté místo a...“

„Tělo nebudeš nikam vyhazovat. Dobře poslouchej, co uděláš. Začneš zařizovat, co je třeba, a já taky,“ vysvětloval. „Asi za hodinu, maximálně za dvě ti tam pošlu pár agentů FBI. A Phoenix není tak daleko. Já i Nick se tam dostaneme dost brzo.“

„Budou mě vyslýchat, že? Bože, slyším sirény. Jdou si pro mě, že?“

„Jordan, polož telefon a zavolej policii, než se k tobě dostanou. Jestli tě zatknou, požádej o advokáta a nic neříkej. Jasně?“

Kvílení sirén oznamovalo, že policie je jen o pár ulic dál, když spojovatelka na lince 911 brala Jordanin hovor. Rychleji

vysvětlila, proč volá, pak jí uvedla jméno a místo, kde se nachází. Operátorka ji vyzvala, aby zůstala, kde je, a vzápětí se na parkovišti objevil šedý sedan.

„Právě sem přijelo šerifovo auto.“

„Šerifovo?“ Operátorka mluvila udiveně.

„Ano,“ potvrdila Jordan. „Je to napsáno na autě a určitě jste slyšela v telefonu sirénu.“

Další otázku spojovatelky Jordan neslyšela. Vůz se zaskřípáním brzd zastavil asi šedesát metrů od ní a ze sedadla vedle řidiče vyskočil jakýsi muž. Neměl uniformu.

Rozběhl se k ní a tvářil se hrozivě. Jordan se strachem sledovala, jak zvedá ruku, a pokusila se uhnout, ale vtom ji do pravé tváře zasáhla prudká rána a ona upadla.

Devátá kapitola

Přeli se ohledně pravomoci. Jordan slyšela zvýšené hlasy a otevřela oči, právě když ji zdravotník přikládal na tvář pytlík s ledem. Pokusila se ho odstrčit. Byla omámená a dezorientovaná.

„Co se stalo?“ zeptala se šeptem a pokusila se posadit. Paži měla jaksi těžkou a páčila ji.

Jeden ze zdravotníků, mladý muž v modré uniformě, ji vzal za ruku a pomohl jí. Jordan se stále trochu točila hlava a opřela se o něho.

„Dostala jste ránu,“ řekl. „Pořádnou. Když jsme s Barrym přijeli, byli tu bratři Dickeyové. Slyšeli jsme, jak šerif Randy křičí na svého bratra, na J. D., protože J. D. vyskočil z auta a vrhl se na vás. Přestal křičet, když mě uviděl běžet přes parkoviště. Teď se on a jeho bratr dohadují s náčelníkem policie v Serenity.“

„Proč se hádají?“ zeptala se Jordan. V hlavě jí bušilo a čelist jí úplně ztuhla.

„J. D. tvrdí, že jste se vzpírala zatčení a že chtěl pomoci svému bratrovi. Uhodil vás, aby vás zneškodnil a šerif Randall vám mohl nasadit pouta.“

Jordan se každým okamžikem vracela jasná hlava. „To není pravda.“

„Já vím,“ zašeptal zdravotník, aby ho bratři Dickeyové neslyšeli. „Barry a já jsme slyšeli váš telefonát na 911 a přijeli jsme co nejrychleji, opravdu to trvalo jen okamžik, protože naše středisko je jen o tři ulice dál. Poznali jsme, že se vám něco stalo. Zpočátku zněl váš hlas jasně jako zvon a

najednou jsme zaslechli něco jako výkřik. Víte, co tím myslím?“

„Vyrazil mi telefon z ruky.“

„A třískl jím o zem. Asi si budete muset koupit nový. Ale teď se nedohadují kvůli vašemu telefonu. Šerif Randy říká, že jste byla v jeho okresu, když jste ujela a zamířila sem. Teď jste totiž v okresu Grady,“ vysvětloval. „Randy Dickey je šerifem v okresu Jessup a to, že se stal šerifem, je záhada, které nikdo z nás nemůže přijít na kloub. Musel toho lidem asi hodně naslibovat. Každopádně pravomoc šerifa Randyho končí před mostem přes potok. Když vjedete na most, jste v okrese Grady. I tady máme šerifa, ale teď je na dovolené na Havaji i s ženou a s dětmi a stejně ho vidíme jednou za uherský rok, protože žije daleko na východním okraji okresu.“

Bány, druhý zdravotník, poslouchal jejich rozhovor. Strčil si do úst párátka, zasunul je do koutku a přešlapoval pár kroků od nich.

„Jediný důvod, proč sem přijel šerif Randy, je ten, že v Serenity žije jeho bratr. Rád s ním chodí na ryby. Dele, měl bys jí držet na tváři pytlík s ledem. Už jí začíná otékat tvář pod okem. Myslím, že bychom ji měli převézt na polikliniku a nechat zrentgenovat.“

„Ne, nic mi není. Žádný rentgen nepotřebuju.“

„Nemůžeme vás nutit, abyste s námi jela,“ řekl Del. „Jestli odmítáte ošetření, nic s tím nenaděláme, ale kdyby se vám udělalo špatně nebo kdybyste dostala závrat, řeknete nám, ano?“

„Ano, řeknu.“

„Mohl bych se vás na něco zeptat?“ ozval se Del. „Jaké to bylo, najít v kufru mrtvolu? Já bych z toho dostal infarkt. Barry a já si myslíme, že s tou mrtvolou nemáte nic

společného, protože kdyby ano, určitě byste nevolala devětsetjedenáctku, že je to tak?“

„Nevypadáte moc dobře,“ řekl Barry.

„Jsem v pořádku. Jenom mě trochu bolí hlava, to je všechno, a nechci brát žádné prášky, mohly by mě otupit a zbavit mě vzteku. Přisahám, že...“

„No, no, není dobré se rozčilovat,“ řekl Barry. „Zvláště když jste dostala takovou ránu.“

Del kývl na Barryho, aby přišel blíž. „Jestli to dostane Maggie Hadenová, předá ji šerifovi Randymu a jeho bratrovi.“

Barry souhlasil. „Vůbec nezaváhá,“ zašeptal.

„Kdo je Maggie Hadenová?“ zeptala se Jordan. Snažila se zjistit, co se děje s policií a s bratry Dickeyovými, ale záchranáři jí stáli ve výhledu.

„Tamhle ta. Šéfuje policii,“ odpověděl Del. „Náčelnice a šerif Randy spolu něco měli. Víte, jak to myslím? Všichni ve městě vědí, že jí tu práci dal on.“

„Neměla ji dostat,“ zabručel Barry. „Nemá na to kvalifikaci. Jenom to, že byla u policie v Bourbonu, neznamená, že by měla šéfovat tady v Serenity. Ale protože se tady nic moc neděje, řekl bych, že lidem je jedno, jestli je schopná nebo ne.“ Přesunul párátka do druhého koutku a dřepěl si k Jordan. „Bylo to něco za něco,“ zašeptal. „Chtěla tu práci a Randy se jí cítil zavázaný, protože se oženil s jinou a jí dal kopačky.“

„Jak dlouho šéfuje policii?“ zeptala se Jordan.

„Asi rok,“ řekl Del.

„Spíš dva,“ opravil ho Barry.

„Nedejte na to, jak vypadá. Je mnohem tvrdší, než byste si myslela. Dovede být opravdu pěkná zmije.“

Jordan se naklonila, aby se na ni podívala. Náčelnice měla odbarvené, křiklavě rudozlaté vlasy a na tváři tolik make-upu, že připomínala cirkusového klauna.

„Dostat místo šéfa policie je tady velké ternó. Serenity je sto let za opicema. Na policejním oddělení teprve dostali počítač a všechny hovory na devětsetjedenáctku jdou přes Bourbon.“

„Už se cítím mnohem líp,“ řekla Jordan. „A nebaví mě sedět na zemi a nic nedělat. Nechte mě prosím vstát.“

Barry ji zvedl na nohy, ale nepustil ji. Trval na tom, že si musí sednout na zadní nárazník sanitky. „Opřete se o mě, kdyby se vám zatočila hlava.“

Hlava se jí kupodivu vůbec netočila, ale bolest ve tváři jí připomínala, že ji jeden z bratrů udeřil. Soptila vzteky a chtěla se zdravotníkům zeptat, který z nich je J. D., ale vtom Barry řekl: „Poslouchejte, jestli se náčelnice rozhodne předat vás, řeknu, že vás odvezeme na polikliniku na rentgen. Říkám vám rovnou, nechtějte s těma dvěma mít nic společného.“

„Tak dobře,“ souhlasila Jordan. „Jste moc laskaví,“ dodala. „Vážím si toho. Vím, že to vypadá podezřele. Jsem tu cizí...“

„A v autě máte mrtvolu,“ podotkl Del.

„Ano,“ řekla Jordan. „Ale jsem nevinná. Nikoho jsem nezabila a ujišťuji vás, že nikdo nemohl být překvapenější než já, když jsem otevřela víko kufru.“

„To bych řekl. Mimochodem, jmenuju se Del. A tohle je Barry.“

„Já jsem Jordan Buchananová a...“

„My víme, kdo jste. Náčelnice už vám vytáhla z tašky řidičský průkaz,“ řekl Barry. „Vaše jméno přečetla nahlas. Nevzpomínáte si? Dele, možná bychom ji přece jenom měli odvézt na rentgen.“

Neuvědomovala si, že se jí někdo hrabal v kabelce, aby zjistil její totožnost. Byla snad chvíli v bezvědomí? Možná z ní vytloukli rozum. To jí říkávala matka, když udělala něco, s čím nesouhlasila. Vytloukli z tebe rozum?

„Nepotřebuju rentgen,“ řekla už podruhé. „A neudělala jsem nic špatného.“

„Vypadat jako viník a být vinen jsou dvě různé věci,“ řekl Del. Stáhl z krku stetoskop a podal ho Barrymu.

„Myslím, že budete v pořádku,“ zašeptal Barry, složil stetoskop a uschoval ho do kovového pouzdra. „Náčelnice ví, že jste nebyla v okrese Jessup, a taky ví, že jste nikam neprchala. Je na to svědkyně.“

„A ta svědkyně jí nedovolí, aby vás předala Dickeyům.“

„Přece jenom by mohla,“ řekl Del.

„Ne, nemůže,“ namítl Barry. „S tou svědkyní ne. Celou situaci viděla nějaká žena, která právě vycházela z obchodu. I ona volala devětsetjedenáctku a řekla operátorce, co viděla, i to, jak J. D. bezdůvodně udeřil slečnu Buchananovou. Řekla, že J. D. vyletěl z auta, jako by ho honilo hejno vos, vyrazil jí z ruky telefon a nesmyslně ji uhodil. Pak telefon rozšlapal.“

„Slečna Buchananová by měla doufat, že se J. D. nedostane ke svědkyni a nezastraší ji natolik, že změní svoji výpověď.“

„Na tom nezáleží. Každé tísňové volání se nahrává, takže existuje záznam, a J. D. nemůže změnit to, co je zaznamenané.“

Oba muži hovořili o Jordan, jako by tam nebyla. Překvapovalo ji; že nikdo nic nedělá s mrtvým tělem. Všimla si, že policejní náčelnice nahlédla do kufru, ale to bylo vše. Pokud Jordan viděla, už se tam nikdo další nepodíval. Ani záchranáři ne. Zdálo se, že nikoho nezajímá, o čí tělo se jedná. Napadlo ji, kdy se k této otázce dostanou.

„Myslíš, že tělo odvezou do Bourbonu?“ zeptal se Del.

„Vsadím se, že jo. Budeme tu muset trčet, dokud sem nepřijedou lidi z výjezdovky a koroner neohledá tělo.“

Jordan, znechucená čekáním, poděkovala záchranářům a přistoupila blíž k náčelnici. Doufala, že si jí všimne.

Jeden z bratrů Dickeyových postřehl, že má volné ruce.

„Někdo by měl podezřelou spoutat,“ řekl. „Ten, kdo by dnes už měl znát svoji práci,“ dodal.

Jordan postoupila k němu. „To vy jste mě uhodil?“

Nedíval se jí do očí, když odpovídal. „Nikdo vás neuhodil,“ odsekl.

„Proboha, Randy, podívej se na její tvář. Někdo jí dal pořádnou ránu,“ zaječela Maggie Hadenová. „A je tady svědkyně.“ Protože se šerif zatvářil překvapeně, dodala: „Ano, je. Svědkyně, která viděla, jak tvůj bratr vyrazil té ženě z ruky telefon a pak ji udeřil pěstí.“ Ztišila hlas a řekla: „Tak vidíš, že s tím teď nemůžeš nic dělat. Je pozdě. Může z toho být i soudní spor.“

J. D. se opíral o kapotu šerifova vozu a vykřikoval na policejní náčelnici nějaké nesmysly, ale když uslyšel o svědkyni, odlepil se a udělal hrozivý krok kupředu.

„Jaká svědkyně? Kdo to viděl? Jestli budu obviněný z něčeho, co jsem neprovedl, měl bych znát jméno svědka.“

„Na všechno dojde, J. D.,“ řekla náčelnice.

„Náčelnice Hadenová, chci vznést obvinění,“ oznámila Jordan.

„Vy mlčte,“ vyštěkla Hadenová.

„Chci, abyste ho zatkla,“ trvala na svém Jordan.

Náčelnice zavrtěla hlavou.

„Nezáleží na tom, co chcete. A teď nemluvte.“

J. D. souhlasně přikývl a pak řekl: „Randy, nepřipadá ti divné, že náčelnice vykládá něco o ublížení na zdraví, a přitom údajná oběť zavraždila člověka? To nemůžeš popřít. Důkaz si každý může prohlédnout. Mrtvé tělo není v mém

voze ani ve tvém, Randy. Je v jejím. A odkdy se staráme o ublížení na zdraví vrahům?“

Bratři Dickeyové byli jedni z nejošklivějších lidí, jaké kdy Jordan potkala. Oba vypadali jako bývalí zápasníci, kterým ochably svaly. Krky měli mohutné, ramena široká. J. D. byl vyšší než jeho bratr, ale ne o moc. Randy měl pořádné břicho a tvář mu zvětšovala dvojité brada. Oči obou byly malé, ale J. D. je měl navíc posazené blízko sebe jako tretka.

Policejní náčelnice se konečně otočila k Jordan.

„Já jsem náčelnice Hadenová,“ řekla. „A vy?“

Protože držela v ruce Jordanin řidičský průkaz, dobře věděla, kdo je, ale jestli chce postupovat formálně, Jordan jí nehodlala bránit. Sdělila jí své jméno i adresu.

„Chci, abyste mi tady odpověděla na pár otázek. Víte, kdo je muž v kufru tohoto auta?“ zeptala se. „Ten mrtvý. Víte, jak se jmenuje?“

„Ano,“ odpověděla Jordan. „Je to profesor Horace Athens MacKenna.“

„Odkud ho znáte?“ vyptávala se náčelnice dál.

Jordan rychle vysvětlila, kde a jak se seznámila s profesorem a proč přijela do Serenity. Náčelnice se tvářila, jako by Jordan nevěřila jedině slovo.

„Půjдете se mnou na policejní stanici,“ řekla. „Musíte mi vysvětlit spoustu věcí. Počkáme tady, než přijde koroner, tak nedělejte potíže, nebo vám budu muset nasadit pouta.“

Šerif Randy a jeho bratr beze slova vykročili zpět ke svému vozu. J. D. měl na tváři ohavný úšklebek.

„Náčelnice Hadenová, smím vám položit otázku?“ zeptala se Jordan. Stále měla vztek, ale zachovávala klid. Nic víc se po ní nemohlo chtít.

„Ale rychle,“ vyzvala ji řízným hlasem Hadenová.

„Jak ví šerif, že v kufru je nějaké tělo?“

„Říkal, že to někdo zatelefonoval jeho bratrovi. Nevím, jestli říká pravdu, nebo ne.“

Šerif Randy tuto poznámku ignoroval. Jeho bratr však ne. Prudce se otočil a vykřikl: „Tak vy říkáte, že lžu?“

Když náčelnice neodpovídala, J. D. řekl: „Věříte slovu vražedkyně víc než slovu občana dbalého zákonů?“

„FBI může prověřit telefonáty na šerifově mobilu a dát vytisknout všechny hovory, které přišly oběma bratrům za posledních čtyřiaadvacet hodin. To by bylo užitečné, nemyslíte, náčelnice Hadenová?“

J. D. vyprskl: „No jasně. FBI si určitě bude dělat starosti s nějakou vraždou v tomhle zapadákově. Vykašlou se na vás.“

„Volala jsem jim a už sem jedou,“ oznámila mu Jordan.

Těmito slovy všechny překvapila.

„Proč jste volala FBI?“ zeptala se jí náčelnice.

„Můj bratr Nick je agentem FBI. Mluvila jsem s jeho kolegou a ten mě ujistil, že i s Nickem brzo přijede, ale ještě předtím sem poslal pár agentů z terénního úřadu.“

Zdálo se, že na šerifa Randyho nijak nezapůsobilo, když slyšel, že do případu se zapojí FBI. Na druhé straně J. D. vypadal vyplašeně a podrážděně.

„Jenom žvaní.“

Šerif Randy pokračoval v cestě k autu. „Počkej,“ zavolal na něho J. D. „Můj bratr má právo ji vyslechnout.“

„Ne, nemá,“ ohradila se Jordan.

J. D. do ní zavrtal oči. Neuhnula pohledem. Věděla, že se ji pokouší zastrašit, ale ona se neroztřeše ani neshrbí. Pak výhružně postoupil k ní. Jen to zkus, říkala si. První rána ji zastihla nepřipravenou, ale to se už nebude opakovat. Tentokrát bude připravená.

„Maggie, ty sem necháš přijet FBI, aby ti říkala, co je třeba dělat?“ zavrčel J. D. „Po všem, co jsme pro tebe s

Randym udělali? Nedělala bys velkou policejní šéfku, kdyby nebylo...“

Hadenová ho přerušila. „Poslouchej,“ řekla. „Nenechám nikoho, aby mi říkal, co mám dělat. Randy?“

Šerif se otočil. „Copak, Maggie?“

„Co tady vlastně děláš? A jak to, že nemáš uniformu?“

„Chtěl jsem si vzít den volna,“ řekl šerif. „Vidíš ty rybářské Pruty v mém autě? Chtěl jsem jet s bratrem na ryby.“

„Vždycky si bereš dodávku, když jedeš na ryby,“ namítla.

„Dnes jsem si ji prostě nevzal.“

„Nemusíš mluvit tak ironicky. Měl bys jet na ryby a mě nechat dělat moji práci.“

„Ale FBI...“,“ začal J.D.

Jordan se záměrně vložila do hovoru. „Doufám, že vaše policejní stanice je dost velká, aby se do ní vešla celá moje rodina. Jsem si jistá, že o tom už ví všichni moji bratři a jsou na cestě sem. Mám hodně bratrů. Zajímavé je, že všichni jsou ve službách zákona. Theo, můj nejstarší bratr,“ řekla a její hlas zněl znepokojivě vesele, „se nerad chlubí, ale má dost vysoké postavení na ministerstvu spravedlnosti. Alec pracuje jako tajný agent pro FBI, ale i on sem chce přijet. No a pak je tu Dylan. Ten je sám šéfem policie,“ pokračovala. „Řekla bych, že si bude chtít popovídat s šerifem Randym a s J. D. Víte, žádný z nich nebude věřit těm nesmyslům o nějaké honičce aut a stejně jako já budou chtít vědět, kdo lže a proč.“

„Ty mrcho!“ zařval J. D.

„Nastup do auta, J. D.,“ vyzval ho jeho bratr. „Maggie, chci si s tebou promluvit v soukromí.“

„Zůstaňte stát, kde jste,“ řekla náčelnice Jordan. „Hoši, dohlédněte na ni,“ vyzvala zdravotníky a rychle zamířila k šerifovi.

Jordan zůstala stát na místě a pozorovala, jak spolu mluví. Náčelnice stála v těsné blízkosti šerifa a několikrát kývla hlavou, jako by souhlasila s tím, co jí říká. To není dobré, pomyslela si Jordan. Ani trochu.

Uplynulo několik minut a pak konečně bratři Dickeyové nasedli do auta a odjeli.

Náčelnice Hadenová se tvářila znechuceně. „Zjistím, co se tady stalo. Proč jste provokovala šerifa?“

„Nic takového jsem nedělala,“ namítla Jordan.

Hadenová pokračovala, jako by ji neslyšela. „Povíte mi, proč vás chtěl šerif odvést k výslechu. Co o vás ví?“

Než jí Jordan mohla říct, že nemá nejmenší tušení, co mají bratři Dickeyové ve svých vyšinutých mozcích, a že si s tím ani nebude lámat hlavu, na parkoviště vjel v růžovém kabrioletu koroner v čepici a se slunečními brýlemi na očích.

Del uchopil Jordan za loket. „Pojďte s námi k sanitce a počkejte tam.“

Jordan vyšla se zdravotníky, ale úkosem sledovala náčelnici Hadenovou, která vedle auta z půjčovny hovořila s koronerem. Když skončila, strčila Jordan na zadní sedadlo služebního policejního auta, ale nenamáhala se ji spoutat. Zajela s ní na roh a zastavila. Hadenová pak zatelefonovala svému zástupci a přikázala jeho manželce, aby ho vyhledala a řekla mu, ať se co nejdříve dostaví na policejní stanici.

„Řekni Joeovi, že tady máme vyšetřování vraždy.“

Jordan se bezděčně příkrčila, když slyšela škodolibou radost v ženině hlase. Vzápětí náčelnice nastartovala a vyrazila městem s kvílející sirénou.

Desátá kapitola

Policejní stanice byla maličká. Jordan napadlo, že vypadá jako ve starém westernu. Byly tu dva stoly, mezi nimi dřevěné zábradlí sahající po pás a kývací dveře do zadní kanceláře velikosti celní budky pro šerifa. Dveře vlevo vedly do chodbičky s koupelnou a s vězeňskou celou.

Ve stanici byla jediná osoba, mladá žena, která seděla u počítače a plakala. Když vstoupila náčelnice s Jordan, cípem rukávu si otřela oči a sklopila hlavu. Jordan zaslechla, že náčelnice tiše zaklela.

„Pořád máš problémy, Carrie?“

„Víš, že to nenávidím.“

„Samozřejmě že vím. Od té doby, co jsi vzala tuhle práci, neděláš nic jiného, než si stěžuješ.“

„Já jsem tuhle práci nechtěla,“ zamumlala Carrie. „Byla jsem k tomu přinucena. A zas tak moc si nestěžuju.“

„Nehádej se se mnou před podezřelou.“

„Já jsem podezřelá?“ zeptala se Jordan.

Předpokládala, že jí náčelnice řekne, že ano. Tělo bylo přece jen v jejím autě. Pak ji náčelnice poučí o jejích právech a ona požádá o advokáta.

Nic z toho se nestalo.

„Jestli jste podezřelá?“ opakovala náčelnice. Pokývala hlavou a zamračila se, jako by se nemohla rozhodnout. „O tom rozhodnu, až vás vyslechnu.“

Jordan myslela, že si dělá legraci, ale výraz na její tváři svědčil o tom, že to myslí naprosto vážně. Copak si myslí, že Jordan bude dobrovolně odpovídat na její otázky a pak se

nechá zatknout? Neskutečné, pomyslela si. Prostě neskutečné.

Cela však byla skutečná. Stála kousek za rohem od hlavní kanceláře.

Náčelnice uvedla Jordan do maličké místnosti, pak vyšla ven a zavřela dveře. „Zamknu vás tady, abych měla jistotu, že neutečete, pak se vrátím na místo a promluví si s lidmi z výjezdovky. Beru si klíč,“ dodala Hadenová, „pro případ, že by sem někdo přišel a chtěl vás pustit.“

Jordan neřekla nic. Nemohla. Nedostávalo se jí slov. Potřebovala se uklidnit a uspořádat myšlenky, a tak se posadila na lůžko, položila ruce na kolena a se vzprímenými zády hleděla na kamennou zeď před sebou. Za několik minut zavřela oči a snažila se vzpomenout si na některé cviky z jógy, aby získala, jak jí říkával její instruktor, vnitřní klid. Za chvíli věděla, že klid v nitru nepřipadá v úvahu, ale myslela si, že by se jí alespoň mohlo podařit zmírnit bušení srdce a tolik se nevzrušovat.

Uplynuly celé dvě hodiny a něco k tomu, než se náčelnice vrátila na stanici. Otevřela celu a přisunula si židli. Jordan slyšela, že si ve vedlejší místnosti asistentka Hadenové něco mumlá, ale nerozuměla, co říká.

„Vaše asistentka pláče?“ zeptala se Jordan.

Náčelnice ztuhla. „Ovšemže ne. To by nebylo profesionální.“

Obě uslyšely vzlyk.

„Asi jsem se spletla,“ řekla Jordan.

„Tenhle rozhovor budu nahrávat,“ oznámila jí Hadenová, vytáhla malý magnetofon a postavila ho na lůžko.

Náčelnice byla neuvěřitelně neschopná. Jordan se jí chtěla zeptat, jestli už někdy vůbec vyšetřovala vraždu, ale taková otázka by ji jen rozzlobila, zvláště kdyby Jordan ještě poukázala na to, že ji nepoučila o jejích právech.

„Budu vám klást otázky. Jste připravená pravdivě na ně odpovídat?“ Nečekala na Jordaninu odpověď a pokračovala: „Na začátek mi povězte, jak je možné, že jste jela s autem, a nevěděla jste, že v kufru je mrtvola.“

Její vyčítavý tón se Jordan ani trochu nelíbil. „Řekla jsem, že jsem vyzvedla auto v servisu, a do kufru jsem se podívala, až když jsem zastavila před obchodem.“

„A ten váš známý, profesor MacKenna, se s vámi jednoho dne potká a za dva dny ho někdo zavraždí – a vy vůbec netušíte, jak se to stalo, je to tak?“

„Myslím, že by měl být přítomen advokát, jestli budete pokračovat s těmito otázkami,“ řekla zdvořile Jordan.

Náčelnice Hadenová dělala, že ji neslyší.

Tak zkusíme jinou hru, usoudila Jordan a od toho okamžiku předstírala, že nerozumí jediné otázce, kterou jí položila.

Nakonec to zoufalá náčelnice vzdala. „Myslela jsem, že si jen tak přátelsky popovídáme,“ řekla.

Jordan naklonila hlavu a prohlížela si ji. „Zavřela jste mě do cely a nahráváte každé slovo, které řeknu. To mi nepřipadá moc přátelské.“

„Poslouchejte. Nepokoušejte se mě zastrašovat, jako jste zastrašovala bratry Dickeyovy řečmi o FBI a ministerstvu spravedlnosti. Můžete dostat advokáta, až řeknu, a taky byste mohla vědět, že v tomto vyšetřování vraždy jste podezřelá, protože nespolupracujete.“

Vypnula magnetofon a konečně přečetla Jordan její práva. Pak odtáhla židli a zabouchla dveře cely.

Asi za hodinu vystrčila hlavu zpoza rohu a řekla: „Tady je telefonní seznam. Můžete se do něho podívat a najít si tam vlastního advokáta. Můžete si dokonce zavolat nějakého od vás z východu, jestli chcete, ale v téhle cele budete sedět, dokud mi neodpovíte na mé otázky. Je mi jedno, jak dlouho

to bude trvat.“ Podala jí svazek mezi mřížemi a dodala: „Dejte mi vědět, až si budete chtít zavolat.“

Mohla by ji strčit za mříže a obvinít z vraždy? Kdyby jen věděla, v kolik hodin asi profesora zabili, snad by si vzpomněla, kde byla a jestli ji někdo viděl. Doufala, že k vraždě nedošlo v noci, protože by nemohla dokázat, že byla ve svém pokoji v motelu. Byli by schopní říct, že běžela do profesorova domu, zabila ho, ale jak by potom dostala jeho tělo do kufru svého auta, které bylo zavřeno v Lloydově servisu? Jaký byl její motiv? Přišli by na nějaký?

Tohle nikam nevede. Nemá dost informací, aby se mohla hájit..., ani na alibi. Vždyť ani neví, jak profesora zabili. Když ho spatřila, byla příliš šokovaná, než aby si pořádně prohlédla mrtvolu zabalenou jako pytel s odpadky.

Byla úplně mimo, vytržená ze známého prostředí... nebo ze skleníku, jak říkal Noah. Je to vlastně především jeho chyba, protože poukazoval na to, jak je její život nudný. Byla dokonale šťastná, když nevěděla, že se nudí. Teď se cítila bezmocná. Aby tělo přežilo, potřebuje vodu a něco k jídlu, ale Jordan potřebovala také počítač a mobil. Bez těchto technických vymožeností byla ztracená.

Nesnášela pocit, že nemá vše pod kontrolou. Až se odtud dostane..., jestli se dostane..., udělá si pár let čas a bude studovat práva. Určitě by se necítila tak bezbranná, kdyby znala zákony.

Její sebelítost přerušila náčelnice. „Chcete volat advokátovi, nebo ne?“

„Rozhodla jsem se počkat na bratra.“

Náčelnice ohrnula nos. „Pořád stejná historka? Jenom zdržujete. Brzo si to rozmyslíte, protože nedostanete nic k jídlu ani k pití, dokud nezačnete spolupracovat. Je mi jedno, jak dlouho to bude trvat. I kdybyste tady měla umřít hlady,“ vyhrožovala.

„Je to legální?“ zeptala se mile Jordan.

V Hadenové skutečně nebylo nic dobrého. Zatukala si na hrud' a řekla: „V tomhle městě si můžu dělat, co chci. Rozumíte? Nejsem tak měkká, jak si myslíte.“

Jordan neodolala. „Nikoho by ani nenapadlo myslet si, že jste měkká.“

Náčelnici popadl vztek. Zrudla. „Ráda bych věděla, jak byste byla drzá, kdybych se rozhodla vydat vás bratrům Dickeyovým.“

Ukázala na Jordan prstem a chystala se pokračovat ve výhrůžkách, vtom ji však přerušila Carrie.

„Maggie?“

„Říkala jsem ti, abys mě oslovovala náčelnice Hadenová,“ zařvala.

„Náčelnice Hadenová.“

„Co je?“

„Přijela FBI.“

Jedenáctá kapitola

„Kde je?“ zeptal se Nick.

„Tohle je moje vyšetřování,“ řekla náčelnice Hadenová.
„FBI tady nemá co dělat.“

Nick a Noah očekávali, že se na policejní stanici setkají se schopným člověkem ve své profesi. Zmýlili se. A ani jeden z nich neměl chuť podřídit se směšným venkovským způsobům.

„Na něco se vás zeptal,“ zavrčel Noah. „Kde je?“

„To vás nemusí zajímat,“ tvrdila Hadenová. „Jak jsem řekla, to je můj případ. Vy a váš kolega byste měli odejít z mé policejní stanice.“

Nick jí už řekl, že Jordan je jeho sestra, a ukázal jí svůj průkaz i doklady. Teď byla řada na ní. Rozhodně se postará, aby odpověděla na jeho otázky.

Náčelnice Hadenová chtěla o krok ustoupit, aby se dostala dál od nabroušeného agenta, ale za ní bylo zábradlí a nedovolilo jí to. Věděla, že vykročila nesprávnou nohou, ale nehodlala couvnout. Čím dříve si ti dva uvědomí, kdo je tady pánem, tím líp.

Muž, který se identifikoval jako agent Nick Buchanan, působil hrozivě a ostře, ale nešel z něho takový strach jako z muže, který ho doprovázel. V jeho pronikavých modrých očích bylo něco, co ji nabádalo, aby mu nekřížila cestu. Poznala, že nemá k ránu daleko, a nechtěla být tam, kam dopadne. Jediná možnost byla udeřit jako první.

Nick měl chuť vybuchnout, jakmile mladá žena sedící před temnou obrazovkou počítače pípla: „Vaše sestra sedí v cele hned za rohem. Je v pořádku, ale čeká, až přijdete.“

Omotávala si kolem prstu pramen dlouhých vlnitých vlasů a usmívala se na Noaha, když mu informaci podávala.

„Moje sestra je zavřená v cele?“ zeptal se Nick.

„Správně,“ potvrdila náčelnice a zlostným pohledem zpražila svou asistentku.

„Z čeho ji obviňujete?“

„Takové informace vám zatím nebudu sdělovat,“ řekla.

„A svoji sestru neuvidíte ani s ní nebudete mluvit, dokud s ní neskončím já.“

„Nicku, říkáš, dokud s ní neskončí?“ ujišťoval se Noah. Jeho hlas zněl pobaveně.

Nick nespustil oči z náčelnice, když odpovídal. „Přesně tohle řekla.“

Náčelnice vystrčila spodní ret a přimhouřila oči. „Nemáte tady žádnou pravomoc.“

„Náčelnice si myslí, že se může vzpírat federální vládě,“ podotkl Noah.

Hadenová zuřila. Agenti na ni vykonávají nátlak. Prošla kývacími dvířky a zůstala stát u dveří, takže zablokovala přístup k cele.

Tihle agenti FBI jsou arogantní frajeři, pomyslela si, jenom se vytahují. Oba jsou ješitní a drzí a jde jim jen o to, aby ukázali svou důležitost. Ale nevědí, s kým mají tu čest. Už jen to, že se žena dostala do vedení policie v Serenity, by jim mělo naznačit, že není žádná křehotinka. Přestože Serenity není moc významné městečko, musela se tvrdě snažit vetřít se na patřičná místa, a to jak doslova, tak obrazně, aby se dostala tam, kde je. Dva svalouši s plackami a pistolemi ji sice můžou na pár minut vyvést z míry, ale teď už je zas ve formě a oni jí nebudou říkat, co má dělat. Ať jdou do háje. Tohle je její město a její pravidla. Moc tady představuje ona.

„Já vám povím, co můžete dělat. Můžete nechat své telefonní číslo mé asistentce, a až skončím s výsledkem podezřelého, ozvu se vám.“ Otočila se k Nickovi. „Teď zmizte z mé policejní stanice a nechte mě pracovat.“

Bratr podezřelého se na ni usmál. Skoro jí připadalo, že má chuť smát se nahlas. To se jí moc nelíbilo.

„Co s takovou situací uděláme?“ řekl rozverně Nick.

Odvaha Hadenové se brzo vytratila. Vykročil k ní totiž Noah. Rychle mu ustoupila z cesty. Kdyby to neudělala, nejspíš by prošel přes ni nebo nad ní. Vůbec o tom nepochybovala.

Noah pohlédl přes rameno na Nicka a ušklíbl se.

Nick řekl: „Jo, jo, myslím, že jsi to vystihl.“

„To“ byla jeho zastrašovací taktika. Noah vždycky dokázal každého, ať muže či ženu, vyděsit jediným ostrým pohledem. Na druhé straně Nick, alespoň podle Noaha, toto umění ještě tak dokonale neovládal.

„Můžeš od ní dostat klíč,“ řekl Noah.

„Poslouchejte. Nepustím ji ven, dokud nezačne spolupracovat,“ řekla hlasitě a nasupeně Hadenová.

Jordan za zdí trpělivě čekala, až pro ni někdo přijde. Věděla, že tu jsou Nick a Noah, protože slyšela, jak se s nimi náčelnice hádá. Když spatřila Noaha, spadl jí kámen ze srdce. Byla ohromně šťastná, že ho vidí.

Při pohledu na ni se zděsil. „Co se ti stalo? Vypadáš příšerně.“

„Děkuji. I já tě ráda vidím.“

Noah nedbal na její ironický tón. Za daných okolností by většina žen byla trochu rozčilená, pomyslel si, ale Jordan není přece jako většina. I když vypadala otřesně, přece jen mu dokázala říct, co si myslí. Obdivoval její kuráž.

Opřel se o ocelové mříže a usmál se na ni. „Chceš ven?“

Jordan rozhořčeně odpověděla: „Co myslíš?“

„Já ti povím, co uděláme. Řekneš mi, co se přihodilo tvé hezké tvářičce, a já tě pustím ven.“

Opatrně se dotkla tváře a trhla sebou. „Dostala ránu pěstí,“ řekla. „Je tam ještě Nick? Neslyším ho.“

„Nemyslím si, že bys mohla něco slyšet, když ta ženská tak ječí.“

„Jak to, že ses sem dostal tak rychle? Myslela jsem, že pošleš nějaké agenty z oblasti.“

„Sehnal jsem malé letadlo, tak jsem je nemusel volat.“

„Nick dobrovolně nastoupil do malého letadla? Je ho třeba dlouho přemlouvat, aby nasedl i do obrovského. Nedovedu si představit, že by byl ochotný letět v malém.“

„Já jsem přece neřekl, že letěl ochotně. Musel jsem ho tam dostrkat.“

To na ni zapůsobilo. „Bylo mu zle?“ zeptala se a při tom pomýšlení se usmála. Bylo komické představit si ho, jak zelená.

„Jo, bylo.“

Zasmála se. „Jsem tak ráda, že jste oba přijeli,“ přiznala.

Pokrčil rameny. „To bys měla.“

Jeho domýšlivost ji dnes tolik nedráždila. Znovu uslyšela zvýšený hlas náčelnice a zeptala se. „Co se tam děje?“

„Nic zvláštního. Tvůj bratr si jenom trochu povídá s šéfkou policie.“

„Náčelnice Hadenová není žádná křehotinka, že?“

Noah se rozesmál. „Ta je křehká asi jako chřestýš,“ řekl. „Snaží se pošpinit dobré jméno mého rodného státu, ale nedělej si starosti. Nick si to s ní vyřídí.“

Jordan vstala a pokoušela se uhladit si blůzku. „Myslíš, že bys mohl sehnat klíč a dostat mě ven z cely?“ zeptala se sladce.

„Jasně,“ potvrdil. „Jen co mi řekneš, čím tě dopadla na tvář.“

V tom okamžiku se zpoza rohu vyřítila Hadenová, na tváři kyselý výraz, v ruce klíč. Odemkla dveře cely, zamumlala si pod nos něco, čemu Jordan raději nevěnovala pozornost, a řekla: „Bylo... navrženo, abychom se posadili a popovídali si. Víte..., abychom se dostali k podstatě té záhady.“

Ve dveřích stál Nick. Jordan se svezly vlasy dopředu a zčásti jí zakryly tvář, ale když si je odhrnula, pořádně si prohlédl její zranění.

„Co se ti stalo?“ chtěl vědět. „Který haj...“

„To nic není,“ řekla rychle, než mohl dopovědět vulgární slovo. „Už je to v pořádku, vážně.“

Obrátil se k náčelnici a oči mu planuly hněvem. „Za to jste zodpovědná vy?“

„Samozřejmě že ne,“ odsekla. „Vůbec jsem u toho nebyla, když k tomu údajnému násilí došlo.“

„Údajnému?“ Noah se otočil a zadíval se na Hadenovou.

„Jordan, kdo tě uhodil?“ zeptal se Nick. Náčelnice otevřela dveře, právě když se Nick zeptal. Neustoupila však Jordan z cesty, a tak Noah uchopil Jordan pod paži a přitáhl ji k sobě.

„Odpověz mi, Jordan,“ naléhal Nick.

„Jmenuje se J. D. Dickey. Nevím, co znamená J. a D. Jeho bratr Randy je šerifem v okrese Jessup. Oba přijeli ve voze šerifa Randyho. Teď jsme ale v okrese Grady,“ vysvětlovala.

„Proč nebyl ten chlap, co ti to udělal, zatčen?“

„Pokoušela jsem se ho obvinit.“

„Jak to myslíš, pokoušela?“ chtěl vědět Nick.

„Prostě pokoušela. Ale ona mi to neumožnila.“

Její bratr i Noah zůstali bez dechu a beze slov. S takovou neschopností se ještě nesetkali.

Všichni se vrátili do přední kanceláře. Protože tam nebylo dost židlí ani místa, kam by se daly postavit, zůstali stát v hloučku kousek od stolu asistentky. Jordan si všimla, že se Carrie snaží – i když dost neúspěšně – upoutat Noahovu pozornost.

Maggie Hadenová obešla skupinu v kanceláři, posadila se na okraj stolu a netrpělivě potukávala nohou, zatímco poslouchala jejich rozhovor.

„Dostaneme ho sem,“ sliboval Noah.

„Kde přesně jsi byla zatčena?“ zeptal se Nick.

„Tři nebo čtyři ulice odtud.“

„Nikdy zatčena nebyla,“ vykřikla Hadenová.

„Tak proč jste mě zamkla v cele? Vzpomínáte si, co jste mi řekla? Že mi nedáte nic k jídlu ani k pití, dokud neodpovím na vaše otázky. Taky jste tvrdila, že je vám jedno, jestli tady umřu hladu.“

„Nic takového jsem neřekla.“

Carrie zřejmě stačilo, že může tiše zírat na Noaha, než vyslechla, co prohlásila náčelnice. V tom okamžiku trhla hlavou a na okamžik si přestala pohrávat s vlasy.

„Říkala jsi to. Slyšela jsem tě,“ oznámila.

„Nemyslela jsem to vážně,“ namítla náčelnice.

„Nemyslela jste to vážně?“ opakoval Noah. „Neříkáme tomu lhát federálnímu agentovi a bránit výkonu spravedlnosti, Nicku?“

„Tak tomu říkáme,“ potvrdil Nick. „Chceš ji zatknout ty, nebo to mám udělat já?“

„Počkejte.“ Hlas Hadenové byl najednou o oktávu vyšší.

„Vaše sestra nechtěla spolupracovat. Musela jsem ji zavřít.“

„Je to pravda, Jordan?“ zeptal se Nick.

„Co myslíš?“

„Odpověz mi na otázku,“ vyzval ji netrpělivě. Nick se choval spíš jako starší bratr než jako agent FBI, ale Jordan

byla pořád tak vděčná a šťastná, že je u ní, že jí jeho panovačný přístup nevadil.

„Požadovala jsem právníka,“ začala, „a taky jsem náčelnici Hadenové řekla, že jsem zavolala vás. Ona mě pak informovala, že nejsem podezřelá, ale že mě vyslechně s magnetofonem, a když jsem nechtěla odpovídat na její otázky bez advokáta, změnila názor a rozhodla se, že přece jenom jsem podezřelá.“

Otočila se k rozmrzele se tvářící ženě a dodala: „Už si nevzpomínám. Bylo to předtím, nebo potom, co jste říkala, že mě vydáte bratrům Dickeyovým?“

Všichni se otočili k náčelnici a čekali na její vysvětlení. Hadenová se zhluboka nadechla, až se jí otřásla hrud'. „Ničím takovým jsem nevyhrazovala.“

„Ale vyhrožovala,“ podotkla Carrie. „Říkala jsi...“ Náčelnice na ni vrhla sžíravý pohled. „Zmlkni, Carrie, a vrať se k počítači. Nejsi tady na dovolené. Buď ráda, že děláš tuhle práci, jinak bys seděla za mřížemi.“

Carriina tvář zrudla jako pivoňka. Sklonila hlavu a hleděla na klávesnici. Jordan viděla, že je jí trapné, že Nick a Noah slyšeli, co řekla náčelnice.

„Nemůžu pracovat na počítači. Ten pitomý krám je pokažený.“

Jordan ji politovala a přemítala, co je horší, pracovat pro nesnesitelnou náčelnici dračici, nebo se vrátit do vězení a odpykat si zbytek trestu tam.

Carrie řekla lítostivým hlasem: „Nevím, co mám dělat.“ I když Jordan vadilo, že vlastně pomáhá náčelnici policie, nemohla odolat, aby nepomohla Carrii. S povzdechem natáhla ruku, stiskla dvě tlačítka, okamžik počkala, pak ještě něco vytukala a obrazovka počítače se rozzářila.

Carrie vypadala, jako by se stala svědkyní zázraku. S vykulenýma očima se zadívala na Jordan a zašeptala: „Jak se vám to povedlo?“

Zatímco jí to Jordan vysvětlovala, Nick se s náčelnicí dohadoval o pravomoci. Náčelnici se to slovo líbilo a používala je jako odpověď na každou otázku, kterou jí položil.

„Uvedl vám koroner přibližnou dobu úmrtí oběti?“ zeptal se Nick.

„Tohle patří do mé pravomoci, je to můj případ. Nemáte co do toho strkat nos.“

„Proč jste nedala předvést J. D. Dickeye a jeho bratra?“ vyptával se dál.

„Co máte s šerifem?“

„Co měl co dělat v okrese Grady?“

„To patří do mé pravomoci,“ vyštěkla Hadenová.

„Kdy zatknete J. D. Dickeye?“ zeptal se Nick.

Vtom zazvonil telefon Hadenové. Obrátila se k agentům zády a obešla stůl.

Zakryla si ústa. „Vím, kdo volá,“ zamumlala tiše. „Poslouchej. Požadují, abych tě zatkla.“ Uplynulo několik vteřin a pak Hadenová řekla: „Za ublížení na zdraví té ženské. Co sis myslel, proč by to jinak chtěli?“

„Copak si neuvědomuje, že slyšíme každé slovo, které řekne?“ obrátil se udiveně Noah na Nicka.

„Zřejmě ne.“

Hadenová zvýšila hlas. „A říkám ti, že mám tady svázané ruce. Dělán, co můžu.“

Ukončila hovor a odhodila mobil na stůl. Nick čekal, až se k němu otočí, než jí položil další otázku.

„Mluvila jste teď s J. D. Dickeyem?“

„Ne, nemluvila.“

„Jestli ho nepředvedete, uděláme to my.“

„Tohle patří do mé pravomoci.“

Nick se jí znovu zeptal, jestli jí koroner sdělil přibližnou dobu úmrtí profesora MacKenny.

„Na to jsem vám už odpověděla. Tady je moje pravomoc a můj případ.“ Zkřížila paže na prsou a začala zase podupávat nohou. „Chci, abyste odtud...“

„Nikam nepůjdeme,“ přerušil ji Noah.

„Co bylo příčinou smrti?“ zeptal se Nick.

„Moje pravomoc,“ opakovala s důrazem Hadenová.

A tak to šlo pořád dokola. Ať jí položil jakoukoli otázku, odvolávala se na pravomoc.

Jordan si připadala, jako by se dívala na tenisový zápas, protože pořád přejížděla pohledem mezi bratrem a náčelnicí.

Pak se její paže dotkla Carrie, aby ji na sebe upozornila. „Jak to, že mi netiskne tiskárna?“

Jordan se naklonila přes stůl a řekla: „Tiskárna není připojená k počítači,“ a opět se zaměřila na probíhající spor.

Carrie ji opět vyrušila. „Mohla byste to spravit?“ žadonila.

„Ano, jistě.“

„Našla jsem manuál k počítači,“ zašeptala Carrie. Dívala se teď na náčelnici a ujišťovala se, že neposlouchá. „Ale nečetla jsem ho. Říkala jsem jí, že jsem ho četla, ale..., však víte. Mám tolik práce s jinými věcmi. Asi bych si ho přece jen měla přečíst, že?“

„To je dobrý nápad,“ řekla Jordan. Obešla stůl a začala zapojovat kabel, zatímco Carrie s ní dál mluvila šeptem.

„Váš bratr je moc hezký, ale nosí snubní prsten. Je to snubní prsten, že?“

Jordan se usmála. „Ano, je.“

„Žije jeho žena? Víte, chci říct, někteří muži nosí snubní prsten, i když jejich žena zemře.“

„Ano, jeho žena žije a mají šťastné manželství. Dokonce se jim má za tři měsíce narodit druhé dítě.“

Carrie ještě víc ztišila hlas. „Jaffee taky vypadá moc hezky. Chci říct, už nemá vlasy a tak, ale o to je víc sexy. Včera o přestávce jsem šla kolem jeho restaurace a on a jeho přátelé tam stáli a mluvili s vámi. Ten bohatý rančer..., víte, koho myslím..., jmenuje se Whitaker..., ten je opravdu skvělý. Je dost hubený, ale řeknu vám, že má svaly, a mně se svaly líbí. Vsaďím se, že pracuje venku, nemyslíte?“

Jordan mlčela, ale zdálo se, že to Carrii nevadí. „Ovšem tamten,“ kývla hlavou směrem k Noahovi, „je nejvíc sexy ze všech chlápků, které jsem kdy viděla.“

Je vůbec nějaký muž, kterého by Carrie nepovažovala za přitažlivého? Jak dlouho asi byla ve vězení? Jordan doufala, že jejich rozhovor skončil, ale Carrie jí nechtěla dát pokoj.

„Co říkáte..., nemyslíte?“

„Ano, je sexy,“ potvrdila Jordan.

„To jsem si myslela.“

Pak Jordan náhodou pohlédla na Noaha a uvědomila si, že ji pozoruje. Vyslechl jejich rozhovor? Doufala, že ne.

Náčelnice byla nucena věnovat se dalšímu telefonnímu hovoru a Jordan využila příležitosti.

„Nicku, jak to vypadá?“

„Čekáme na tvého právníka.“

„Kdo je to?“

„Neznám ho, ale dostal jsem na něho velmi dobré doporučení.“

„Sehnal ho doktor Morganstern,“ vysvětlil jí Noah.

Jordan vyplašeně vyjekla a zvedla ruku k hrdlu. „Vy jste o tom říkali doktoru Morgansternovi? A proč?“

Doktor Morganstern byl úžasný člověk a Jordan na jeho názoru záleželo. Nechtěla, aby si o ní myslel něco špatného nebo aby se domníval, že za celou polízanici může sama.

„V čem je problém?“ zeptal se Noah.

„Neměli jste doktora obtěžovat. Má tolik práce.“

Nick zavrtěl hlavou. „Nezapomeň, že pro něho pracujeme. Nemohli jsme se jen tak vypařit a neinformovat ho, kam jedeme. Museli jsme mu říct, co děláme a proč.“

„Proč ti to vadí?“ zeptal se Noah.

„Vždyť jsem to říkala. Má dost své práce,“ řekla Jordan, zamířila k Noahovi a posadila se vedle něho na okraj stolu. „Nevadí mi to. Jenom jsem nechtěla, abyste ho obtěžovali. To je vše.“

Šťouchl ji. „Ale ano, vadí ti to.“ Naklonil se k ní a zašeptal: „Ale ty jsi toho člověka nezabila, že ne?“

„Ne, samozřejmě že ne,“ odpověděla mu také šeptem.

„Tak se nemusíš ničeho bát.“

„Řekněte to náčelníci.“

„O tu se už nemusíš starat.“

Než se mohla zeptat, jak to myslí, zazvonil Nickův mobil. Zadíval se na číslo a řekl Noahovi. „Volá Chaddick.“ Vzal hovor a řekl: „Co máš?“

Jordan poklepla Noahovi na rameno. „Kdo je Chaddick?“

„Agent FBI, který pro nás něco zjišťuje. Přijede sem, jestli ho budeme potřebovat.“

„To je výborné,“ řekl do telefonu Nick. „Dobře, sejdeme se tam. Zavolám ti, až budu vyjíždět ze Serenity. Zařídíš to? To je ohromné. Ještě jednou díky.“

Když ukončil hovor, Jordan a Noah na něho dychtivě pohlédli.

„Vrah ho uškrtil,“ řekl rovnou Nick.

„Takže se musel dostat až k němu,“ poznamenal Noah.

„Jako vražda ze žárlivosti,“ řekl Nick. „Provazem. Chaddick říkal, že pár vláken se zarylo do kůže.“

„Na to, aby někdo uškrtil člověka, musí mít velkou sílu. Pochybuj u, že by to Jordan dokázala. I kdyby se k němu dostala zezadu, i kdyby tam působil moment překvapení...“

„Já jsem nikoho neuškrtila.“

„Dívala ses mu na krk?“ zeptal se Nick. „Viděla jsi nějaké podlitiny nebo skvrny?“

„Ne, neviděla.“

„Měla jsi nasazené čočky? Viděla jsi...“

„Ano, měla jsem čočky. Viděla jsem docela dobře.“

„Tak jak to, že sis nevšimla...“

Skočila mu do řeči. „Podívej se,“ začala podrážděně. „Vyděsilo mě, že byl zabalený jako bageta. Ach bože, já si snad už nikdy nekoupím k jídlu nic v igelitovém pytlíku.“

„Jordan, vzpamatuj se,“ řekl Nick. „Nemůžeš to brát tak citově. Já vím, že tě to muselo rozrušit...“

„Rozrušit?“ Odstoupila od stolu a udělala krok k němu. „To je moc slabé slovo, když bych měla vyjádřit, jak se cítím.“

Zvedl ruku. „Uklidni se. Jenom se snažím získat co nejvíc informací, než sem přijede tvůj právník. Chtěl bych, aby tvoje pozorovací schopnosti...“

Postoupila k němu o další krok. „Víš, co mě mrzí? Že jsem nezavolala Theovi.“

Noah chytil Jordan za loket a přitáhl ji zpátky. „Nemusí tě to mrzet. Zavolala jsi Nicka. A teď se zhluboka nadechni, ano?“

Přiměl ji, aby se znovu posadila na okraj stolu. „Co navrhuješ, abychom s ní udělali?“ zeptal se a otočil se k náčelnici. Ta zatím přecházela po své miniaturní kanceláři a telefonovala. „Já myslím, že bychom ji měli zavřít a klíč vyhodit.“

„Jordan?“ zašeptala Carrie.

„Ano, Carrie.“

„Neměla byste se zlobit na svého bratra. Já bych si tolik přála mít bratra, který by mi pomáhal, když se dostanu do průšvihů. Vlastně jednoho bratra mám,“ vysvětlovala ochotně. „Řídil auto, když jsme utíkali. Ale neutekl. I jeho chytili.“

Jordan nevěděla, co na to říct, a tak jen přikývla.

„Protože jste mi pomohla s tím pitomým počítačem, chci vám taky pomoci. Věděla jste, že Maggie..., myslím náčelnice Hadenová..., dříve žila s šerifem Randym? Všichni ve městě si mysleli, že se vezmou. Myslela si to i ona, ale on se oženil s jinou. A víte, co jsem ještě slyšela? Šerif Randy získal prostřednictvím své manželky kontakty v městské radě a přiměl je, aby dali Maggii místo šéfky policie, takže se musela přestěhovat sem do Serenity. Taky jsem slyšela, že stejně chtěla odejít ze svého bývalého zaměstnání.“ Rukou si zčásti zakryla ústa, jako by se chystala sdělit nějaké tajemství, a zašeptala: „Už tehdy se chovala nečestně a bratři Dickeyovi u ní měli protekci.“ Zamrkala a pokračovala. „Nechala jim projít spoustu věcí. To jsem alespoň slyšela.“

„Co její zástupce? Jaký je ten?“

„Á, úplně jiný než ona. Místo náčelníka měl dostat on. Má mnohem víc zkušeností a pracoval tady déle. Slyšela jsem, že si hledá zaměstnání jinde.“

„To je logické. Pracovat u ní musí být hrozné.“

„Mohla bych vám ho sehnat.“

„Ano?“

„Určitě. Zástupce Davis je paličák, ale je poctivý, a pokud vím, je to jediný člověk, který spí se svou ženou. A chová se ke mně jako ke slušnému člověku.“

„Chtěl bys, aby Carrie zvedla telefon a pomohla ti najít zástupce?“ zeptala se Jordan Noaha.

„To by bylo ohromné,“ řekl Noah a usmál se na mladou ženu. Carrie se nehýbala. Jenom seděla a zírala na Noaha jako ve snách.

Jordan jí položila ruku na rameno. „Říkal, že by to bylo ohromné.“

„Cože?“

„Bylo by ohromné, kdybyste našla zástupce Davise.“

„Aha..., no jasně.“ Carrie po paměti sáhla po sluchátku na druhé straně stolu a přiložila si je k uchu. Šňůra byla příliš krátká, a tak se telefon posunul a přitom srazil na zem láhev limonády a hromadu papírů.

„Do háje!“ vykřikla Carrie, pak vyskočila a obešla stůl, aby uklidila nepořádek. „Jsem úplně pitomá.“

Noah se k ní sklonil, aby jí pomohl. „Ne, nejste. Taková věc se může stát každému.“

„Především mně,“ řekla. Sebrala ze stolu krabičku s papírovými ubrousky a setřela vylitý nápoj. „Je mi to trapné. Určitě vypadám jako vařený rak. Cítím, jak mi rudnou tváře.“

Noah urovnal stoh papírů a podal jí je. „Myslím, že jsou to moc hezké tváře.“

Když jí podal ruku a pomohl vstát, Carrieiny zarůžovělé tváře získaly odstín temného purpuru. „Děkuji,“ řekla.

„Myslíte, že bych mohl někde najít seznam členů městské rady?“ zeptal se Nick z druhé strany místnosti.

Carrie na něho pohlédla. „Já bych mohla. Mám je v záznamníku. Jsou jenom tři.“

„Potřebovali bychom je tady,“ řekl Nick Noahovi. „Budou ji muset oficiálně zbavit funkce.“

„Vy chcete zbavit funkce náčelnici Hadenovou?“ zeptala se Carrie.

Náčelnice právě ukončila hovor a na tváři měla samolibý výraz, dokud neuslyšela konec jejich rozhovoru.

„Mě odtud nikdo nedostane,“ řekla a vyšla ze své kanceláře. Zamračila se na Jordan. „Hned mi bylo jasné, co jste zač. Právě jsem měla zajímavý hovor s Lloydem. Vzpomínáte si na něho?“ zeptala se jí.

Jak by na něho mohla zapomenout? „Samozřejmě že si vzpomínám. Spravoval mi auto.“

„Říká, že jste mu vyhrožovala.“

Jordan užasla. „Cože?“

„Slyšela jste dobře. Řekl, že jste mu vyhrožovala.“

„Nevyhrožovala jsem mu.“

„Tvrdil, že ano. Říkal, že jste mu říkala, že mu chcete uškodit.“

A jéje. Jordan si vzpomněla na tento útržek rozhovoru. „Možná jsem...“

„Dost,“ řekl Noah. „Jordan, nechci, abys řekla jediné další slovo.“ Obrátil se k Hadenové a řekl: „Dejte sem přivést Lloyda. Okamžitě.“

„Vy mi nebudete přikazovat, co mám dělat.“ Náčelnice Hadenová vykročila k Jordan, ruku položenou na pistoli u pasu.

Když jí Noah zastoupil cestu, zvedla ruku a šťouchla ho loktem do hrudi.

„Tak,“ řekl Noah. Pevně ji uchopil za paži a obrátil ji ke dveřím vedoucím do cely. „Náčelnice Hadenová, máte právo nevypovídat...“

Z očí Hadenové se staly úzké štěrbiny. „Nemusíte mě poučovat o mých právech.“

„Je to moje povinnost,“ řekl. „Zatýkám vás.“

Hadenová se mu snažila vykroutit. Sebrala pouta ležící na jejím stole. Pak zasyčela: „Nemáte žádný důvod.“ Zvedla pouta a uhodila Noaha do ramene.

Vytrhl jí pouta z ruky, vytáhl pistoli od jejího pasu a tlačil ji před sebou. „Maření vyšetřování trestného činu a napadení federálního agenta... Myslím, že je toho dost.“

„Znám lidi!“ zaječela Hadenová, když ji strkal do cely.

„To je mi jasné,“ přisvědčil.

„Významné lidi.“

„To je dobře.“ Zabouchl dveře. „Zůstanete tady, než bude zajištěn váš převoz do federálního zařízení k výslechu.“

„To je nesmysl,“ řekla.

„Budete potřebovat advokáta. Opatřil bych si nějakého dobrého, kdybych byl na vašem místě.“

Konečněji došlo, že to myslí vážně. „Počkejte přece. Počkejte. Tak dobře, dobře. Budu spolupracovat.“

Carrie hleděla s vytřeštěnými očima. Nejraději by vyskočila a jásala, ale věděla, že by se to mohlo obrátit proti ní. Její kurátorka jí při podmíněném propuštění na svobodu řekla, že do vězení ji přivedla impulzivnost, a že jestli chce změnit svůj život, musí se naučit napřed přemýšlet a pak jednat. Kromě toho, náčelnice se přece jednou z vězení dostane.

Když Noah procházel kolem Nicka, řekl: „Nic mi není protivnější než křivácký polda.“ Vyhlédl z okna. U chodníku zastavil poslední model sedanu. Z místa řidiče vystoupil muž s kufříkem v jedné ruce, zatímco druhou ruku s mobilem si tiskl k uchu. Noah se otočil k Jordan. „Přijel ti advokát.“

Dvanáctá kapitola

Louis Maxwell Garcia byl ztělesněná elegance. Vyzařovala z něj sebedůvěra a šarm. Měl srdečný úsměv a bylo v něm cosi upřímného, způsoby měl uhlazené jako alabastr. Oblek ušitý na míru ani jeho naškrobená proužkovaná košile neměly jediný kaz.

Přivítali se a právník navrhl, aby mu říkali Max.

„Doktor Morganstern vás velice chválil,“ řekl Nick. „Nemám pravdu, Noahu?“

Noah neodpověděl. Jen přistoupil blíž k Jordan a zkřížil ruce na prsou. Tvářil se bezvýrazně. Nechoval se ke každému hned srdečně, vždycky byl spíš skeptický a Max, ať má doporučení nebo ne, musí napřed své schopnosti dokázat.

„Oceňujeme, že se toho ujmete a že jste sem přijel tak rychle,“ řekl Nick.

Max upíral oči na Jordan. „Doktoru Morgansternovi bych nemohl nic odmítnout.“

„A pročpak?“ zeptal se Noah.

„Hodně toho pro mě v posledních letech udělal,“ zněla odpověď a pak se právník otočil k Jordan. „Mohli bychom spolu mluvit někde o samotě?“

Jordan napadlo, že nabídne kancelář náčelnice, ale okamžitě myšlenku zavrhl. Malá místnost se zavřenými dveřmi by na ni působila příliš klaustrofobicky.

„Tady asi žádné soukromí nenajdeme,“ řekl. „Nejspíš bychom se mohli posadit venku na lavici, pokud vám nebude vadit horko.“

Max se mile usmál. „To není problém. Jsem na horko zvyklý. Kde je šéf policie?“ zeptal se pak. „Napřed bych si

měl promluvit s ním a zjistit, jaká jsou obvinění. Bylo by dobře, kdyby s námi spolupracoval a sdělil nám potřebné informace.“

„No jo, ale to se nestane,“ řekl Noah.

„Šéfuje tady náčelnice Hadenová,“ řekl Nick. „A Noah má pravdu. Nebude spolupracovat.“

„Proč ne?“ podivil se právník.

„Je zamčená tady v cele,“ vysvětloval Nick. Max se samozřejmě zeptal: „A proč?“

„Zatkl jsem ji,“ řekl Noah.

Jordan si uvědomila, že Max nevypadá ani trochu překvapeně, ale jako právník jistě dokázal skrývat své pocity.

„Chápu. A mohl bych znát důvod jejího zatčení?“

Nick mu vše vysvětlil, a když skončil, Max se poškrábal po bradě a zeptal se: „Máte ještě nějaká překvapení, která byste mi chtěl sdělit?“

„Vysvětlil vám doktor Morganstern, proč potřebuji právníka?“ zeptala se Jordan.

„Ano, vysvětlil. Řekl mi, že jste našla něco nepříjemného v kufru svého vozu.“

Vtom Carrie zvedla ruku, aby upoutala Jordaninu pozornost. „Mám tady zástupce Davise,“ řekla. „Kdo s ním chce mluvit?“

„Já,“ oznámil Noah, prošel kolem Carriina stolu a vzal telefon.

Max nahlédl do chodby vedoucí k cele. „Pokusím se domluvit s náčelnicí.“

„Proč?“ zeptal se Nick.

„Chci zjistit, co ví.“

„Zbytečně ztrácíte čas.“

Noahův rozhovor se zástupcem netrval ani minutu. Představil se a řekl mu, že jeho nadřízená byla zatčena a že je nutné, aby se co nejdříve dostavil na policejní stanici.

Maxův rozhovor s Hadenovou trval mnohem déle, přestože nezačal moc dobře. Jordan se zděsila, když slyšela její vulgární slovník, ale za pár minut přestala Hadenová ječet a zdálo se, že na ni Max jaksi zapůsobil.

„Co myslíš?“ zeptal se Nick. „Je tam nějak ticho.“

„Možná ji Max přesvědčil, aby byla rozumná,“ prohodila Jordan.

„To je zbytečné,“ řekl Noah. „Jenom ztrácí čas.“

„Nepustí ji ven, že ne?“ zeptala se ustaraně Carrie.

Vtom se Max vrátil do přední kanceláře. „Náčelnice si nemyslí, že bude potřebovat pomoc právníka, a souhlasí, že bude patřičně spolupracovat s FBI. Také souhlasí s tím, že si napřed uděláme poradů a až skončíme, posadíme se s ní.“

Noah potřásl hlavou. „To se nestane.“

Max nechal jeho poznámku bez povšimnutí. „Co myslíte, mohli byste ji pustit?“ zeptal se Nicka.

Nick pohlédl na Noaha, než odpověděl. Jordan připadalo, že ho otázka poněkud pobavila. Očekává snad Max, že nad Noahem zvítězí?

„Můj partner právě řekl, že se to nestane, a to znamená, že se to nestane.“ Než mohl Max něco namítnout, Nick pokračoval: „Zástupce je na cestě sem. Jordan i vy si s ním můžete promluvit.“

Max se zadíval přímo na Noaha a řekl: „Doktor Morganstern mě varoval. Říkal, že vy dva budete dělat problémy.“

Noah pokrčil rameny. „Neděláme problémy, ale když je třeba přitlačit, přitlačíme. Děláme svoji práci.“

Max přikývl a položil ruku Jordan na rameno. „Půjdem ven?“

Nick otevřel dveře. „Jordan, teď když je tady tvůj advokát, pojedu do Bourbonu a podívám se na tělo.“ Otočil se k Noahovi a zeptal se: „Tohle už vyřídíš, jo?“

„Jasně,“ ujistil ho Noah.

Max zvedl svůj kufřík a vyšel s Nickem a s Jordan ven. Noah za nimi zavřel dveře.

Dusný vzduch málem vyrazil Jordan dech. Připadalo jí, že si na takové vedro nikdy nezvykne.

Sotva Nick odjel, Max se posadil na lavici vedle ní. Otevřel kufřík, vytáhl zápisník a pero a v okamžiku, kdy ho chtěl zavřít, začal Noah se svým výsledkem.

„Kde jste studoval práva?“

„Ve Stanfordu. Když jsem skončil, pracoval jsem pro jednu právníckou firmu na západním pobřeží a odešel jsem odtamtud před čtyřmi lety.“

„Proč jste odešel?“

„Chtěl jsem změnu.“

„Proč?“

Max se usmál. „Měl jsem plné zuby obhajování podvodníků ze Silicon Valley. Rozhodl jsem se vrátit domů a začít tam.“

Maxovy odpovědi byly stejně rychlé jako otázky.

„Uvítám každou pomoc, kterou mi můžete poskytnout,“ vložila se do výslechu Jordan.

„Udělám, co budu moci,“ ujistil ji srdečně. Pak pohlédl na Noaha. „Potřebuji si se svou klientkou promluvit o samotě.“

Noah jeho požadavek okamžik zvažoval a pak se obrátil k budově stanice. „Když budeš něco potřebovat, Jordan, zavolej,“ řekl.

„Zavolám,“ slíbila mu.

Na rozdíl od Noaha ji Max nemohl otázkami. Jen ji požádal, aby mu vylíčila průběh událostí a aby začala svatbou, na níž se poprvé setkala s profesorem.

Max soustředěně naslouchal a dělal si poznámky, zatímco vyprávěla, co všechno od rána dělala. Když se dostala k tomu, jak ji J. D. napadl, Max povytáhl obočí.

„Řekla jsem náčelnici Hadenové, že chci vznést obvinění,“ vysvětlovala Jordan. „Ale ona mi to nedovolila.“

„Uvedla důvod, proč ho nechce zatknout?“

Jordan zavrtěla hlavou a vysvětlila mu, co slyšela o vztahu mezi Hadenovou a bratry Dickeyovými.

„Budu si muset pořádně promluvit s Davisem, až přijede,“ řekl Max. „Ujišťuji vás, že proti J. D. může být vzneseno obvinění. Budete asi muset zůstat v Serenity trochu déle, než jste si plánovala...“

„Já nevím,“ odpověděla Jordan váhavě. „Myslela jsem si, že bych to mohla nechat být, odjela bych z města a na celou tu noční mŕu zapomněla.“

„Rozumím,“ řekl Max. Soucitně na ni pohlédl a pohladil ji po ruce. „Ale stačí říct a postaráme se, aby ten pan Dickey zaplatil za to, co vám provedl.“

Noah stál u okna a sledoval rozhovor Jordan a Maxe před stanicí. Jordan hleděla do klína, když mluvila, a on si myslel, že se snaží vybavit si podrobnosti dnešního dne. Max Garcia si něco zapisoval do zápisníku a občas na ni pozorně pohlédl. „Právníci,“ zamručel si Noah trochu znechuceně pod nos.

Náhle u obrubníku zastavilo auto, vystoupil z něho muž v modrých džínách a kostkované košili, zamířil k Maxovi a Jordan a potřásl si s nimi rukou.

Carrie vyhlédla ven dalším oknem. „To je Joe,“ řekla.

Joe Davis byl ještě mladý, ale čelo mu brázdily hluboké vrásky. Okamžitě si všiml Noahovy pistole, když Noah vyšel ze dveří.

„Vy jste agent, s kterým jsem telefonoval?“ zeptal se Joe. „Clayborne, říkám to správně?“

„Správně,“ odpověděl Noah a podal mu ruku. „Doufám, že nejste jako náčelnice, protože jinak bychom tady měli velký problém.“

„Ne, pane, nejsem jako ona,“ ujistil ho Davis. „Tohle je zatraceně nepříjemná situace. Byl jsem na ranči svého kamaráda a manželka mě nemohla sehnat, takže mi všechno řekla, jen co jsem se vrátil. Třikrát mi volali členové rady. Předseda sem brzo dorazí.“

„Proč sem chce přijet?“ zeptal se Max.

„Chce osobně vyrazit Hadenovou. Hledali důvod, jak se jí zbavit, a teď, při tom neodůvodněném zatčení a maření úředního výkonu, bych řekl, že je toho proti ní až dost. Stížnosti na ni řešili už celý minulý rok. A v posledních měsících jich ještě přibýlo.“

„Takže teď tady máte zodpovědnost vy,“ řekl Noah.

Davis přikývl. „Řekl jsem členům rady, že to tady převezmu, dokud nenajdou náhradu.“

Pak se Davis obrátil k Maxovi. „Je vaše klientka připravena promluvit si se mnou?“

Jordan přikývla. A všechno začalo znovu.

Třináctá kapitola

J. D. byl vzteky bez sebe. Věděl, že potřebuje být chvíli sám, aby ovládl svou zlost a neudělal něco, čeho by později litoval. Ujížděl po prašné cestě přes pustou pláň za Serenity, pevně svíral volant, bral smykem jednu zatáčku za druhou, až málem ve velké rychlosti ztratil kontrolu nad vozem. Kolem auta vířil prach a on sotva viděl, kde je, protože prach mu pokrýval čelní sklo. Málem sjel do příkopu, ale v posledním okamžiku strhl volant a na dvou kolech se vrátil na cestu. Hned nato šlápl na brzdu, vyskočil z dodávky a začal kopat do dveří a přitom proklínat vlastní hloupost.

Zachvátila ho taková panika, že měl co dělat, aby dokázal rozumně uvažovat. Věděl, že to zkomplikoval, už s tím však nemohl nic dělat. Bylo pozdě. Randy na něho vyjel jako sršen, ale nakonec slíbil, že se pokusí věci urovnat.

Nedostatek sebeovládání. O to se tu jedná.

Věděl, co by mu řekl Cal, kdyby se dověděl o téhle příšerné situaci. Jeho bývalý spoluvězeň by mu řekl, aby převzal zodpovědnost za své selhání a snažil se pochopit, co udělal špatně. Aby se poučil ze svých chyb. Když se dílo nepodaří, je třeba zjistit, co bylo příčinou, než se člověk pustí do dalšího. To ví každý idiot. Ano, to by řekl Cal. Velmi moudrý člověk.

A co se naučil J. D.? Poznal, že začal být zatraceně chamtivý. V nové profesi se mu opravdu dařilo velmi dobře, než přišel profesor a natloukl mu do hlavy ty své ohromné nápady.

Nepřál si, aby jeho příjemný život skončil, a rozhodně se nechtěl dostat zpátky do vězení, vždyť tentokrát mu můžou přišít i úkladnou vraždu.

Prostě ho opustilo štěstí, to je vše. Dvakrát se pokusil proniknout do pokoje Jordan Buchananové v motelu, ale nepodařilo se mu to. Poprvé v něm byla Amelia Ann a uklízela tam. Podruhé hned přede dveřmi na chodbě montovali dva elektrikáři nové osvětlení.

Přestal kopat do svého nového vozu a unaveně se opřel o nárazník. Otřel si z čela pot a prach a snažil se soustředit. Ta zatracená ženská všechno zmršila. Ne, tak to není. Zkomplikovala mu život, ale ještě ho nezničila. Podaří se mu z toho dostat. A s ní si to vyřídí. Jo, vyřídí.

Ale postupně. Musí dokončit práci a to znamená udržet Jordan Buchananovou ve městě do té doby, než zjistí, co všechno ví. Je možné, že ví, proč bylo třeba umlčet profesora? Není, usoudil J. D.

Ale musí mít jistotu.

Čtrnáctá kapitola

Vyslýchání konečně skončilo a v půl osmé večer byla Jordan zbavena všech obvinění. Jakmile nový policejní šéf dostal informaci o době úmrtí oběti – s přesností na tři hodiny – a prověřil Jordanino alibi, byla propuštěna.

Jordan probírala každý okamžik předchozího večera. Uvědomila si, jaké měla štěstí, že nezůstala ani na okamžik o samotě, než odešla spát do svého pokoje, i když v té době byl profesor MacKenna už dávno mrtvý.

Předseda městské rady byl rozhodnutý okamžitě vyhodit Maggie Hadenovou, nevadilo mu ani to, že sedí stále za mřížemi. Také požadoval, aby ji Davis nepouštěl ven, dokud on sám neopustí stanici.

Maggie nepřijala zprávu o svém propuštění klidně.

„Musela jsi přece vědět, že to tak dopadne,“ řekl jí Davis.

Její reakce byla vulgární, jak se dalo očekávat, a když sbírala své osobní věci a házela je do lepenkové krabice, chrlila ze sebe tirádu nesmyslů o diskriminaci žen.

„Lidi si na mě stěžovali v radě, protože jsem žena. Ty ses nikdy nesmířil s tím, že jsem tu práci dostala já, a ne ty. Popichoval jsi radu proti mně.“

„Necítíš žádnou zodpovědnost za své dnešní jednání?“ zeptal se jí Davis.

„Vezmu si advokáta a všechny vás budu žalovat. Nezůstane vám ani flok, až skončím.“

„Poslouchej. Neměla bys takhle vyhrožovat. Musel jsem dlouho přesvědčovat agenta Clayborna, aby upustil od obvinění z ublížení na zdraví. Ještě si to může rozmyslet.“

„Bylo to zinscenované obvinění.“

Krabice, kterou plnila, stála uprostřed stolu. Hadenová se zadívala na její obsah, pak ji zvedla a hodila stranou.

„Tyhle krámy vůbec nepotřebuju.“

„Musíš jít.“ Davis se pokusil chytit ji za loket.

Ucukla. „Neusazuj se za mým stolem moc pohodlně. Nebudeš tady šéfovat dlouho. Můj právník přinutí radu, aby mě dosadila zpátky do funkce. Budu zas mít svůj odznak a zbraň, než se vzpamatuješ. A pak vyletíš. První věc, kterou udělám, bude to, že tě propustím.“

Jordan právě doprovodila Maxe na konec chodníku, aby se s ním rozloučila, ale rozčilený hlas Hadenové doléhal až k ní. Max podal Jordan svou vizitku se všemi telefonními čísly včetně čísla soukromého mobilu. Řekl, aby mu kdykoli zavolala, třeba i v noci, kdyby se vyskytly nějaké problémy.

„Doporučuji vám, abyste co nejrychleji odjela ze Serenity,“ radil. „Ten, kdo vám strčil do auta mrtvého profesora, měl důvod, Jordan. Nechtěl bych tady zůstat a pátrat proč. Ať to vyšetří místní policie. Jestli bude náčelník Davis potřebovat pomoc, ví, že o ni může požádat vašeho bratra nebo Noaha.“ Pak rychle změnil téma. „Měl bych jet, ale musím se ještě zeptat...“

„Ano?“ řekla a podívala se, proč zaváhal.

„Příští měsíc pojedu do Bostonu na konferenci, a jestli budete mít čas, rád bych vás pozval na večeři.“

Noah už před chvílí právníkovi poděkoval a teď čekal na Jordan u dveří, až se s ní rozloučí. Jordan se na Maxe usmívala, ale v jejím výrazu bylo ještě něco. Překvapení, pomyslel si Noah. Rozhodl se zjistit, co jí Max říkal. Vtom zazvonil jeho mobil. Neměl chuť se ohlašovat, ale pak si všiml, kdo volá, a rozmyslel si to. Ozýval se Nick.

Jordan zastrčila Maxovu vizitku do kapsy a dívala se, jak nasedá do auta a odjíždí. Ještě mu zamávala. Její chování Noaha z jakéhosi důvodu dráždilo. Připadalo mu příliš...

důvěrné, přátelské. Přemítal, jestli se Maxovi nezalíbila, a dospěl k názoru, že ano. Jordan byla krásná a Noah si všiml, že to postřehl i advokát. I to mu dělalo starosti. Není to profesionální, aby právník oceňoval Jordaniny fyzické přednosti. Jasně, on je hodnotil taky. Ale to je něco jiného.

Vtom se dveře za Noahem s rachotem otevřely a vyřítla se z nich Maggie Hadenová. Spatřila u okraje chodníku Jordan a hnala se rovnou k ní.

Jordan se otočila a všimla si, že Hadenová má oči podlité krví, ale neucouvla, ani nezavolala o pomoc. Tohle si vyřídí sama. Ani se nehnula a čekala, co ta bláznivá ženská udělá. Byla připravená na vše.

Nestačila to zjistit. V jednom okamžiku se Hadenová řítla k ní – a najednou měla Jordan před sebou Noahova záda. Vůbec nechápala, jak se tak rychle dostal před ni.

Hadenová na ni chrlila obvinění ze všeho možného, snad kromě horka. Na rozloučenou vykřikla: „Tohle ještě neskončilo!“

„Ale skončilo,“ ujistil ji Noah.

Jordan zaťukala Noahovi na rameno, ten se však k ní otočil, teprve až Hadenová zmizela z dohledu. „Ano?“

„Nemusel jsi to řešit za mě. Dovedu se o sebe postarat.“

Vrhl na ni svůj známý úsměv. „Je to pravda?“

Pak jí shrnul vlasy přes rameno dozadu a jemně ji pohlídl po tváři. „Když se o sebe dovedeš postarat, jak to, že máš tak oteklý obličej?“

Dostal ji. „To byl nečekaný útok,“ řekla vážně. „Nebyla jsem připravená.“

Teprve až to vyslovila, uvědomila si, jak její vysvětlení kulhá.

„Chápu. Takže když jsi připravená a útok tě nepřekvapí, dovedeš se o sebe postarat. Jak dlouho předem potřebuješ varování?“

Nemyslela si, že jeho ironická poznámka stojí za odpověď. A kromě toho ji žádná nenapadala.

„Copak tě tvoji starší bratři nenaučili, jak se máš bránit?“

„Samozřejmě že naučili. Učili Sidney i mě všechno o bezpečném zacházení se zbraněmi, o střelbě i boji zblízka, probrali nejružnější čisté i nečisté způsoby boje.“ Pak dodala: „A všechny možné další věci, které nás vůbec nezajímaly.“

„Proč vás nezajímaly?“

„Protože jsme byly holky a měly jsme rády holčičí věci.“

„Je navrhování počítačů taky holčičí věc?“ zeptal se Noah s úsměvem. „Nick mi říkal, že jsi pořád něco navrhovala a sestavovala.“

„Přesto jsem dělala holčičí věci,“ tvrdila Jordan. „Ale Sidney i já jsme taky věnovaly pozornost tomu, co nás bratři učili. Opravdu.“

Noah najednou změnil téma. „Nemáš hlad?“

„Jako vlk,“ odpověděla Jordan. „A vím o vynikající restauraci, kam tě vezmu na večeři. Bude ti tam ohromně chutnat. Ale můžeme vůbec odejít? Neříkal náčelník Davis...“

„Víš, kde ses ubytovala. Můžeme jít.“

Restaurace byla jen o pár ulic dál.

„Brýle mám ve své kabelce a kabelka je v autě z půjčovny,“ řekla cestou. „Myslíš, že až se Nick bude vracet, mohl by mi je přivést?“

„Nick už do Serenity nepřijede.“

„Proč ne?“

Přešli ulici na druhou stranu a dali se na jih. „Volal mu doktor Morganstern a chce, aby za ním přijel do Bostonu. Nick neví, o co se jedná.“

„Budeš tam muset jet i ty?“

„Ne,“ odpověděl Noah. „Já jsem dostal příkaz zůstat s tebou.“

Šťouchla ho do boku. „Nemusíš to říkat tak otráveně. Jsem ti protivná?“

Noah na ni pohlédl. Za normálních okolností by se v takové situaci ohromně bavil a vychutnal by si příležitost strávit noc hlídáním krásné ženy, ale tohle nebyly obyčejné okolnosti a Jordan nebyla obyčejná žena.

„Jsem?“ zeptala se, když mlčel. „Proč by tě Nick žádal...“

„Nick mě o nic nežádal,“ řekl Noah. „Morganstern mi přikázal, abych s tebou zůstal.“

Naklonila hlavu. „Proč? Zprostiti mě všech obvinění. Ano, vím, že profesorovo tělo někdo ukryl do mého auta, a vím, co si myslíš...“

Noah se ušklíbl. „Myslím, že nevíš.“

„Co je s mým vozem z půjčovny? Víš, kdy mi ho budou moct vrátit?“

„Ne, nevím. Jeden agent FBI z oblasti sem jede dalším autem a vyzvedne napřed v Bourbonu tvoje věci. To už není tvoje starost.“

„A proč jste to tak zařídili?“

„Nick měl menší řeč s majitelem půjčovny. Sotva se zmínil o žalobě, ten chlapík schlípl. Právnícký titul tvého bratra se v takové situaci hodí.“

Došli k Jaffeeho restauraci. Noah jí otevřel dveře. Obsazeny byly jen dva stoly a oba byly u předního okna.

„Hoj, Jordan.“

„Hoj, Angelo,“ odpověděla.

Servírka právě odnášela prázdný podnos do kuchyně. „Tvůj stůl je připravený,“ zavolala na ni.

Noah s ní kráčel ke stolu v rohu. „Ty tady máš vlastní stůl?“

„Ano, mám.“

Rozesmál se.

„Já to myslím vážně. Tady obvykle sedávám. A sleduj. Teď mi přinese můj oblíbený nápoj.“

Noah vybral dvě židle zády ke stěně. Jordan si všimla, že taková opatření jsou pro něho naprosto přirozená. Věřila, že Noah se nikdy nenechá překvapit.

Angela přispěchala ke stolu se sklenicí ledového čaje a dvěma sklenicemi studené vody. Usmála se na Noaha a zeptala se: „Co můžu přinést vám?“

„Dal bych si ledový čaj.“

Odešla mu připravit nápoj, ale ve dveřích se zastavila. Ulpěla pohledem na Jordana, kývnutím hlavy ukázala na Noaha a zvedla pěst se vztyčeným palcem.

„Asi si neuvědomuje, že ji vidím,“ podotkl Noah. Z jeho hlasu zazníval smích.

Pak se k nim přihnul Jaffee s jídelním lístkem. „Hoj, Jordan,“ volal na ni už z druhého konce jídelny.

„Hoj, Jaffee.“

„Kdo je to?“ zeptal se bez rozpaků, když jim podával jídelní lístek.

Jordan mu představila Noaha. „Vy jste z FBI, že jo?“ ujišťoval se Jaffee.

„Ano, jsem.“

Jaffee přikývl a zeptal se Jordan: „Přijde taky váš bratr?“

„Vy víte o Nickovi?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Jaffee. „Zapomněla jste, že tohle je malé město?“

„Nicka odvolali zpátky do Bostonu.“

„Takže vy jste její osobní strážce?“

Jordan odpověděla. „Je to můj kamarád.“

„Kamarád se zbraní?“ podivila se Angela, sotva k nim přišla.

Jordan se nijak nedivila, když si Angela i Jaffee vytáhli židle a posadili se.

„Vezmi to od začátku, pusinko,“ řekla Angela. „A na nic nezapomeň.“

„Vsadím se, že toho víš víc než já,“ odpověděla Jordan.

„Možná,“ uznala Angela. „Ale chci slyšet od tebe, co se všechno stalo. To muselo být něco, taková hrůza v autě.“

„Napřed bys je měla nechat v klidu sníst oběd,“ řekl Jaffee. „Pak nám může popovídat, co se stalo.“

Angela přikývla. Odsunula židli a vstala. „Přišel zástupce Davis.“

„Už je z něho náčelník Davis,“ připomněl jí Jaffee.

„To je pravda. Však bylo načase,“ dodala uznale. „Náčelník Davis sem přišel, aby si ověřil tvoje informace, Jordan, a my jsme mu řekli, že jsi tu byla skoro do deseti a pak tě Jaffee doprovodil do motelu.“

„Říkali jsme pravdu,“ podotkl Jaffee a šlehl pohledem po Noahovi.

„Nemuseli jsme lhát,“ dodala Angela.

Noah kývl hlavou. „To rád slyším.“

„Teď si v klidu přečtete jídelní lístek. Mám tam výborné dušené hovězí, kdybyste měli chuť.“

Jen co se Angela a Jaffee vrátili do kuchyně, Noah řekl: „Joe Davis mě požádal, abych s ním zítra ráno zajel do domu profesora MacKenny. Doufá, že najdu něco, co mu ušlo.“

„Mohla bych jet s tebou?“ řekla dychtivě Jordan.

„Proč ne? Pochybuju, že by to Joeovi vadilo. Detektivové z Bourbonu to tam už prohledali, ale nic zvláštního nenašli. Pověz, co si myslíš o profesorovi?“

„Asi chceš slyšet pravdu.“

„Ano, chci slyšet pravdu.“

„Byl to nechutný, primitivní, dogmatický otrapa.“

Noah se zasmál. „Takhle o lidech obvykle nemluvíš.“

„Nepřeháním,“ trvala na svém Jordan.

Vyprávěla mu o večeři, při níž tolik trpěla, a zdůraznila profesorovy otrěsné způsoby u stolu.

„Takže ses s ním pohádala?“

„Jak jsi na to přišel?“

„Servírka v restauraci se zmínila Joeovi, že jste na sebe křičeli, a on to řekl mně.“

„Nekřičela jsem. Vlastně počkej. Možná trochu. Tedy, zvýšila jsem hlas. Ale křik to nebyl. Profesor strašlivě urážel Buchanany a já jsem měla pocit, že je mojí povinností jako Buchananové bránit naše dobré jméno.“

„Nemyslíš, žeš to trochu přehnala?“

„Ne, nemyslím. Dám ti přečíst něco z jeho výzkumu a pak si uděláš vlastní názor,“ dodala.

Vzápětí jim Angela přinesla večeři a pak zůstali o samotě, aby se mohli nerušeně najíst. Noah nemohl uvěřit, že jídlo je tak dobré. „Jaffee by mohl vařit všude,“ řekl. „Nechápu, co ho drží tady v Serenity.“

„Čokoládový koláč.“

„Nepovídej.“

Během večeře mu Jordan vylíčila, co jí vyprávěl Jaffee. Také se zmínila, že se tu zastavili Trumbo z Trumbo Motors a Whitaker, bohatý rančer, aby Jaffeemu řekli „hoj“ a dali si u něho kus koláče.

„Hoj“? opakoval Noah. „Kotě, jak dlouho jsi v Serenity?“

„Dva dny.“

„Tak co pořád máš s tím ,hoj“?“

„Zvykla jsem si na to, jak se tady mluví. Adaptuji se na prostředí... A nejsem žádné tvoje kotě,“ dodala.

Potřásl hlavou a zazubil se. „Ty jsi ale netýkavka, že?“

Angela odnesla prázdné talíře, dolila jim sklenice a znovu se usadila u jejich stolu. Samozřejmě že zanedlouho se tam objevil i Jaffee.

„Večeře byla ohromná,“ řekla Jordan, a když Noah mlčel, šťouchla ho pod stolem.

Vzpomněl si na slušné vychování a chválil, co mohl, ale nedíval se na Jaffeeho. Pozoroval dveře. Restaurace se rychle plnila lidmi z městečka. Noahovi se taková tlačenička ani trochu nelíbila. Nedbale se opřel o opěradlo, o trochu víc se přisunul k Jordan a ruku spustil blíž k pistoli. Byl připravený na cokoliv. Na městskou schůzi nebo na lynč.

Jordan si všimla, jak je najednou napjatý, a položila mu ruku na stehno.

„Hoj, Jordan,“ zavolala na ni jakási mladá žena.

Jordan se usmála. „Hoj, Candy.“

„Hoj, Jordan.“

„Hoj, Charlene.“

„Hoj, Jordan.“

„Hoj, Amélie Ann.“

A tak to šlo dál. Zdravila se s každým člověkem, který kráčet kolem stolu. Zanedlouho jich bylo pár desítek.

„Pamatuješ se na Steva, že?“ zeptala se Charlene. „To je můj šéf v pojišťovně.“

„Pamatuju. Jsem ráda, že vás zas vidím, Steve.“

„Jordan, ten servis je nádherný. Moc ti za něj děkuju,“ pokračovala Charlene.

„Není zač. Doufám, že si ho užiješ.“

Noah ji dloubl pod žebra. „Servis?“ zašeptal.

Jordan se usmála. „Vera Wang.“

Jaffee si otočil židli k němu a obkročmo se na ni posadil. „Fajn, ale už jsme čekali dlouho. Musíme vědět, co se stalo.“

„Zaslechli jsme, co se stalo. Mluví o tom celé město,“ řekla Angela. „Ale od tebe jsme to ještě neslyšeli. Jaké to bylo, když jsi našla mrtvolu?“

„Ohavné,“ odpověděla místo Jordan Candy.

Všichni se začali vyptávat najednou. Noahovi připadalo zajímavé, že Jordan nemusela na žádnou otázku odpovídat. Ve skupině byl vždycky někdo, kdo znal odpověď a rád ji sdělil ostatním.

Uprostřed povídání zazvonil Noahův telefon. Všichni zmlkli, aby slyšeli, co říká.

Promluvil po několika vteřinách. „Jordan, zůstaň tady. Venku na nás čeká agent FBI s autem. Hned se vrátím.“

Charlene počkala, až vyjde z restaurace, a pak podotkla: „To je ale hezký chlap, co?“

„Je to Jordanin přítel,“ oznámila Angela.

„Přítel?“ povzdechla si Amelia Ann.

Ženy na ni zvědavě pohlédly. „Jenom kamarád,“ ujistila je Jordan.

„Zůstaneš tu na noc, že?“ chtěla vědět Amelia Ann.

„Ano, zůstanu.“

„A on taky?“

„Ano,“ potvrdila Jordan.

Amelia Ann se protlačila až k ní. „Ve tvém pokoji, nebo někde jinde?“ zeptala se šeptem.

„Někde jinde.“

„Ale v mém motelu, ano?“

„Nejspíš ano..., jestli budeš mít volný pokoj.“

„Já ti řeknu, co můžu udělat,“ řekla Amelia Ann.

„Pomůžu ti, protože mám vhodné pokoje.“

„Jak mi pomůžeš?“ zeptala se Jordan.

„Dám mu sousední pokoj.“

Charlene zamrkala na Jordan. „Bude na tobě, jestli odemkneš spojovací dveře.“

„Charlene!“ zašeptala vyčítavě Candy. „Co když chodí s někým jiným..., myslím jako vážně.“

Asi tak s deseti, pomyslela si Jordan.

Charlene ji lehce šťouchla loktem. „Ohromná škoda, že tady není Kýle Heffermint. Dnes ráno měl určitě zájem.“

„Ženské, měly byste přestat Jordan uvádět do rozpaků a skončit s hloupými řečmi o tom, kdo kde bude spát. Já bych se totiž rád zeptal, co se stalo, když se Maggie Hadenová dostala za mříže.“ Tuto otázku pronesl Keith, Charlenin snoubenec.

Všichni začali mluvit a podrobně líčit, co slyšeli. Pak Keith řekl: „Váš přítel, ten agent FBI, slíbil Joeovi Davisovi, že zůstane přes noc.“

„Kdy mu to slíbil?“ chtěla vědět Charlene.

„Joe ho požádal, aby se s ním zajel podívat do domu mrtvého. Myslel si, že když má tolik zkušeností a tak, možná by ho mohlo něco napadnout nebo by mohl v domě najít něco, co by Joeovi pomohlo najít vraha.“

Amélii Ann vylétla ruka ke krku. „Já nevěřím, že vrah je od nás, ze Serenity. Ten, kdo toho člověka zabil, musí být odjinud. My se tu přece všichni dobře známe a žádný z nás by nezabil svého souseda.“

„Známe neznáme, nemyslíš, že je divné, že nikdo z nás neznal toho MacKennu?“ podotkl Jaffee.

„To proto, že se držel sám pro sebe,“ vysvětlil mu Keith. „Slyšel jsem, že si najal dům asi kilometr odtud.“

Jaffee přikývl. „Nikdy si sem nepřišel dát něco k jídlu. Ani se nezastavil na můj koláč.“

„Jordan říkala, že býval učitelem.“

„Podařilo se vám okopírovat všechny ty papíry?“ zeptal se Jaffee Jordan.

„Ne,“ odpověděla. „Ještě mi zbývá jedna krabice.“

„Teď když je ten chlápek mrtvý, mohla by sis ty krabice odvézt všechny, ne?“ navrhovala Candy. „Už je nebude potřebovat.“

Jordan zavrtěla hlavou. „Materiál z jeho bádání se bude zkoumat při vyšetřování a patří k majetku profesora MacKenny. Nemůžu si to odvézt s sebou.“

„Možná byste si mohla zbytek papírů přečíst dnes večer,“ navrhl Jaffee.

Je hodný, že se tak stará o to, co mě zajímá, pomyslela si. Ale pochybovala, že se jí podaří dnes večer číst. Byla vyčerpaná po dlouhém únavném dni a věděla, že usne, jen co položí hlavu na polštář.

Do restaurace se vrátil Noah, ale zastavil ho Steve Nelson a ještě nějaký muž. Steve chvíli hovořil a tvářil se vážně a Jordan přemítala, jestli se pokouší prodat Noahovi pojistku. Noah tu a tam kývl hlavou. Brzy se kolem nich shluklo několik lidí a debata začala být živější. Slyšela, jak zasypávají Noaha otázkami a navrhnou mu své hypotézy. Zdálo se, že se tím nedává vyvést z míry a trpělivě poslouchá každý názor. V jedné chvíli se ohlédl a usmál se na ni. Bylo jasné, že tolik vzrušení Serenity dlouho nezažilo. Bylo také jasné, že je Noah velmi vstřícný. Chtěli mluvit a on byl ochotný poslouchat.

Patnáctá kapitola

Řádní občané Serenity pokračovali v debatě o událostech, které tak náhle otřásly jejich městečkem, ale Noah se za hodinu omluvil a prohlásil, že on i Jordan musí odejít. Texaský noční vzduch byl stále dusný a teplý, když vyšli ven. Noah v novém voze zapnul klimatizaci a Jordan slastně vzdychala, když začala působit.

Na zadním sedadle našla kabelku a sáhla pro ni. Otočila se ještě jednou, aby si vzala i notebook, ale nebyl tam. Hledala ho i na podlaze. Nic.

„To snad ne,“ řekla.

„Co se děje?“ zeptal se Noah.

„Není tu můj notebook.“ Otočila se dozadu a nahlížela pod sedadla. „Ještě dnes ráno byl v mém autě z půjčovny.“

„Viděla jsi, že by ho někdo na parkovišti před obchodem vytahoval?“ zeptal se.

„Ne, když mě náčelnice Hadenová odvážela na stanici, nedovolila mi, abych si z auta něco vzala.“

„Zítra zatelefonujeme na pár míst a najdeme ho,“ ujišťoval ji Noah.

Zaparkoval sedan vzadu na dvoře motelu. Prošli do haly, kde čekala Amelia Ann s klíčem pro Noaha. Neřekl nic, když viděl, že jeho pokoj sousedí s Jordaniným. Odemkl dveře, přešel ke spojovacím dveřím,odemkl i ty a pak vstoupil do Jordanina pokoje.

„Necháš dveře otevřené dokořán,“ řekl. Počkal, až souhlasila.

„Dobře, ale žádná překvapení,“ dobírala si ho. „Zůstaneš ve svém pokoji a já taky.“

Zasmál se, když se vracel do svého pokoje. „Nemusíš se bát.“

Jordan se vyděsila, jak moc ji jeho slova zbolela. Kdyby se namáhal na ni pohlédnout, poznal by jí to na očích. Naštěstí mu za tu námahu nestála. Vlastní reakce ji mátla. Nedávala žádný smysl. Nechce se mu přece líbit, nebo ano?

Ovšemže ne. Napadají ji takové podivné, bláznivé myšlenky, protože je unavená a ve stresu. To je vše.

Nemohla to pustit z hlavy. Noah říkal, že se nemusí bát? Jak to, že se nemusí bát? Co je na ní špatného? Ten muž údajně balí každou ženu, s kterou přijde do styku, a nemuset se bát, že bude balit ji, může znamenat jen to, že nemá zájem. A proč nemá zájem?

Zamířila do koupelny, podívala se na sebe do zrcadla a pokrčila rameny. No, musela si přiznat, že není žádná královna krásy a dnes večer zrovna nevypadá nejlíp. Oči měla začervenalé po celodenním nošení kontaktních čoček; vlasy jí padaly do tváře a obličej jako by ztratil barvu, až na velkou výraznou modřinu pod okem.

Dost zkoumání, řekla si. Se svým vzhledem stejně nic nemůže udělat, alespoň ne teď. Kromě toho, jestli chce ještě něco přecíst, měla by se raději snažit zregenerovat.

Když si sundala čočky a dala si dlouhou horkou sprchu, ulevilo se jí. Umyla si vlasy, ale už si je nevysušila ani nenakadeřila. Ještě z nich kapala voda, když si je rozčesávala na ramena. Oblékla si šedé bavlněné tričko a šedobílé šortky. Jakmile si vyčistila zuby, nasadila si brýle s kostěnou obrubou a znovu pohlédla do zrcadla.

Ohromné, pomyslela si, teď vypadám jako reklama na lupénku. Drhla si obličej tak zoufale, že ho měla jako jednu rudou skvrnu.

Zasmála se sama sobě. No jo, úplná bohyně sexu, ale aspoň se jí už nechce spát. Možná že přece jen něco ještě přečte.

Vrátila se do ložnice, stáhla přehoz, složila ho a nacpala do rohu k nočnímu stolku. Pak odhrnula pokrývku, sebrala hromádku nezkopírovaných papírů z poslední krabice a usadila se doprostřed veliké postele ke čtení.

Neustále pošilhávala ke spojovacím dveřím, ale Noaha nebylo vidět. Jeho postel stála paralelně s její, což znamenalo, že kdyby chtěla, mohla by se na něho dívat, jak spí. Raději se soustředí na profesorovy materiály, připomínala si a zvedla první papír.

Na okraji byly opět poznámky. A už podruhé si všimla čísla, na které už jednou narazila: 1284. Toho roku se Buchananům a MacKennům muselo přihodit něco důležitého. Ale co? Byl to začátek sporu, nebo rok, kdy došlo ke krádeži pokladu? Co se stalo v roce 1284?

Její nespokojenost narůstala. Kdyby měla svůj notebook a přístup k internetu, mohla by okamžitě začít s vlastním průzkumem. Ale protože ho neměla, bude muset počkat, až se vrátí do Bostonu.

Povzdechla si. „No jo,“ zašeptala a dala se do čtení. „Copak asi Buchananové provedli tentokrát?“

Tato historie se odehrála roku 1673. Lady Elspet Buchananová, jediná dcera krutého zemana Euana Buchanana, se vydala na každoroční slavnost nedaleko Finlay Fordu. Čistě náhodou se setkala s Allyonem MacKennou, nejmilejším synem spravedlivého a počestného zemana Owena MacKenny. Buchananové později obvinili Allyona, že se vkradl do jejich tábora, aby krásnou ženu okouzlit, ale MacKennové věděli naprosto jistě, že to byla Elspet, kdo d'ábelským kouzlem zapůsobil na syna jejich zemana.

Jak se stává, stačilo jen pár pohledů, a Elspet se do Allyona bezhlavě zamilovala. Přece jen byl, jak tvrdili jeho potomci, jeden z nejkrásnějších bojovníků klanu.

Protože byl Allyone očarováný, miloval Elspet stejně jako ona jeho, ale oba věděli, že nikdy nebudou moct zůstat spolu. Přesto se od sebe nedokázali odloučit. Elspet žadonila, aby se Allyone vzdal své rodiny, svého postavení a své cti a uprchl s ní.

Noc předtím, co se měli setkat a společně utéct, zeman Buchanan odhalil, co jeho dcera chystá. Vztekly bez sebe ji strčil do věže svého hradu a svolal bojovníky, aby vyhledali a zabili Allyona.

Elspet, zděšená, že její otec zjistí, že na ni bude Allyone čekat, se rozhodla svého milence varovat, ale když se hnala dolů po hladkých schodech, uklouzla, zřítěla se a zemřela.

Bylo psáno, že když umírala, šeptala jeho jméno. Když Jordan dočetla, jak ubohá Elspet zemřela se jménem svého milence na rtech, vytryskly jí z očí slzy a stékaly po tváři. Možná proto, že byla tak vyčerpaná. Normálně přece tak snadno nepodléhá emocím.

„Co se kruci děje?“

Zvuk Noahova hlasu ji polekal. Zvedla hlavu a spatřila ho stát ve dveřích a mračit se na ni. Nejspíš právě vylezl ze sprchy. Měl na sobě džíny, ale už nic jiného.

„Co se stalo?“ naléhal znovu a cestou do jejího pokoje si přetahoval přes hlavu tričko.

„Nic se nestalo.“ Jordan vztáhla ruku a sebrala krabičku papírových kapesníků z nočního stolku.

„Není ti dobře nebo co?“

Snažila se, ale nepodařilo se jí přestat plakat. Vytáhla kapesník a otřela si tváře. „Je mi dobře.“

„Tak co se sakra děje, Jordan?“ Prohrábl si vlasy a stál a hleděl na ni asi patnáct vteřin. Nakonec se posadil na její postel a přitáhl si ji k sobě. „Povídej,“ vyzval ji.

„To jenom...“ Odmlčela se a chtěla vytáhnout z krabičky další kapesníček. „Bylo to tak...“

Myslel si, že poznal, v čem je problém, a naklonil se k ní. „To bude dobré, kotě. Víím, že jsi dnes měla hrozný den. Muselo to teď na tebe dolehnout. Jenom se vyplač. Ať to jde ven. Víím, jak to muselo být zlé.“

Kývla hlavou, chvíli mlčela a pak řekla: „Cože? Ne, nic na mě nedolehlo. Bylo to jenom tak smutné...“

„Smutné? Neřekl bych, že to, co jsi prožila, je smutné. Řekl bych, že je to deprimující.“

„Ne..., já myslím ten příběh...“

Pohládl ji po rameni, což ji vyvedlo z míry. Náhle ji napadlo, že se ji snaží utěšit. A bylo to milé. A láskyplné a ohleduplné... a, a jéje.

Ach bože, začíná se jí líbit, a ne jen jako příjemný kamarád. Noah dovedl být citlivý. Nikdy předtím si toho nevšimla. Vzpomněla si, jak byl odpoledne na policejní stanici laskavý ke Carrii.

Vzbudil v ní pocit, že je důležitá a hezká. Teď, uvědomila si Jordan, se pokouší dosáhnout toho, abych se cítila líp a nepřipadala si tak osamělá.

„Myslíš, že se ti podaří brzo přestat plakat?“

Pohlédla na něho a nepatrně se pousmála. Byla jen kousíček od jeho nádherných očí..., od jeho úst...

Rychle uhnula a odvrátila se. „Už jsem přestala,“ oznámila. „Vidíš? Už žádné slzy.“

„Přestala? Tak co ti to teče z očí?“

Uhodila ho do ramene. „Nebud' na mě tak hodný. Vyvádí mě to z míry.“

Zasmál se. „Řeknu ti, když jsem tě viděl plakat na svatbě, myslel jsem si, že je to jenom přechodné pominutí smyslů, ale teď to děláš zas. Tady jsi nějaká jiná,“ prohlásil.

„Jaká jiná?“

„Vždycky když jsem tě viděl v Nathan's Bay, měla jsi nos zaborený v knížce nebo v počítači. Byla jsi pořád samá práce.“ A žádná psina, dodala v duchu místo něho.

„No, možná i *ty jsi* tady jiný,“ namítla.

„Jak to myslíš?“ zeptal se.

„Nevím. Řekla bych, že mi připadáš... trochu citlivější. Možná je to proto, že jsi blíž domovu. Vyrostl jsi v Texasu, že?“

„Moje rodina se přestěhovala do Houstonu, když mi bylo osm. Předtím jsme žili v Montaně.“

„Tvůj otec býval právník, že?“

„Správně.“

„A tvůj dědeček a jeho otec...“

„Pocházím z rodu právníků,“ řekl.

Znovu ji začal hladit po rameni. Už ji to nevyvádělo z míry. Bylo to příjemné.

„Nick mi řekl, že nosíš kompas, který patřil tvému prapradědečkovi.“

„Jmenoval se Cole Clayborne a byl strážcem zákona v Montaně. Otec mi dal jeho kompas, když jsem začal pracovat u doktora Morgansterna.“

„Takže nikdy nezabloudíš. Tak mi to říkala moje matka.“

„Ano?“

„Víš, co mi ještě o tobě říkala?“

„Copak?“

„Říkala, že je jediná žena na světě, která ti může říct, co máš dělat.“

Zasmál se. „Má pravdu.“

Prerušilo je zaklepání na Noahovy dveře. Odešel do svého pokoje, aby zjistil, kdo to je, a za dveřmi našel Amélii Ann, která tam stála s kbelíkem s několika lahvemi piva obloženými ledem.

Okamžik váhala a pak řekla. „Hoj. Uhm..., já vím, že jste měl nabitý den..., dlouhou cestu a tak..., a ... myslela jsem si, že byste mohl mít žízeň.“ Strčila mu kbelík do ruky.

Noah ho uchopil a srdečně se na ni usmál. „To je od vás moc milé. Děkuji.“

„Jestli máte hlad,“ pokračovala, „mohla bych upražit trochu kukuřice nebo tak něco.“

„Ne, děkuji. Ale to pivo mi opravdu přišlo vhod.“ Začal zavírat dveře. „Hezky se vyspěte,“ řekl.

Amelia Ann povytáhla hlavu, aby nahlédla na dveře za ním. „Jestli bych pro vás mohla ještě něco udělat..., cokoli, co byste potřeboval..., stačí, když mi zavoláte na recepci.“

„Dobře, zavolám. Děkuji,“ řekl a zavřel dveře.

Když se vrátil do Jordanina pokoje, odšrouboval uzávěr láhve.

„Paní, co vede tenhle motel... jak se jmenuje...?“ začal.

„Amelia Ann?“ pomohla mu Jordan.

„Ano, Amelia Ann. Přinesla nám pivo. To je od ní hezké, ne? Dáš si jedno?“ nabídl jí.

„Nedám, děkuji,“ odpověděla Jordan. „A nemyslím, že chtěla být hodná na ‚nás‘.“

Noah se dlouze napil piva. „Ještě jsi mi neřekla, proč jsi plakala,“ připomněl jí.

„Je to hloupost.“

„Přesto bych to rád věděl.“

„Četla jsem příběh, který napsal profesor, a jaksi mě dojal. Mám ti ho přečíst? Pak to pochopíš.“

„Samozřejmě. Pusť se do toho,“ vybídl ji Noah a posadil se na postel.

Začala číst jasným, výrazným hlasem, ale když byla u konce tragické historie, hlas se jí třásl a opět měla v očích slzy.

Noah se rozesmál. Nemohl si pomoci. „Jsi samé překvapení,“ řekl a podal jí krabičku s kapesníčky. „To bych do tebe nikdy neřekl.“

„Co bys neřekl?“

„Že jsi romantická.“

„Na tom přece není nic špatného.“

Jordan se vrátila k papírům a přečetla další směšný důkaz o barbarských, krvežíznivých Buchananech. Tentokrát legenda nebyla vůbec romantická, jednalo se o podrobný popis krvavé bitvy, kterou podle profesora MacKenny vyvolali Buchananové.

„Žádné překvapení,“ zamumlala si Jordan pod nos.

„Říkala jsi něco?“

„Proboha, ten člověk přednášel historii! Středověkou. Jeho kurz by se měl jmenovat fantazírování, protože to je přesně ono, co přednášel.“

Noah se usmál. Když Jordan o něčem vášnivě mluvila, zčervenaly jí tváře. Jak to, že si toho předtím nevšiml?

„Tak co by sis zapsala? Fantazie 101?“ zeptal se Noah.

„Ne, já bych to nazvala Vymysleme si historii 101.“

Zasmál se. „Takový kurz bych bral. Zkoušky by byly hračka. Je vůbec něco z jeho výzkumu pravdivé?“ zeptal se. Znovu se napil piva a opřel se o zadní čelo postele.

„Nevím,“ řekla Jordan. „Čím dál do minulosti, tím jsou legendy bláznivější. Ale znovu a znovu se objevuje zmínka o tom, že byl ukraden poklad.“

„Víš, co se říká.“

Jordan mu vzala láhev z ruky a napila se. „Co se říká?“

„Na každém šprochu pravdy trochu. A něco přesnějšího o tom, jaký ten poklad byl?“

Spolkla další doušek piva a bez odpovědi mu láhev vrátila. „V několika legendách je zmínka o koruně zdobené klenoty, ale také se tam píše o meči zdobeném klenoty.“

Znovu si od něho vzala láhev, jedním dlouhým douškem ji dopila a podala mu ji zpět. Noah neřekl ani slovo. Jen vstal a přinesl další dvě láhve piva.

„Posuň se, kotě,“ řekl, když se posadil vedle ní.

O kousek uhnula. Jakmile jí nabídl láhev, zavrtěla hlavou.

„Ne, děkuji. Dnes večer nemám náladu na pivo.“

„Je to pravda?“

Srovnala papíry, aby je uložila do krabice. „I když je profesorův výzkum strašně předpojatý, skutečně věřil, že tam nějaký poklad je. Jsem si jistá, že si myslel, že ho Buchananové ukradli MacKennům.“

„Myslíš, že tam byl poklad?“

Rozpačitě přiznala, že ano. „Myslím,“ odpověděla. „Nějak mě to vtáhlo. Možná mám jenom moc fantazie,“ dodala rychle. Opět se k němu posadila a natáhla nohy. „Některé historky jsou tak... strhující.“

„Jo? Tak mi pověz nějakou strhující pohádku na dobrou noc.“

Postavil nedopitou láhev piva na noční stolek vedle té, kterou nabídl Jordan, pak přehodil nohu přes nohu a zavřel oči.

„Jsem připraven, kotě. Bylo nebylo..., přečti mi něco krvežíznivého.“

Zalistovala v papírech, až našla zvláště hrůzostrašnou historku. Bylo to velmi názorné líčení boje, což se možná Noahovi líbilo. Když s ní skončila, zmínila se mu o další bitvě.

„Legenda popisuje, jak dva andělé sestoupili na zem, aby doprovodili padlého válečníka do nebe. Stalo se to uprostřed lítého boje. Píše se, že všichni bojovníci na obou stranách

pole viděli blížící se anděly. Najednou jako by se zastavil čas. Někteří válečníci pozvedli meče, jiní se chystali zabodnout své kopí nebo udeřit palcátem, ale ve svém postoji náhle strnuli. Ochromeni sledovali, jak se bojovník vznáší vzhůru k nebi.“

„Co se stalo potom?“

Pokrčila rameny. „Řekla bych, že se pak vzpamatovali a pokračovali v boji.“

„To se mi líbí. Přečti mi ještě něco,“ vybídl ji Noah.

„Chceš slyšet něco romantického, nebo drsného?“

Neotevřel oči, když odpovídal. „Počkej, budu přemýšlet. Jsem v posteli a hned vedle mě je nedostatečně oděná žena, která zoufale potřebuje přivést na jiné myšlenky...“

Šťouchla ho do boku. „Nejsem nedostatečně oděná. Mám na sobě šortky a tričko. To přece není nedostatečné oblečení.“

Pořád měl zavřené oči, ale přitom se usmíval. „Ale já náhodou vím, že pod tím tričkem a šortkami nemáš už nic.“

Rychle se zadívala na prsa. Chválabohu nic neprosvítalo. „To může napadnout jenom tebe.“

„To by napadlo každého muže.“

„Nevěřím,“ odsekla.

Zasmál se. „Takoví už jsme.“

Pokusila se přetáhnout přes sebe pokrývku, ale ta se zachytila pod jeho nohama. „Co kdybys na to přestal myslet?“

Otevřel jedno oko. „Nemyslet na to?“

„Chceš slyšet ještě pohádku, nebo ne?“

„Hm.“

Povzdechla si. „Co hm?“

„Nenamítala jsi nic, když jsem řekl, že potřebuješ přivést na jiné myšlenky.“

A měl ji. „Nezdálo se mi, že je zapotřebí odpovídat na tak nepatřičnou domněnku. Jakou historku bys chtěl slyšet?“

Opět se mu podařilo vyprovokovat ji. Nevěděl, proč má takovou radost z jejího rozhořčení, ale měl. „Vadí ti to, kotě?“

Obrátila oči v sloup. No jo. „Nevadí mi to. Prostě ty papíry odložím,“ řekla.

„Promiň. To jenom proto, že je snadné tě...“

Přerušila ho. „To mi říkají všichni,“ podotkla.

„Jo? Ale je to k něčemu?“

V očích jí šibalsky zajiskřilo. „Co si o tom myslíš ty?“ Noah zpočátku mlčel. Díval se do jejích překrásně modrých očí a zapomněl, na co myslel. Dvojsmyslné narážky měl v krvi, ale náhle nenalézal odpověď. Představa Jordan bez trička a šortek, Jordan při milování – mu vířila hlavou a zbavovala ho slov.

Sebral láhve z nočního stolku a zamířil do svého pokoje. Když jí konečně odpověděl, zněl jeho hlas rozmrzele. „Myslím, že radši odtud vypadnu.“

Šestnáctá kapitola

Dva telefony zazvonily najednou.

Jordan probudily zvuky ozývající se z Noahova pokoje. Převalila se na bok, pootevřela oči a přitom poslouchala, jak se Noah hlásí do telefonu po zazvonění, které znělo jako jeho mobil. Zaslechla, jak říká „miláčku“, vyzývá ho, aby chvíli počkal, a pak vzal druhý telefon. Zjevně se mu nelíbilo, co říkal volající, protože jeho hlas najednou ztvrdl. Začal vykřikovat strohé příkazy. Slyšela, jak nekompromisním tónem oznamuje, že do poledne chce mít výsledky.

Za pár minut prošel dveřmi k ní. „Volal Joe Davis...“ začal.

„Než mi povíš, co říkal, možná bys měl domluvit s miláčkem, jestli na tebe ještě čeká na drátě.“

„A sakra...“ řekl a rychle se vrátil do svého pokoje.

Slyšela, jak se cestou zpátky k ní do telefonu omlouvá. Posadil se na její postel. Chytil ji za tričko, když se pokusila vstát, a řekl: „Vydrž. Je tady.“ Pak jí podal telefon. „Sidney s tebou chce mluvit.“

Nevěřila, že volá sestra, dokud neuslyšela její pozdrav.

„Jak to, že máš Noahovo číslo?“ zeptala se Jordan.

„Já nevím. Prostě ho mám. Ale to teď není důležité. Theo mi řekl, co se stalo. Věděla jsi o tom mrtvém, když jsme spolu mluvily předtím?“

„Před čím? Nepamatuju se,“ odpověděla Jordan. „Vědí všichni, co se stalo?“

„Dylan a Kate to neví. Ale ti jsou na svatební cestě a Alec si myslí, že bychom je neměli obtěžovat nějakými starostmi. Jordan, řekni mi, jsi v pořádku?“

„Ano,“ ujišťovala sestru. „Policie všechno zjistila a já se zítra vrátím domů. Pak ti o tom popovídám. Slibuju. Sidney...“ začala.

„Ano?“

„Víš o tom i maminka a tatínek?“

„Nick volal domů a mluvil s nimi.“

„To neměl dělat,“ řekla Jordan. „Budou si dělat starosti a oba toho mají už tak dost, s tím soudem a vůbec.“

„Stejně by se to dověděli. Zack by si to nenechal pro sebe.“

„Kdo to řekl Zackovi?“

Následovalo dlouhé ticho a pak Sidney řekla: „Možná jsem se o tom zmínila já.“

Jordan se nechtěla hádat. Rozmlouvala se sestrou ještě několik minut, aby ji ujistila, že je všechno v pořádku, a pak ukončila hovor. Sotva vrátila telefon Noahovi, řekla: „Když jsem našla mrtvolu, měla jsem zavolat Dylanovi.“

„Proč? Protože to Nick řekl rodině?“

Přikývla. „Sidney tvrdí, že by na to stejně přišli...“

„Přišli.“

„Možná,“ připustila Jordan.

Jakmile se oblékla a sbalila si věci, zatáhla uzávěr na tašce a vykročila ke spojovacím dveřím. Noah si připínal pouzdro s pistolí.

„Chtěl jsi mi říct, co ses dověděl od náčelníka Davise,“ připomněla mu.

„Správně. Říkal mi, že šerif Randy netuší, kde je jeho bratr. Řekl mi, že ho dal hledat.“

„A ty tomu věříš?“

„Ne,“ odpověděl. „Šerif dobře ví, kde je J. D. Nejspíš si chce promluvit s náčelníkem Davisem a něco vymyslet, než se J. D. objeví. To je můj názor.“

„Je možné, aby vraždu vyšetřoval šerif okresu Grady?“

„Ano, ale Davis mi řekl, že je na dovolené.“

„Na Havaji,“ informovala ho Jordan. „Proč náčelníkovi nepomůže FBI?“

„Zdá se, že si Davis myslí, že to zvládne bez nich.“

„A co Lloyd? Už s ním Davis mluvil?“

„Ne,“ odpověděl Noah. „Nikdo ho nemůže najít. Měl odemčenou dílnu, ale Davis říkal, že to není nijak neobvyklé. Hodně lidí v tomhle městě nezamyká.“

„Vsadím se, že teď už budou. Přece jenom byl jeden z nich zavražděn.“

„Profesor ovšem nebyl jedním z nich. Ani dům mu nepatřil. Najal si ho a držel se v ústraní. Byl velmi nespolečenský. Vlastně ho nikdo ani neznal.“

„Myslím, že Lloyd věděl, co se stalo. Jestli profesora nezabil sám, vsadím se, že ví, kdo to udělal. Byl strašně nervózní, když jsem si u něho byla pro svoje auto. Myslím, že věděl, že v kufru je mrtvola.“

„Řekl bych, že je hlavní podezřelý.“

„Nemohl se dočkat, až budu pryč,“ řekla Jordan. „A to bylo zvláštní, protože když jsem k němu přijela poprvé, snažil se mě balit a pokoušel se mě přesvědčit, abych s ním někam šla. Chtěl, abych se zdržela ve městě.“

„Přesvědčoval tě, abys s ním někam šla i poté, co jsi mu vyhrožovala?“

„Já jsem mu ne..., no dobře, asi ano. Ale všechno byla taková hloupost. Když jsem přišla podruhé, chtěl vědět, co bych dělala, kdyby moje auto nebylo opravené, a než jsem stačila odpovědět, zeptal se, jestli mu chci nějak uškodit. Musela jsem říct, že ano.“

„Rozumím.“

„Ne, nerozumíš. Lloyd je pořádný kus chlapa. Musela bych se postavit na židli, abych na něho dosáhla.“

„Na židli, jo?“

Rozčilovalo ji, že z toho má legraci. „To všechno jsem už probrala s náčelníkem Davisem a myslím, že jsi u toho byl i ty. Copak jsi nedával pozor?“

„Lloyd se ukáže,“ prohodil Noah.

Jordan přikývla. „Kdy se máme setkat s náčelníkem Davisem v profesorově domě?“

Podíval se na hodinky. „Za hodinu.“

„Nevadilo by ti, kdybychom se cestou stavili v obchodě? Potřebovala bych si udělat kopie zbylých profesorových papírů. Nedělo by to trvat dlouho.“

„Ty chceš všechny krabice odvézt Davisovi?“ zeptal se Noah.

„Kopie mu vozit nemusím. Zeptám se Candy, jestli by mi je mohla poslat do Bostonu.“

Candy pracovala u pultu v recepci a velmi ochotně se nabízela, že pomůže, aspoň si přivydělá trochu peněz. Jordan vyplnila průvodku s potřebnými údaji, řekla Candy, že přinese krabice, které se mají odeslat, zaplatila jí předem a zamířila zpátky do svého pokoje.

Noah se opíral o své dveře a mluvil s Amélií Ann, která se tam objevila. Přinesla mu kávu a košík domácích skořicových loupáčků. Jordan si všimla, že je nalíčená. Blůzka, kterou měla na sobě, byla zastrčená do kalhot a tři horní knoflíky rozepnuté. Vsadila by deset k jedné, že měla podprsenku s výztuží. Amelia Ann se nervózně zasmála, když Jordan vstoupila do Noahova pokoje, sebrala ze stolu klíče od auta a řekla: „Jdu naložit ty krabice do vozu.“

„Hned přijdu za tebou,“ odpověděl Noah. No jistě, pomyslela si, jen co se Amelia Ann přestane předvádět.

Vynesla ven jednu krabici a obešla roh budovy a okamžitě si všimla, že zadní pneumatika jejich vozu je jaksi prázdná.

„To je ohromné,“ zašeptala si. Buď je v ní díra, nebo potřebuje přifouknout a s tím, jakou měli v poslední době smůlu, by vsadila na díru. Odložila krabici na chodník, zastrčila klíč do zámku kufru a ustoupila, když se víko zvedlo.

Nevěřila tomu, co má před sebou. Nemohla se ani pohnout. Zavřela oči, pak je otevřela, ale nic se nezměnilo.

„Ach bože,“ zašeptala si.

Přibouchla víko a co nejrychleji se rozběhla do Noahova pokoje. Dveře byly zamčené. Zabušila na ně pěstí.

Sotva na ni pohlédl, poznal, že se něco stalo. „Jordan? Co se děje?“

Chytila ho za košili a zalapala po dechu. „V kufru našeho auta je mrtvola.“

Sedmnáctá kapitola

Lloyd byl zkroucený jako hadí muž. Jednu nohu měl ohnutou pod sebou, druhou zvednutou k hlavě. Zemřel s užaslým výrazem na tváři, ne bolestným, jen udiveným, a připomínal velkého kapra se skleněnými očima na konci rybářského háčku. Jordan si myslela, že jeho obličej bude mít před očima velmi dlouhou dobu.

„Máš pravdu, Jordan. Lloyd byl kus chlapa.“ Noah stál nad otevřeným kufrem a prohlížel si tělo. Pak se ohlédl po Jordan.

Seděla na kamenné zídce a čekala, až skončí. Sama se už na Lloyda nedokázala podívat.

„Není v igelitovém pytli,“ zašeptala téměř neslyšně. Nevěděla, proč je to pro ni důležité, ale v tom okamžiku bylo.

„Ne, není,“ potvrdil Noah.

Vedle něho stál náčelník Davis. Oba muži si začali tykat. Vražda jaksi urychlila jejich sblížení. Davis se opřel o kufr a řekl: „Takže se shodujeme? Jedna rána zezadu do hlavy. A pak ho strčil do kufru, ano?“

Noah přikývl. „Vypadá to tak, Joe.“

„Rána mu prorazila lebku,“ uzavřel Joe. „Musel to být někdo silný. Někdo velmi silný.“

Oba muži se najednou otočili a pohlédli na Jordan. Že by snad uvažovali, jestli je tak silná, aby mohla zabít Lloyda? Založila ruce na prsou a zamračila se na Noaha. Něco tak bláznivého by ho nemělo ani napadnout.

Joe se znovu zadíval na Lloyda. „Co se to děje?“ zeptal se nešťastně. „Dva mrtví za jak dlouho? Za dva dny? Za tři?“

„Je to tvoje první vražda?“ zeptal se Noah.

„Druhá, když počítáš profesora MacKennu,“ řekl Davis. „Přestože jsem neviděl jeho tělo, vyšetřování mám teď na starosti já. Tohle je druhá vražda, která se kdy v Serenity vyskytla. Jsme taková mírumilovná obec. Nebo spíš jsme byli, dokud nepřišla tvá přítelkyně a lidi nezačali padat jak mouchy.“

Noah nechal Joeovu domněnku, že Jordan je jeho přítelkyně, bez komentáře. „Víš přece, že ona to neudělala. Ani jednoho z nich nezabila.“

„Lloyd byl můj hlavní podezřelý. Měl její vůz ve své garáži, takže měl i příležitost.“

„A co motiv?“ zeptal se Noah.

Joe potřásl hlavou. „Na to jsem ještě nepřišel. Potřeboval bych pomoc. Přijedou sem dva šerifovi zástupci a oba mají mnohem víc zkušeností.“

„S vraždami?“

Davis pokrčil rameny. „Nevím. Taky jsem dostal dva detektivy z Bourbonu.“

„Kde je koroner?“ zeptal se Noah a pohlédl na hodinky. „Čekáme už tři čtvrtě hodiny. A kde jsou technici?“

„To víš, v malých městech jde všechno mnohem pomaleji. Do Serenity je to odevšad dost daleko. Ale všichni jsou už na cestě,“ ujišťoval ho Joe.

„Víš, že mám kamarády, kteří by ti mohli pomoci.“

Joe přikývl. „Já vím, a kdybych potřeboval pomoc FBI, řeknu ti.“

„Co šerif Randy?“

„Mám s ním schůzku dnes odpoledne. Měli jsme se sejít už ráno. Volal včera večer,“ vysvětloval. „Ale teď, když tady mám co dělat s touhle situací,“ řekl a kývl k Lloydovi, „musel jsem schůzku s ním odložit – stejně jako i tu, co jsme spolu měli mít v MacKennově domě.“

„Chci jet s tebou,“ řekl Noah.

Joe zavrtěl hlavou. „Ne. Mě Randy zná. Před tebou by o svém bratrovi neřekl ani slovo.“

„Kde je jeho bratr? A neříkej mi, že s ním nemůžu mluvit.“

„Nevím, kde je J. D., ale Randy mi to poví. Pak se rozhodneme, co budeme dělat.“

Jaké rozhodování? J. D. napadl Jordan. Měl by být odveden do basy a sedět. O tom přece není třeba uvažovat. „Jestli neseženeš J. D., postarám se o to já.“

Joe naklonil hlavu a zamračil se. „Má to být vyhrožování?“

Noah odsekl. „To si piš!“

Joe zvedl ruce v omluvném gestu. „Dobře, dobře. Chápu tě. Ale prosím, nechej mě promluvit s Randym o samotě. Žiju v tomhle městě,“ připomněl mu. „Snažím se postupovat správně, tak mi dovol, abych to dělal po mém.“

Na rozdíl od Joea bylo Noahovi jedno, jestli bude s někým zadobře nebo ne. Chystal se mu říct, že nehodlá dlouho čekat, a že ať tak nebo tak, promluví si s oběma bratry Dickeyovými co nejdříve, ale vtom jeho pozornost upoutala Jordan.

Sklouzla ze zídky a vykročila k nim. Pohládila ho po rameni a řekla: „Joe, Noah a já bychom rádi pomohli, jak můžeme. Není to pravda, Noahu?“ Pohlédl na ni. Když neodpovídal, naklonila se k němu a opakovala: „Není to pravda?“

„Je,“ konečně odpověděl Noah. Byla to jedna z nejabsurdnějších situací, v jaké se kdy ocitl. V kufru ležel mrtvý člověk, vyšetřování vedl nezkušený a možná neschopný policista a žena, do které se už málem bláznivě zamiloval, teď chce, aby byl na někoho hodný.

„Mám dojem, že vy dva zůstanete v Serenity o něco déle,“ prohodil Joe. Nebyla to otázka.

„Ano, zůstaneme,“ potvrdil Noah. „Jordan je zatím jediným spojovacím článkem mezi profesorem a Lloydem.“

„Půjdu říct Amélii Ann, že i dnes budeme oba potřebovat pokoj,“ nabídla se Jordan.

Noah ji chytil za ruku a zadržel. „Zůstaneš u mě.“

„Půjdu...“

„Už to ví,“ řekl Noah a kývl hlavou k oknu za zídou. Amelia Ann i Candy je s vykulenýma očima pozorovaly. Naštěstí ze své pozice nemohly vidět do kufru auta.

Joe navrhl, aby se oba vrátili do motelu. „Nemusíte tady se mnou čekat. Zavolám vám, až skončím a až si promluvíím s Randym.“

Noah objal Jordan kolem ramen a zamířil do domu.

„Noahu?“ zavolal za ním Joe.

„Ano?“

„Budeš potřebovat nové auto.“

„Vypadá to tak.“ Noah ucítil, jak Jordanino rameno pod jeho rukou ochablo. „Všechno v pořádku, kotě?“ zeptal se.

„Jo,“ odpověděla s povzdechem. „Ale začínám si myslet, že tohle přátelské městečko zas tak moc přátelské není.“

Osmnáctá kapitola

Přestože agenti Chaddick a Street z oblastního úřadu FBI nebyli oficiálně pověřeni vyšetřováním, dělali, co mohli, aby Noahovi pomohli zjistit, co se stalo.

Přivezli mu další auto, Toyotu Camry. Jordan, která v té chvíli byla nesmírně vystrašená, trvala na tom, aby jeden z nich otevřel kufr a nahlédl dovnitř, než nastoupí. Agent Street měl poněkud zvláštní smysl pro humor. Připadalo mu směšné, že Nickova sestra našla další mrtvé tělo, a žertovněji nazval magnetem na mrtvoly.

Chaddick podal Noahovi velkou obálku. „Všechno, na co ses mě ptal, je tam,“ řekl. „Kopie MacKennových výpisů z účtu za minulý rok, ale půjdu ještě dál do minulosti, jestli chceš.“

„MacKenna se do něčeho namočil, to je jasné,“ řekl Street. „Celých osm měsíců jenom ukládal peníze. Každé dva týdny pět tisíc dolarů.“

„A jezdil je ukládat až do Austinu,“ dodal Chaddick. „Taky si před osmi měsíci koupil nové auto, a počet ujetých kilometrů ukazuje, že od té doby toho hodně najezdil. Jeden z asistentů na škole, kde učil, mi řekl, že profesor dostal nějaké dědictví.“

„Divné dědictví,“ řekl Street. „Každých pár týdnů prachy, u kterých se nedá zjistit původ.“

„Co jeho telefonní hovory?“ zeptal se Noah.

„Výpis je v obálce,“ řekl Chaddick. „Za půl roku, co žil v tom domě, měl jenom pár příchozích hovorů z telemarketingu. Ani se odtamtud nikam nevolalo, kromě jednoho velmi krátkého hovoru, který proběhl půl hodiny

předtím, než J. D. Dickey dostal tip, nebo to alespoň tvrdil, že v Jordanině autě je mrtvola.“

„Chceš říct, že někdo volal J. D. z MacKennova domu?“

„Přesně to říkám.“

„Ale já jsem profesorovi volala,“ vložila se do řeči Jordan. „Když jsem přijela do Serenity. Dal mi své číslo. Ten hovor by se přece měl ukázat.“

„A co záznamy hovorů z mobilu?“ zeptal se Noah agentů.

Odpověděl mu Street. „Nemůžeme najít žádný mobilní telefon registrovaný na MacKennovo jméno. Jordan, když mi dáte číslo, na které jste volala, prověříme to.“

„Už jsme poslali pár našich lidí, aby se podívali na MacKennovo auto. Vsadím se, že tam najdou jen jeho otisky,“ řekl Chaddick. „Joeovi Davisovi to přerůstá přes hlavu, ale nepožádá nás o pomoc. Nechceš, abychom se do toho ujali? Mohli bychom případ převzít a vy dva byste mohli odjet.“

Noah zavrtěl hlavou. „Ještě ne.“ Pohlédl na Jordan a zhodnotil situaci jinak. „Nevím. Možná by bylo dobré ji odtud...“

Jordan věděla, kam míří, a rozhodla se nápad zavrhnout už v zárodku. „Zůstanu s tebou, Noahu. Kromě toho jsem slíbila náčelníku Davisovi, že se tady ještě den zdržím. Přes všechno, co víme, by se mohl ještě rozhodnout mě zatknout.“

„To neudělá, a když říkám...“

„Neříkej nic,“ přerušila ho. „Neodjedu.“ Aby své rozhodnutí zdůraznila, vrhla na něho dlouhý, upřený pohled.

„Je stejná jako její bratr,“ poznamenal s úsměvem Chaddick.

„Ale o moc hezčí,“ řekl Noah. Pak oběma mužům poděkoval za pomoc a slíbil, že s nimi zůstane v kontaktu, otevřel dveře auta, aby Jordan mohla nastoupit, a zamířil k místu řidiče. „Projedeme se,“ řekl.

„To bych ráda,“ řekla Jordan. „Jestli máme čas, chtěla bych zajet do Bourbonu a koupit si nový mobil.“

„Ty nevydržíš pár dní bez mobilu?“

„Nerozumíš tomu. Mám tam všechny adresy a všechny potřebné informace, fotoaparát, navigační systém, a co je nejdůležitější, osobní počítač. Mám přes něj přístup k internetu a k e-mailu. Můžu elektronicky posílat fotky a texty a videoklipy.“

„Víš, co ještě můžeš? Můžeš telefonovat.“

Zasmála se. „To taky. A až si koupím telefon, chtěla bych se zastavit na policejní stanici a promluvit si s detektivy a zjistit, co se stalo s mým notebookem.“

„Už s nimi mluvil Nick. Řekli mu, že ho vůbec neviděli.“

„Přece se nemohl vypařit. Byl v mém autě z půjčovny, ležel vedle mě na předním sedadle. Musela ho vidět i Maggie Hadenová, když mi prohledávala kabelku a zjišťovala moji totožnost. Vsadím se, že ho vzala ona. Když mě zavřela do cely, odjela přece zpátky k samoobsluze. Tehdy ho mohla odvézt.“

„Budeme ho samozřejmě dál hledat, ale teď si uvědom, že máme v MacKennově domě schůzku s Joem Davisem.“

„Až si promluví s šerifem Randym,“ připomněla mu. „Překvapilo mě, že jsi netrval na tom, že u jejich rozhovoru budeš i ty.“

„Víc mě zajímá jeho bratr.“ Noah jí podal útržek papíru. Byly na něm dvě adresy a směr z motelu.

„Co je to?“

„Myslel jsem, že bychom to mohli vzít kolem domu J. D. Dickeye. Podívat se, jestli je doma.“

„A když bude?“

Noah nastartoval a zařadil rychlost. „Navštívil bych ho a řekl mu hoj.“

„Hoj?“

„Abych zapadl, kotě.“

„Co ta druhá adresa?“

„Tvoje kamarádka Maggie Hadenová.“

„Proč chceš jet kolem ní?“

„Dostal jsem poznávací značku J. D. Má červenou dodávku. Mohl by být u ní. Říkala jsi, že měla něco s oběma bratry Dickeyovými.“

Jordan zapnula klimatizaci. „A jestli tam je?“

„Uvidíme.“

„Smím?“ zeptala se a uchopila obálku, kterou dal Noahovi Chaddick. „Ráda bych se podívala na jeho bankovní výpisy.“

„Jen si posluž. Zkus sečíst všechny vklady,“ navrhl jí.

„Jestli to bylo jednou za dva týdny pět tisíc dolarů po dobu šesti měsíců, dělá to šedesát tisíc dolarů.“

Když však sečetla všechny vklady, součet činil celkem devadesát tisíc dolarů. „V posledních dvou měsících se u profesorových vkladů zvýšily částky i četnost ukládání. Odkud se ty peníze vzaly?“

„To je otázka za devadesát tisíc dolarů.“

„Co myslíš, do čeho se zapletl? Mohly by to být drogy? Nebo hazard? Nepřipadal mi jako člověk, který by se pouštěl do takových věcí.“

„Jaký hazard myslíš? Byl to typ člověka, který by zděděné peníze dával do hazardních her?“

„Bod pro tebe.“

„Přečti mi, kudy se jede k Dickeyovu domu.“

Jordan udělala, co chtěl, spatřila Hampton Street a řekla: „Na rohu musíme doprava.“

Pak se vrátila ke svým úvahám. „Profesor mi říkal, že změnil plán a že do Skotska pojede dříve, než původně chtěl.“

„Říkal ještě něco?“

„U večere byl celý nervózní, když zjistil, kolik lidí přišlo do restaurace. Napadlo mě, že má klaustrofobii.“

Noah zpomalil. „Tam na rohuje Dickeyův dům.“

Byl to čtyřhranný dům bungalovového typu, ani větší, ani menší než jiné domy v ulici. Ale rozhodně nejhezčí. Měl nový tmavošedý nátěr a také černé okenice byly čerstvě natřeny. Nová byla i střecha a zahrádka před ním překvapivě upravená. Před keři kolem průčelí se dokonce táhl i záhon kvetoucích měsíčků.

„Tohle snad ani nemůže být jeho dům. Je tak hezký,“ řekla Jordan.

„Je to adresa, kterou mi dal agent Street. Opravdu je to Dickeyův dům. Řekl bych, že když netluče ženy, stará se o trávník.“

Na štěrkové příjezdové cestě stála Dickeyova dodávka.

„Nepočítáš s tím, že ho najdeš doma, že ne?“ ujišťovala se Jordan.

„Ne, ale chtěl jsem vidět, kde bydlí. A moc rád bych se tu trochu porozhlédl.“

„Já taky,“ zašeptala Jordan, jako by jí takové přiznání mohlo způsobit problémy. „Ale nemůžeme dovnitř ani nahlédnout, protože má stažené žaluzie.“ Kousla se do rtu. „Zajímalo by mě, jestli je tady můj notebook.“

Její hlas zněl tak dychtivě, že se Noah neubráníl smíchu. „Kotě, měla bys to pustit z hlavy.“

„Svůj notebook? Tak to ne. Chci ho zpátky.“

„Možná si budeš muset koupit nový.“

Nechápal to. Ten notebook si naprogramovala, vyměnila všechny čipy, přidala spoustu paměti. Byl v něm její život.

„Kdybys přišel o svou pistoli, jak by ses cítil, kdybych ti řekla, že máš jít a koupit si novou?“

Její notebook byl očividně choulostivé téma. Noah se rozhodl nechat je být.

„Řekni mi, kudy se jede k domu Hadenové,“ vyzval ji.

Museli projet jen pár ulic. Byl takový, jak Jordan očekávala – strohý a nevlídný. Na zahrádce vpředu byla špína, prach a plevel. Stejně jako u Dickeyova domu ani zde nebyla garáž a na příjezdové cestě nestál žádný vůz.

„Vůbec netoužím dívat se dovnitř,“ řekl Noah.
„Hadenová nejspíš spí v rakvi.“

„S mým notebookem.“

„Jordan, opravdu bys to neměla brát tak vážně. Policie ho hledá.“

Měl pravdu. Skutečně jím *byla* posedlá. „Možná se Hadenová sbalila a odjela z města.“

„O tom pochybuju. Ne, ta to nevzdá tak rychle. Přece jen má dost velkou moc a nenechá to projít bez boje.“

„Musí vědět, že není možné, aby se vrátila na původní místo,“ řekla Jordan.

„Zřejmě někam vyjela a vymýšlí strategii, jak přinutit městskou radu, aby z ní zas udělala náčelnici.“

Noah zahnul za další roh a vracel se zpátky do centra.
„Kde by ses chtěla najíst?“

„Je jediné místo, kam můžeme jít. Do Jaffeeho restaurace. V okolí jsou i jiné, ale jestli se najíme někde jinde, doví se o tom, protože tady všichni mluví o všem se všemi.“

„No a co, jestli se o tom doví? Jaký je v tom problém?“

„Urazí se.“ Jordan nežertovala.

„Proč ti záleží...“

„Byl na mě moc hodný,“ řekla, „a mám ho ráda. Kromě toho, vždyť ti tam chutnalo, ne?“

Noah přikývl. „Tak jo. Půjdeme k Jaffeemu.“

Zajeli zpátky k motelu a zaparkovali za budovou. Jordan cestou k restauraci nesla obálku, kterou jim předal Chaddick. Když míjeli Lloydovu autoopravnu, ucítila, že jí přeběhl po zádech mráz.

„Chvilku jsem si myslela, že profesora zabil Lloyd a schoval ho do mého auta, a právě proto je tak nervózní. Nevěděla jsem, jaký by mohl mít motiv, ale myslela jsem si, že náčelník Davis by na nějaký přišel. A teď je Lloyd mrtvý. Chceš slyšet moji novou teorii?“

Noah se usmál. „Jistě.“

„Lloyd musel vidět, jak vrah ukládá profesorovo tělo do mého kufru. Nemyslíš, že se to tak stalo?“

„Je to možné.“

„Nezdá se, že jsi o tom přesvědčený, ale já vím, co si myslíš. Proč vrah Lloyda nezabil hned? Proč čekal? Já myslím, že nevěděl, že ho Lloyd viděl, ale jak to v tom případě zjistil?“

Noah nemusel odpovédět na žádnou její otázku, Jordan si odpovídala sama. Vyslovila otázku, v mysli ji zpracovala a přišla se svým vysvětlením.

Jaffeeho restaurace byla skoro prázdná. Sedělo tu jen pár obchodníků u ledové kávy a probírali, co je nového. Jedním z nich byl Kýle Heffermint, s nímž se setkala v pojišťovně.

„Znáš někoho z hostů?“ zeptal se Noah, když prošli kolem předního okna.

„Jenom jednoho,“ odpověděla Jordan. „Kýla Heffermint. Typ člověka, který se rád chlubí, kolik významných lidí zná.“

Noah necítil sympatie k někomu, kdo se snaží získat proslulost tím, že mluví o svých proslulých známých. „Takové nemám rád,“ podotkl a otevřel jí dveře restaurace.

Skupinka se odmlčela. Když Jordan s Noahem kolem ní procházeli, Jordan se usmála na Kýla a ten ji pozdravil kývnutím hlavy. Pak pokračovala v cestě ke stolu v rohu. Angela jim na přivítanou přinesla obvyklý ledový čaj a muži je dále pozorovali.

Servírka založila ruku v bok, ohlédla se a hned nato se znovu zadívala na Jordan.

„Nezlob se na ně,“ řekla. „Jenom probírají, co je nového.“

„Proč na mě všichni tak civí?“ zeptala se Jordan.

„Především proto,“ řekla Angela, „že je příjemné dívat se na tebe. Jsi moc hezká a kromě toho se tě týkají všechny dnešní novinky. Všichni jsme slyšeli, jak jsi našla Lloyda a tak.“

„Přináším do Serenity jednu ránu za druhou.“

„No, tak bych to neřekla. Prostě máš sklon nalézat mrtvoly, to je vše. Je to jako v tom filmu. Víš, jak ti mrtví mluvili s dítětem. Až na to, že s tebou nemluví. Nemá někdo z vás chuť na hovězí? Jaffee dělá burgery. A taky tam má velký hrnec hovězího guláše.“

Sotva se Angela vrátila do kuchyně, aby předala jejich objednávku hamburgerů, zvedl se Kýle a zamířil k ní. Ve světle se leskla spona na jeho opasku, velká jako maska na cadillacu, a signalizovala jeho příchod.

„Hoj, Jordan.“

„Hoj, Kýle. Jsem ráda, že vás vidím.“

„S kým tady jste?“

Jordan ho představila Noahovi. Potřásl si s ním rukou a pak se zas otočil k ní. „Slyšel jsem, že se ve městě zdržíte trochu déle, Jordan. Myslíte, že bychom mohli spolu dnes povečeřet?“

„Nezlobte se, ale to nepůjde. Máme s Noahem něco v plánu. Ale každopádně vám děkuji za pozvání.“

Tentokrát nenaléhal. „Jordan, slyšel jsem, co se vám stalo, a musím říct, že nevím, co bych dělal, kdybych někdy našel v autě mrtvolu. A podívejte se, vy už jste našla dvě. To je, řekl bych, rekord, nemyslíte, Jordan?“ prohlásil a povytáhl obočí.

Zatímco s ní mluvil, Noah si opřel loket o opěradlo její židle. Pokaždé, když Kýle vyslovil její jméno, Noah ji lehce zatahal za pramínek vlasů.

„Pane Clayborne, možná mám pro vás nějakou informaci, včera večer jsem náhodou jel kolem Lloydova servisu a všiml jsem si, že se u něho v kanceláři svítí. Napadlo mě, že je to moc divné, když někdo pracuje tak pozdě večer, protože Lloyd to nikdy nedělal.“

„Viděl jste Lloyda?“ zeptala se Jordan.

„Viděl jsem siluetu muže, Jordan, ale nemyslím, že to byl Lloyd. Zahlédl jsem ji jenom asi na vteřinu. Nezdálo se mi, že by byl tak velký a mohutný jako Lloyd.“ Nakrčil obočí a zeptal se: „Pomůže vám taková informace, pane Clayborne?“

„Ano, pomůže,“ přisvědčil Noah.

„Jordan, moc rád bych se s vámi zas viděl. Je to...“

Noah ho přerušil, než mohl říct další slovo. „Máme spolu nějaké plány.“

Jordan se pokusila zmírnit Noahova strohá slova. „Děkuji za pozvání.“

Sotva se Kýle vzdálil, zašeptala: „Choval ses k němu hrubě. Co tě to popadlo?“

„Vůbec nic, Jordan.“

Zasmála se. „Říkala jsem ti, jaký je.“

„Chce tě sbalit,“ řekl. Neusmíval se. „Vlastně se zdá, že polovina mužů, s nimiž ses setkala tady v Serenity, se do tebe zbláznila.“ Noah vztáhl ruku, odhrnul jí z obličeje pramen vlasů a prsty se lehce dotkl její tváře.

Zatajil se jí dech. Sotva o ni zavadil, a ona takhle reaguje. Vždycky si myslela, že je vůči jeho šarmu imunní, ale teď ji se strachem napadlo, že není.

„Do mě?“ řekla pochybovačně. „Já přece nejsem nic zvláštního..., to spíš ty. Carrie na policejní stanici by se snad postavila na hlavu, aby upoutala tvoji pozornost. A co Amelia Ann se svým pívem a loupáčky? Je na tebe ohromně milá, když s tebou mluví.“

„Já vím,“ přiznal s úsměškem Noah. „Ale myslím, že ty taky.“

Zarazila se. „Proboha. Každá žena před tebou nepadne na kolena.“

Až pozdě si uvědomila, co řekla. A bylo jí jasné, že jí to jen tak neprojde.

„Jo?“ řekl se smíchem. „To je hezká představa. Myslíš, že bys někdy...“

„Nikdy.“

Jordaniny tváře dostaly výrazně růžový nádech. Takový ruměnec jí sluší, říkal si Noah. Líbily se mu její rozpaky, protože když ukazovala svoji druhou tvář, byla ta tvář zranitelná a líbezná a nevinná. Byla krásná, o tom nepochyboval, a zdálo se, že si toho všiml každý muž v Serenity.

Proč mu to vadí? Nebýval nikdy žárlivý. A vlastně ani neměl důvod žárlit. Jordan je dobrá kamarádka, nic víc. Tak proč se cítí tak nejistě, když je s ní? Nenalézal odpověď. Jak může vysvětlit něco, čemu nerozumí? Jednu věc věděl: nelíbilo se mu pomyšlení, že by se kolem ní točil jakýkoli muž.

Krucí, vždyť ji touží mít sám pro sebe.

Devatenáctá kapitola

Jordan si u oběda prohlížela výpis profesorových telefonních hovorů.

„Myslel jsem, že máš hlad,“ řekl Noah. „A zatím ses jídla sotva dotkla.“

„Z toho hamburgeru by se najedla šestičlenná rodina. Snědla jsem, kolik jsem chtěla.“ Přešla k důležitějším záležitostem. „Telefonovala jsem profesoru-MacKennovi, když jsem přijela do města. Tohle ale není číslo, na které jsem mu volala. A vzpomínám si, že mi Isabel říkala, že s profesorem často mluvila o klanu MacKennů. A přitom tady není ani její telefonní číslo.“

„Vsadím se, že používal jenom číslo pro jedno použití,“ řekl Noah. „Nedá se zjistit.“

„Od té doby, co se profesor přestěhoval do Serenity, se nedá zjistit nic o jeho životě.“

Jordan nabodla hranolek a chtěla ho strčit do úst, pak si to však rozmyslela. Ukázala jím na Noaha. „A proč se vůbec přestěhoval do Serenity? Co ho vedlo k tomu, aby si vybral tohle městečko? Protože je tak odlehlé? Nebo protože je blízko něčeho nezákonného, do čeho se namočil? Víme, že to, co dělal, muselo být nezákonné. Kdo si může dovolit ukládat tolik peněz v hotovosti a za tak krátkou dobu našetřit devadesát tisíc?“

Vzal od ní hranolek a strčil si ho do úst.

Probírala různé možnosti a pak řekla: „Je jasné, že ten, kdo oba muže zabil, mě tady z nějakých důvodů potřebuje udržet. Nemyslíš?“ Než mohl odpovědět, řekla: „Proč by jinak dával obě těla do mého vozu?“

Líbilo se mu pozorovat její tvář, když přemýšlela nahlas. Byla tak živá a dychtivá. Noah věděl, že za posledních pár let začal být až příliš cynický, ale při jeho druhu práce je jen otázkou času, kdy člověk získá hroší kůži. Naučil se nedávat se příliš strhnout a nic neočekávat, ale stále se mu nedařilo dosáhnout toho, aby nechal práci prací, jakmile skončí.

„Víš, co potřebujeme?“ zeptala se.

Přikývl. „Podezřelého.“

„Samozřejmě. Napadá tě někdo?“

„Na prvním místě J. D. Dickey,“ řekl Noah.

„Protože věděl o mrtvém v mém autě.“

„Ano,“ potvrdil. „Požádal jsem Streeta, aby si prověřil jeho jméno, a J. D. z toho nevyšel dobře.“

Vylíčil jí, co se dověděl o J. D. Když skončil, řekl, že jestli Joe Davis J. D. brzy nenajde a nepřivede k výsledku, vezme mu vyšetřování.

„Znamená to, že bys zůstal v Serenity?“

„Znamená to, že by vyšetřování převzali Chaddick a Street. Tohle je jejich obvod,“ řekl. „A my dva bychom mohli odjet.“

„Vrátíš se k práci pro doktora Morgansterna hned, nebo si uděláš pár dní volna a zajedeš domů?“

„Nemám, proč bych jezdil domů,“ řekl. „Po otcově smrti jsem ranč prodal.“

„Kde je pro tebe doma?“ zeptala se Jordan.

Usmál se. „Tu i onde.“

„A jéje,“ povzdechla Jordan. „Jde k nám zpravodajský tým.“

K jejich stolu mířila Angela s Jaffeem. Jordan věděla, co chtějí: krvavé podrobnosti o nález mrtvého Lloyda v kufru. Naštěstí Noah nemusel odpovídat na stovky otázek, protože mu zazvonil telefon – volal náčelník Davis.

„Musíme jít,“ řekl a rychle zaplatil.

Když vycházeli z restaurace, Jordan si všimla, že Angela zvedá ruku a ukazuje palcem nahoru.

„Pořád ještě nezjistila, že vidím její odraz v okně,“ poznamenal se smíchem Noah.

„Jedeme za Joem?“ Jordan zrychlila krok, aby ho dohonila.

„Řekl mi, že je dvacet minut odtud. Takže máme dost času převézt krabice s papíry do MacKennova domu.“

„Proč tam?“

„Joe to tak chce. Snad proto, že policejní stanice je tak malá. Není je tam kam uložit, aby člověk o ně nezakopával.“

„Nevím, co v nich chce najít,“ řekla Jordan. „Je to jenom historické bádání.“

„Přesto si je potřebuje prohlédnout.“

„Nevadilo by ti, kdybychom se při cestě do profesorova domu zastavili u samoobsluhy?“

Noah neměl námitky a přenesl do auta první dvě krabice, zatímco Jordan nacpala posledních asi dvě stě stránek do tašky a přinesla poslední prázdnou krabici.

Nemusela čekat ve frontě. Sotva vešla dovnitř, zákazníci se rychle snažili dostat od ní co nejdál. Zastavili se v hloučku, zírali na ni a něco si šeptali. Zaslechla, jak jedna žena říká: „To je ona.“

Jordan vyloudila úsměv a pokračovala v cestě ke kopírce. Byla tam řada – čekali v ní dva muži a jedna žena, ale jen co ji spatřili, vytratili se. Jordan se cítila zahanbeně. Noah si myslel, že pozornost, které se jí dostává, je k smíchu. Ona ne. Vždyť přece neudělala nic špatného. Když se vraceli k autu, sdělila mu to.

„Lidé kolem tebe nějak často umírají,“ vysvětloval Noah.

„Umřeli jenom dva.“ Povzdechla si. „Ach bože, slyšel jsi, co jsem právě řekla? Jenom dva. Jsem lhostejná ke smrti

dvou lidí. Co se stalo s mým soucitem? Kdysi jsem ho mívala.“

Oddělila profesorovy papíry od kopií a originály podala Noahovi. „Mohl bys je prosím dát zpátky do prázdné krabice?“

„Ty se bojíš otevřít kufr, že?“

„Ne, samozřejmě že ne. Prostě to udělej..., prosím.“

Opravdu nemám strach, říkala si. Jenom jsem trochu rozrušená. Ani k tomu se neměla chuť přiznat. Tašku plnou zkopírovaných papírů postavila na podlahu a posadila se.

Najednou se cítila vyčerpaná a bez nálady. „Nick by touhle dobou už měl být v Bostonu,“ řekla, když Noah nastoupil do auta.

Napřed nastartoval a teprve pak jí odpověděl: „Určitě zavolá, až se dostane domů.“

„A až zavolá, řekneš mu o Lloydovi?“ zeptala se a okamžitě si sama odpověděla. „Samozřejmě že ano.“

„Ty nechceš, abych mu o něm říkal?“

„To by mi nevadilo, ale nechci, aby sedl na další letadlo a vracel se sem. Taký vím, že by to pověděl celé rodině, i rodičům a ti mají...“

„Už tak dost starostí,“ dopověděl místo ní Noah. „Jordan, je úplně v pořádku, že o tebe občas mají starost.“

Neřekla k tomu nic. Raději vyhlížela z okna a pozorovala pustou krajinu. Zahrádky před domy na ulici, po níž ujížděli, špatně snášely horko. Na všech trávnících viděla spálené skvrny se zahnědlým plevem a špínou.

Co hledala, když přijela do Serenity? Její bratr i Noah ji vybízeli, aby vyšla ze svého skleníku, ale ona by žádnému z jejich návrhů nevěnovala pozornost, kdyby nebyla tak nespokojená.

Její život byl tak rozškatulkovaný, tak zorganizovaný..., tak mechanický. Věděla, co chce. Něco nového. Problém je,

že to neexistuje. Alespoň ne pro ni. Měla by se vrátit domů a přestat se poddávat tak hloupým myšlenkám. Její život byl naplánovaný. Měl strukturu. Tak to bylo vždycky a tak to potřebovala. Všechno se zas srovná, až se vrátí do Bostonu. Je tu jen jeden drobný problém. Noah si všiml, jak sklíčeně se tváří. „Co se děje?“

„Já se z tohoto města nikdy nedostanu, že ne?“

Dvacátá kapitola

Profesor MacKenna bydlel v tiché slepé uličce asi kilometr a půl od Main Street. Bylo to bezútěšné místo. Nerostly tu žádné stromy ani keře, které by zkrášlily ošklivé přízemní domky, z nichž většina zoufale potřebovala opravit.

Náčelník Davis už na Noaha a Jordan čekal. Košili měl na prsou provlhlou potem. Když Jordan s Noahem došli k vstupním dveřím, vytáhl si Davis kapesník a otřel si zátylek.

„Čekal jsi dlouho?“ zeptal se Noah.

„Ne, jen pár minut, ale je svinské vedro. Omlouvám se, madam, že před vámi tak mluvím.“ Pak Joe odemkl dveře. „Varuju vás, vevnitř je ještě větší horko. MacKenna nechal všechna okna zavřená a žaluzie stažené a zdá se mi, že vůbec nezapínal klimatizaci. Nějakou okenní klimatizaci tam sice má, ale vůbec nebyla v zásuvce.“ Přidržel otevřené dveře a řekl: „Dávejte pozor. Někdo to tady pořádně rozkopál.“

Když Jordan vešla do obývacího pokoje, musela přemáhat nutkání zvracet. Zápach připálené ryby se mísil s jakýmsi pachem kovu, jímž byl prosycen vzduch.

Celý dům měl plochu snad něco přes sedmdesát metrů čtverečních. Nábytku tady nebylo mnoho. Šedá kostkovaná pohovka, tak zchátralá, že si Jordan pomyslela, že ji profesor musel najít někde na smetišti, stála u zdi čelem k velkému oknu, které bylo zakryto bílou roletou. Před pohovkou stál čtvercový dubový konferenční stůl a o kousek dál byl další malý kulatý stůl s lampou s potřhaným stínítkem. Na polici v rohu spatřila starý televizor.

Nemohla říct, jestli je v pokoji koberec nebo ne. Podlahu pokrývaly noviny, některé byly zažloutlé stářím a všude se

také povalovaly potrhané bloky a sešity. Některé hromady papírů sahaly snad po kolena.

Propletli se mezi nepořádkem do jídelny za rohem. Jediným kusem nábytku zde byl velký pracovní stůl. Profesor používal dřevěnou skládací židli, ale někdo s ní zřejmě udeřil o zeď a teď její rozlámané části ležely na zemi.

Do přívodu ležícího na stole bylo zapojeno pět nabíječek k mobilním telefonům. Mobily tu však nebyly. Jordan málem zakopla o jakousi prodlužovačku. Noah ji zachytil kolem pasu, než udeřila hlavou o stůl.

„Pozor,“ vykřikl Joe.

Přikývla, odtrhla se od Noaha a kráčela k neosvětlené kuchyni. Zápach sílil a byl ještě odpornější. Ve dřezu zůstalo špinavé nádobí, hody pro šváby deroucí se přes okraj, a z nákupního sáčku nedaleko zadních dveří, který profesor používal místo koše na smetí, přetékaly odpadky. Musely už také pořádně zahnívat.

Jordan ustoupila zpátky do obývacího pokoje a prošla dál do chodby. Po jedné straně byla koupelna – ve srovnání se zbytkem domu kupodivu čistá – na druhé straně malá ložnice. Zásuvky prádelníku byly vytažené a jejich obsah rozházený po podlaze. Matrace manželské postele byla také vyhozená a navíc rozřezaná nožem.

Za Jordan se objevil Noah, chvíli se díval na spoušť, pak se otočil a zamířil zpátky do jídelny.

„Myslíš, že ten, co to tu zpřeházel, našel, co hledal?“ zeptala se ho Jordan, když se k němu vrátila.

„Nemusel tu být jeden člověk, mohlo jich být víc,“ řekl Joe.

„Co chybí, Jordan?“ zeptal se Noah.

„Kromě čistoty? Profesorův počítač.“

„To je fakt,“ řekl Noah.

„Kabely tu ještě jsou,“ podotkl Joe. „Vidíte? Na podlaze za stolem. A podívejte se na ty telefonní nabíječky. Vsadím se, že všechny telefony, které používal, byly nezjistitelné.“

Jordan se zdálo, že se pod hromadou starých novin něco pohnulo. Možná myš. Nepolekala se. Sama se tomu podívala, ale bylo to tak. „Půjdu ven... na čerstvý vzduch.“

Nečekala na svolení. Sotva vyšla na chodník, promasírovala si paže a otřásla se při pomyslení, že se jí do šatů mohl dostat nějaký hmyz.

Noah a Joe vyšli asi za deset minut. Když ji Noah mýjel, zašeptal: „Polekala ses myši, že kotě?“

Někdy si Jordan přála, aby Noah nebyl tak bystrý.

„Hej, Jordan, nechceš otevřít kufr?“ zavolal pak zpoza auta.

„To není k smíchu,“ odpověděla mu.

Jeho úsměv svědčil o tom, že si myslí něco jiného. Jakmile otevřel kufr, otočil se k Joeovi. „Určitě chceš ty krabice uložit tady? Za chvíli je prolezou červi.“

„Pořádně je utěsním,“ řekl Joe. „Pár lidí mi pomůže probrat všechno, co je v domě, včetně papírů v bednách. Nevím, co hledali, ale snad něco objevíme.“

Jordan si najednou na něco vzpomněla: „Náčelníku Davis, mám flash disk, který mi dal profesor. Budete ho potřebovat?“

„Budu potřebovat všechno, co má nějaké spojení s profesorem,“ odpověděl. „Postarám se, abyste ho dostala zpátky.“

Zvedl jednu krabici a vykročil po chodníčku k domu. „Řekl bych, že až s tím vším skončíme, pošlu to příbuzným. Totiž, jestli nějakého najdeme,“ dodal.

„Profesor patřil do rodu MacKennů,“ řekla Jordan, „ale nedovedu si představit, že by se někdo z nich k němu hlásil. Byl to přece jen tak trochu cvok.“

Okamžitě se začala cítit provinile, že o mrtvém mluví neuctivě, ale v podstatě řekla jen pravdu.

U domovních dveří se Joe zastavil. „Podařilo se vám přečíst všechny ty papíry?“

„Ne, nepodařilo. Přečetla jsem pár zpráv z každé bedny, ale to je vše.“

Noah jí otevřel dveře auta a podal klíče. „Jed’ napřed a zapni klimatizaci. Přijdu hned.“

„Mluvíš naštvaně.“

„Nejsem naštvaný, jenom podrážděný. Opravdu jsem se snažil být vstřícný a víš, že to pro mě nebylo jednoduché, ale dokázal jsem to, že?“

Neusmála se, i když chtěla. „Ano.“

„Vím, že Joe mluvil s šerifem Randym Dickeyem, ale neřekl mi o tom ani slovo. To znamená, že se na něčem spolu dohodli. Takže...“

„Aha.“

„Se vstřícností jsem skončil. Nastup si.“

V tom okamžiku vyšel z domu Joe. Noah zamířil k němu, když zamykal dveře.

„Nezapomněl jsi mi říct, co ti pověděl Randy Dickey?“

„Ne, nezapomněl. Myslел jsem, že bychom si o tom mohli popovídat někde později u piva.“

„Pověz mi to hned.“

„Musíš pochopit. Než jeho bratra podmíněně propustili, Randy dělal jako šerif dobrou práci. Lidé s ním byli spokojení. Ale J. D. je prud’as a Randy by mu rád dal šanci, aby se dal dohromady. Já s ním souhlasím.“

„To není tvoje věc.“

„Ale je,“ řekl Joe. „Pokud Jordan nevznesе obvinění proti J. D. za to, že ji napadl, není kruci nic, co s ním můžeme udělat. Jenom ti říkám, jak to je. A jak už jsem řekl, musím žít v tomhle městě a to znamená, že musím vycházet s lidmi,

kteří tu mají moc. Šerif Randy mi může zatraceně znepríjemnit život. Nezáleží na tom, že je z jiného okresu. Prostě to může udělat.“

„No jo. Takže je opravdu dobrý šerif.“

„Tak to nemyslím. Chce jenom malou laskavost.“

„A když mu nevyhovíš, pak ti znepríjemní...“

„No dobře, dobře,“ řekl Joe a zvedl ruce. „Vím, co jsem řekl. Ale J. D. je jeho bratr,“ opakoval. „Posype zpátky do basy, než bys řekl švec, jestli ho Jordan obviní, a když to neudělá, Randy mi bude zavázaný.“

„Myslel jsem, že tu práci nechceš nastálo.“ Joe se zatvářil schlíple. „Moje žena říká, že mi v tom bránila nějaká domýšlivost. Předtím jsem si to nechal vzít, ale teď jsem šéf,“ řekl, „a mohli by mě přemlouvat, abych zůstal, kdyby rada chtěla.“

„Chci mluvit s Randym.“

„Zmínil jsem se mu o tom a on souhlasil.“

„Souhlasil?“ Noah cítil, že ho pálí krk. „Kde je teď?“

„Chceš slyšet pravdu?“

„Ne, Joe, lež.“

„Hele, nemusíš se hned urážet. Randy teď hledá svého bratra. Namouduši, opravdu neví, kde J. D. je, a říkal, že se bojí, aby neprovedl nějakou hloupost.“

„J. D. už dávno nedělá jen hlouposti.“

„Objeví se, a až se objeví, Randy ho přivede a pořádně si s ním promluvíme a vyřešíme to.“

„Vyřešíme? J. D. je podezřelý v případě vraždy.“

„Ale je to *můj* případ,“ řekl Joe.

Noah jeho poznámku ignoroval. „Časový plán se nezměnil, Joe. Randy má do zítřka předvést J. D.“

„A co když ho nenajde?“

„Tak ho najdu já.“

Dvacátá první kapitola

J. D. měl poprvé ve svém bídém životě opravdu strach. Spadl do tak hlubokého bahna, že nevěděl, jestli se z něho někdy vyhrabe.

Měl problém se svým zaměstnavatelem. Dostával z něho pořádný strach. Stačilo, aby na něho vrhl ten svůj pohled, a J. D. cítil, jak mu v žilách tuhne krev. S podobným pohledem se setkal už ve vězení. Mívali ho odsouzení na doživotí, kteří neměli co ztratit. Vyjadřoval jejich přesvědčení: zabít, nebo být zabit.

Cal ho naučil vyhýbat se takovým lidem a při nespočtu příležitostí ho před nimi chránil. Calovi se nikdo neodvážil postavit – rozhodně nikdo, kdo měl zdravý rozum.

Ale ten ho už ochránit nemohl. J. D. v tom byl naprosto sám a jeho šéf nebyl jiný než zabijáci, před nimiž se ve vězení skrýval. Postupoval stejně a byl ještě krutější než oni. J. D. ho viděl, jak chytil profesora a mrštil jím o stěnu. Nebyla to jen velká síla, co J. D. děsilo, ale i výraz v očích, když toho muže zabíjel. J. D. věděl, že ho jeho pohled bude strašit ve snech až do smrti.

Chamtivost zabila MacKennu a chamtivost udělala z J. D. ochotného spolupachatele vraždy. Teď bylo pozdě litovat. Vězel v močále až po uši a cítil, jak ho zalévá bahno.

Šéf přikázal J. D. zbavit se těla a poručil mu, aby Jordan Buchananovou zdržel ve městě, než zjistí, co vlastně ví. J. D. přišel Jen na jediný způsob, jak to zařídit. Postarat se, aby ji podezírali z vraždy. Pak ji jeho bratr bude moct nechat za mřížemi. Takový měl plán, ale všechno se pokazilo, protože ta ženská našla tělo v sousedním okrese. Věděl, že zareagoval

nepřiměřeně, když uviděl v její ruce telefon, ale jedině, na co v té chvíli myslel, bylo, jak jí ho sebrat. Ne, omyl. Vůbec nemyslel. Kdyby uvažoval, nikdy by ji neuhodil.

Naivně se domníval, že Maggie bude schopná všechno zařídit podle něho. Byla přece jen náčelnicí policie a on věděl, že udělá všechno, co jí řekne.

Cal říkával, že neštěstí obvykle nepřichází samo, a J. D. teď poznal, co to znamená. Maggie nemohla nic zařídit, protože ji vyrazili. Její moc nebyla k ničemu. A jako by smůly nebylo dost, Buchananová má vazby na FBI.

Děsil se, až bude muset říct šéfovi o jejím bratrovi a o dalším agentovi FBI, který se jí drží jako klíště.

Naštěstí pro něho šéf o FBI už věděl. Řekl mu, že nezáleží na tom, kolik agentů FBI přijelo, ale že J. D. musí Buchananovou udržet ve městě do té doby, než se k ní šéf dostane a promluví si s ní. Způsob, jakým pronesl slovo „promluví“, v něm vyvolal chuť sebrat se a rychle zmizet. Ale na to bylo pozdě. Příliš pozdě. Svědčil o tom případ s Lloydem.

Nebylo náhodou, že J. D. zastihl Lloyda ve chvíli, kdy si automechanik balil věci do auta a chystal se odjet z města. Maggie ho předtím informovala, že Jordan Buchananová říká každému na setkání, že se Lloyd choval velmi podezřele, když si vyzvedávala opravený vůz. Dokonce tvrdila, že Lloyd věděl, že v kufru je mrtvola.

J. D. si původně chtěl s Lloydem jen popovídat, aby zjistil, co viděl, ale sotva ho Lloyd spatřil, rozběhl se do domu a pokusil se před ním zabarikádovat.

„Chci si s tebou jenom promluvit, Lloyde,“ zavolal na něho J.D.

„Zmiz, nebo zavolám šerifa,“ vykřikl Lloyd. „Nejsem blázen! Udělám to.“

„Copak nevíš, kde žiješ?“

„Co je to za otázka?“

„Žiješ v okrese Jessup, ty pitomče, a to znamená, že když zavoláš šerifa, zavoláš mého bratra. A víš, že udělá, co budu chtít,“ zalhal.

Lloyd zaklel.

„Je to tak,“ řekl J. D. „Pusť mě dovnitř a promluvíme si. Počkám, než si to rozmyslíš. Nic ti neudělám, Lloyde.“

„Tomu druhému jsi udělal.“

„Ne, neudělal. Přísahám. Byl už mrtvý, když jsem ho našel. Někdo..., neřeknu kdo, mě požádal, abych ho uložil do kufru té ženské. To je všechno.“

„Jestli ti uvěřím, necháš mě odjet z města?“ zeptal se Lloyd. „Jenom než se to přežene a než ze Serenity vypadnou fízlové.“

„Přesně to jsem doufal, že uděláš. Že se vytratíš z města, než odtud odjede FBI.“

„Tak proč chceš jít dovnitř?“

„Nechci,“ řekl J. D. „A něco ti povím. Jestli chceš, můžeš mi zavolat a říct mi, kam ses zašil, a když to nebude moc daleko, pošlu ti svoji nejlepší holku, aby ti dělala společnost. Stráví s tebou nejméně jednu celou noc a bude se o tebe starat. Můžu dát...“

„Dobře, zavolám ti,“ přerušil ho dychtivě Lloyd.

J. D. věděl, že ho Lloyd pozoruje kukátkem, a tak se stále tvářil vážně. Byl přesvědčený, že automechanik nezavolá náčelníka Davise ani šerifa, a pomalu se vrátil ke své dodávce. Pak objel roh, vypnul motor a čekal, až Lloyd vyjde z domu, aby se na něho mohl zavěsit.

Nezabil ho. Ale zatelefonoval svému šéfovi a řekl mu, kde Lloyda najde. Co se J. D. týkalo, nemyslel si, že udělal něco špatného. Jenom předal jistou informaci.

Dvacátá druhá kapitola

Grilbar Suchý potok měl ze všech hospod v okrese na svých stěnách největší počet vycpaných zvířecích hlav. Z trámů dokonce viselo pár vycpaných chřestýšů. Před časem jich tu bývalo víc, ale kývaly s nimi stropní ventilátory a hostům se moc nelíbilo, když se na ně občas snesla odloupnutá šupina hadí kůže, zatímco popíjeli u baru.

Street sdělil Noahovi, jak se k baru dostane, doporučil mu, aby se nedal zastrašit výzdobou, a sliboval, že pizza v Suchém potoku je nejlepší v celém Texasu. Kuchař, vysvětlil mu, sem totiž přišel až Chicaga.

Průčelí připomínalo ohromný srub, dost velký na to, aby se v něm ubytovalo sedm statečných i s celou vesnicí. Interiér, usoudila Jordan, se podobá těm, jaké člověk najde v horských chatách. Byly tu vysoké stropy s mohutnými trámy, nahoře galerie a balkon s výhledem na taneční parket, všechno vyrobeno ze sukovité borovice. Vzduchem se nesla těžká vůně osvěžovačů vzduchu s lesní vůní a kapela na malém vyvýšeném pódiu v koutě hrála romantické melodie country.

Noah vzal Jordan za ruku, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a táhl ji za sebou, zatímco se prodíral davem lidí.

Agent Street stál u jednoho boxu v zadní části místnosti. Noah počkal, až se Jordan usadí, a pak si sedl vedle ní.

„Co je nového, agente Streete?“ zeptala se Jordan.

„Rád bych, abychom si tykali – já jsem Bryce,“ navrhl muž a chystal se odpovědět na její otázku, ale vtom se objevil číšník a zjišťoval, co si objednají k pití.

„Nejsi ve službě, že?“ zeptal se Bryce Noaha.

„Oficiálně nejsem ve službě už pár dní. Jenom pomáhám kamarádce.“

„Takže si dáš pivo?“

„Jasně,“ odpověděl Noah. „A ty, Jordan?“

„Nejraději bych colu bez cukru.“

Sotva se číšník vzdálil, řekl Bryce: „Mám spoustu informací o bratrech Dickeyových. Randy je v pořádku, ale J. D. míval občas problémy se zákonem. Často se pral a jedna rvačka v baru ho dostala do basy.“

Noah čekal na další informace. „Zajímavé je,“ pokračoval Bryce, „že bývalý spoluvězeň J. D, nějaký Calvin Mills, má pořád ještě před sebou dvacet let za vraždu. Cal, jak se mu říkalo, pracoval v bezpečnostní agentuře. Nadšeně se zabýval především nejruznějšími systémy sledování, znal všechna nejmodernější zařízení. Rád přijížděl několikrát za den ke svému domu a zjišťoval, co si jeho manželka povídá po telefonu.“

„Nevěřil jí,“ nadhodila Jordan.

„Jak se ukázalo, měl dobrý důvod jí nevěřit,“ řekl Bryce. „Jednou odpoledne zaparkoval a vyslechl, jak si v posteli povídá s mužem, kterého znala z práce. Cal řekl detektivům, že by jí dokázal odpustit nevěru, kdyby si nedělala legraci z jeho... vybavení.“ Šlehl rychlým pohledem po Jordan a pokračoval. „Calova manželka prý nazývala jeho mužství koktejlový páreček.“

„To stačí,“ prohodil Noah a opřel se o opěradlo. „Takže ji zabil, že?“

„Zabil,“ potvrdil Bryce. „Naštěstí pro něho byl soudce muž, a tak Cal nedostal tolik, jak by mohl.“

Noah přikývl. „Soudce s ním měl soucit.“

Jordan si nebyla jistá, jestli mluví vážně, nebo žertují. „Ten člověk zabil svou ženu.“

„Jo, já vím,“ řekl Noah, „ale nemůže si přece dělat legraci z jeho mužského vybavení.“

Bryce horlivě souhlasil. Teprve když na ni Noah zamrkal, poznala, že skutečně vtipkoval.

Číšník přinesl nápoje, a když si objednali pár speciálních druhů pizzy, Bryce pokračoval. „Cal naučil J. D. všechno, co o sledování věděl. Věnoval se mu opravdu se zájmem. Jeden ze strážných tvrdil, že se Cal považoval v technických záležitostech za jakéhosi guru.“

„Zjistil jsi něco o financích J. D.?“ zeptala se Jordan.

„Ano, zjistil,“ řekl Bryce. „Za posledních šest měsíců taky vložil na svůj účet hodně částek v hotovosti, ale na rozdíl od MacKenny nebyly jeho vklady nikdy vyšší než tisíc dolarů najednou.“

„Vydírání. To je ono,“ řekla Jordan. „Napíchl se na lidi, zjistil, co si povídají, a pak je vydíral.“

„Taky si to myslím,“ potvrdil Bryce.

„Rád bych se podíval do jeho domu,“ řekl Noah.

„Jo, ale bez povolení k prohlídce nemůžeš.“

Bryce podal Noahovi zápisník a řekl: „Tady je všechno, co jsem zatím zjistil. Jestli budeš ještě něco potřebovat, dej mi vědět.“

„Díky,“ řekl Noah, „jsem rád, žeš mi pomohl.“

„Udělal jsem to rád,“ odpověděl Bryce. „Je ohromné, že s tebou můžu konečně pracovat. Ty a agent Buchanan jste v úřadě považováni za esa. Slyšel jsem o některých vašich případech a vím, že ve sledování jste opravdu vynikající.“

Noah zvažněl. „Chtěl bych, abychom byli lepší. Všechno nejde tak, jak bychom si přáli.“

Bryce souhlasně přikývl. „Já vím, ale něco přece ano. Slyšel jsem, co jste udělali v případě Bainsových v Dallasu. Dost dlouho se o tom mluvilo. Taky jsem slyšel, že Jenna Bainsová začala studovat management na SMU.“

V koutcích Noahových očí se objevily drobné vrásky smíchu. „Jo, vede si skvěle.“

Jordan se zájmem sledovala jejich rozhovor. „Kdo je Jenna Bainsová?“ zeptala se.

Odpověděl jí Noah. „Jedno děvče, které dostalo, co si zasloužilo.“

Bryce postřehl, že se Jordan po Noahově vyhýbavé odpovědi zatvářila zmateně, a řekl: „Jenna Bainsová byla holčička, které zemřeli rodiče, když byla ještě malá, a tak ji svěřili do péče jediného příbuzného, strýčka, který byl náhodou dealerem drog. V jeho domě se začaly dít opravdu hrozné věci. Nakonec býval většinu času zfetovaný, a tak se tam nastěhovali jeho kumpáni a převzali jeho úkoly. Jenna strávila s těmi grázly pár let. Pokud ji nezavírali v komoře, musela jim otročit. Nakonec na drogy přišla policie a udělala tam razii, ale jejich šéf bohužel dostal hlášku a před razíí utekl. Jennu vzal s sebou jako rukojmí. Tehdy byli do případu nasazeni Noah a tvůj bratr. Ten chlápek měl Jennu u sebe přes dva měsíce a stěhoval se z místa na místo, takže bylo těžké vystopovat ho, ale konečně oba našli v jednom opuštěném domě. Slyšel jsem, že když se tam dostali, byla Jenna zubožená a skoro se nezmohla na slovo.“ Pohlédl na Noaha, jako by čekal na potvrzení. Noah si připomněl vztek, jaký tehdy cítil a řekl: „Byla k smrti vyděšená. Zavěsila se na mě, držela se mě jako klíště a jediné, co byla schopná říct, bylo : Neodcházejte. Neodcházejte.“

Bryce znovu pohlédl na Jordan a pokračoval: „Když Jennu pustili z nemocnice, vložila se do toho sociálka, ale Noah jí nakonec našel domov v jedné velké rodině.“

„Byli to moji přátelé,“ vysvětloval Noah. „Věděl jsem, že jí tam bude dobře. Jenom jsem nechtěl, aby se po tom všem, co prožila, dostala do špatného prostředí.“

„Jo, podle toho, co jsem slyšel, jí někdo neznámý platil vzdělání na vysoké. A povídá se, žeš to byl ty.“

Noah na Bryceho poznámku neodpověděl. „Jenna je ohromná holka. Chce být učitelkou.“

„Udělal jsi skvělou věc,“ podotkl Bryce.

Noah jeho pochvalu odbyl slovy: „Spousta lidí by udělala totéž.“

V rozhovoru už nepokračovali, protože jim přinesli pizzu. Jordan byla schopná sníst jen jeden řez, ale Bryce a Noah s chutí spořádali zbytek a přitom rozmlouvali o bratrech Dickeyových.

Jordan se opřela o dřevěnou lavici a poslouchala, ale ve skutečnosti příliš nevnímala, co si její společníci povídají. Pozorovala Noaha. Vždycky věděla, že je oddaný své práci, a znala ho také jako humorného a zábavného společníka, ale zjevně existovaly věci, které o něm netušila.

Noah dopil pivo a objednal láhev vody. Jordan se dívala, jak zkřížil paže, opřel lokty o stůl a pozorně poslouchal Bryceho návrhy na vyšetřování. Má moc hezký profil, pomyslela si. A když se usměje...

Proboha, uvědomila si, co se děje. Kde je Kate, teď když ji potřebuje? Na svatební cestě. Kate by ji přiměla uvažovat rozumně, ale nebyla tu a Jordan si najednou uvědomila, že má velký problém. Začíná patřit k obdivovatelkám Noaha Clayborna.

Napadlo ji, jaké by to bylo, kdyby ji políbil. Kdyby se jí dotkl..., kdyby ji vzal...

„Jordan, jsi připravená?“

Otázka ji vytrhla z přemítání. „Na co?“

„Jít,“ řekl Noah.

„Ano, samozřejmě. Bryce, těšilo mě,“ řekla Jordan a usmála se. „Vím, že ve svém čase děláš spoustu úmorné práce a chci, abys věděl, že si toho ohromně cením.“

„To je maličkost, nemusíš mi děkovat. Jsi přece Nickova sestra.“

Všichni tři vyšli společně ven. Bryce se u dveří rozloučil. „Kdy je poslední termín?“

Noah odpověděl: „Zítra v poledne. Jestli se mi do té doby nepodaří promluvit s oběma Dickeyovými, převezmeš to.“

„To se mi zdá rozumné.“

Jordan při zpáteční cestě do motelu mlčela. Noah se po ní několikrát ohlédl a zajímal se, jestli jí něco neschází.

„Je mi dobře,“ odpověděla.

Ale nebylo. V nitru měla obrovský chaos. Jediné, na co dokázala myslet, byl Noah. Potřebovala by se od něho odpoutat. Už dost bláznivých myšlenek. Je to nebezpečné, říkala si. Ale čím víc si umiňovala, že na něho nesmí myslet, tím víc na něho myslela.

Jóga. To je to, co potřebuje. Až se dostane do motelu, rychle se osprchuje, oblékne si pyžamo, pak se usadí uprostřed postele v poloze lotosového květu. Bude zhluboka dýchat, aby si vyčistila hlavu. A on se jí tam nebude vtírat. Svou mysl bude ovládat ona sama, ne on.

„Co je s tebou?“ zeptal se Noah.

„Proč myslíš, že se mnou něco je?“

Rozesmál se. „Mračíš se na mě, kotě.“

Odbyla ho nějakou chatrnou výmluvou a zbytek cesty do motelu hleděla do okna.

Odnesla si tašku do svého pokoje a náhle se zarazila. Dveře k Noahovi byly otevřené. Postel měl rozestlanou a na polštáři ležely čokoládové bonbony.

Jordan potřásla hlavou a zasmála se. „Divím se, že Amelia Ann na tebe nečeká v posteli.“

Noah vstoupil do svého pokoje a usmál se. „Není můj typ.“

Nejraději by se ho zeptala, jaký je jeho typ, ale udržela se; místo toho popadla pyžamo a zamířila do koupelny.

Když se osprchovala a umyla si vlasy, skutečně se začala cítit lépe a myšlenky jí už tak chaoticky nevířily. Dokonce se namáhala vlasy si vysušit.

Zatímco stahovala z postele přehoz, všimla si, že Noah telefonuje. Tu a tam se zasmál. Pomyslela si, že mluví s Nickem. Sotva se usadila v posteli se stohem papírů, vešel Noah do jejího pokoje.

„Chce s tebou mluvit Nick. Ale musíš chvíli počkat, na druhé lince má Morgansterna.“ Podal jí svůj mobil. „Jdu se osprchovat. V žádném případě nikomu neotevírej. Rozumíš?“

„Ano.“

Než si vzpomněla, že se ho chce zeptat, jestli řekl Nickovi o Lloydovi, byl pryč. Samozřejmě že mu to řekl. Myslela si však, že to mohl nechat na ní. Nechtěla, aby se Nick vracel do Serenity. Jestli půjde všechno hladce, už zítra může být na cestě do Bostonu.

Poté, co si uspořádala zbytek kopií, zavolala bratrovi. Nick zvedl telefon po druhém zazvonění.

Ani ji nepozdravil, rovnou se zeptal: „Našla jsi další, že?“

Dvacátá třetí kapitola

Jordan seděla uprostřed postele a četla další hrůzostrašný popis kruté bitvy mezi Buchanany a MacKenny. Oba klany svolaly všechny své spojence a táhly do boje s přesvědčením, že svého protivníka rozdrtí. Nechala se líčením strhnout tak, že si ani nevšimla, že ve dveřích stojí Noah a pozoruje ji.

Noah si říkal, že by se měl otočit a vrátit do svého pokoje, ale nedokázal se k tomu přimět. Přitahovala ho k sobě, a ani si to neuvědomovala. Líbilo se mu být v její blízkosti, poslouchat její pošetilé historky a teorie a rád se díval na její úsměv. Nejúžasnější na tom bylo, že ho uměla rozesmát. Žádná jiná žena v něm nedokázala vzbudit takové pocity jako ona.

Je ohromně hezká, pomyslel si. I když – jako třeba teď – má na očích brýle. Nevěděl, proč se mu tak líbí, ale líbily se. Měla-li je na očích, když na ni narazil v Nathan's Bay, musel se jí dívat přes hlavu, aby ho nerozrušovaly. Jednou si doktor Morganstern všiml, co dělá, a upozornil ho na to. Teď Noaha napadlo, jestli doktor poznal, že ho Jordan přitahuje, dříve než to poznal on sám.

Kdy přestala být mladší sestrou jeho kamaráda a stala se úchvatně vábivou ženou, kterou by měl nejraději v posteli?

Věděl, co udělá, ještě než vykročil do jejího pokoje. Vůbec se nestaral o následky. Potichoučku se připlížil k její posteli, pistoli i s pouzdrém odložil na noční stolek a sám se posadil vedle ní.

Jordan zvedla hlavu a usmála se. Ve svých odřených leviskách a světlešedém tričku vypadal uvolněně. Dívala se na něho, jak si dělá pohodlí. Noah si oba polštáře zasunul pod

záda a párkrát do nich udeřil, aby je natřásl. Hlasitě zívá, složil ruce na prsou a zavřel oči.

„Pohoda?“ zeptala se Jordan.

Odpověděl jí se zavřenýma očima. „Přečti mi pohádku na dobrou noc.“

„Tahle je hrozně krvelačná.“

„Mám rád krvelačné pohádky.“

„Ani se nedivím,“ dobírala si ho. „Přesné datum tu není, ale válka se údajně odehrála někdy mezi lety 1300 a 1340. Zeman MacKenna tvrdí, že jim Buchananové ukradli další poklad. Tentokrát se jednalo o kus území nedaleko držav MacKennů, o nichž si zeman myslel, že měly patřit jim.“

„Kdo dal to území Buchananům?“

Jordan zavrtěla hlavou. „To se tu nepíše. Zeman MacKenna se tou ukrutností vzrušoval celé měsíce. Pak jednou odpoledne začátkem podzimu byl na jejich území zajat jakýsi mladý Buchanan.“

Zeman MacKenna rozhodl, že za toho chlapce bude chtít výkupné. Jestli se Buchananové toho kusu půdy vzdají, vrátí jim ho. Takový měl plán, ovšem stalo se, že někdo z válečníků MacKennů v prchlivosti náhodou mladíka zabil. Tak to tu aspoň stojí,“ řekla Jordan. „Chtěli ho mučit, ale přáli si, aby zůstal naživu.“

„A Buchananové souhlasili, že jim vrátí ten kus půdy, předtím než MacKennové chlapce zabili?“

„Neměli čas se k tomu vyjádřit. Když se dověděli, že jeden z nich byl zavražděn, povolali své bojovníky a táhli do boje. S MacKenny válčili v jednom kuse, ale tohle bylo něco jiného. Zeman MacKenna věděl, co ho čeká, a tak sebral všechny své spojence. Neuvádí se počet klanů, ale tři se přece jen jmenují.“

„A co Buchananové?“

Zadávala se na stránku před sebou. „Ti si přibrali jediného spojence. Nejsem si jistá, jestli to bylo proto, že to považovali za dostatečné. Byli to MacHughové. Už pouhé jejich jméno nahánělo klanu MacKennů strach. MacHughové byli považováni za nelidské a neporazitelné. Byli mnohem nemilosrdnější než Buchananové, nebo se to aspoň tvrdí.

Bitva se konala na poli nedaleko Hunter Pointu. Buchananové a MacHughové měli proti sobě nesmírnou přesilu a MacKennové si bláhově mysleli, že rozdrtit dva klany bude rychlá záležitost.“

Jordan začalo bolet v zádech. Posunula se a opřela se o Noahovo rameno. Zvedla papír vzhůru.

„MacKennové a jejich spojenci se bohužel mýlili, když mysleli, že jim bude přát štěstí. Klan MacHughů nemínil projevovat žádný soucit. MacKennové koneckonců zabili pouhé dítě. A Buchananové byli také nemilosrdní,“ dodala. „Když všechno skončilo, bojiště zůstalo poseto mrtvými těly: půda samotná byla potřísněna krví. Dodnes se tomu místu říká Krvavé pole.“

„Co se s MacKenny stalo pak?“ zeptal se Noah.

„Zbytek klanu uprchl,“ řekla Jordan. „Následujícího dne se vrátili na bojiště, aby posbírali své mrtvé a uspořádali válečníkům řádný pohřeb, ale žádná těla tam nenašli. Všechna zmizela. A proto se nemohl konat žádný obřad.“

„Našli je někdy?“

„Ne,“ odpověděla Jordan. Opřela se o loket a pohlédla mu do očí. „A tehdy se věřilo, že když nemá válečník řádný pohřeb, nemůže odejít na věčnost. Je odsouzen bloudit navěky v onom světě, sám a zapomenutý.“

„Kolik jich tam zahynulo? Uvádí se to tam?“

„Ne,“ odpověděla Jordan. „Ale jestli je něco z toho pravda, dovedeš si představit, jak to tam muselo vypadat?...

Půda prosáklá krví, na ní kusy lidských těl? Sem tam nějaká paže nebo noha...“

„Nebo hlava...“

Zkřivila tvář. „Jsem ráda, že nežiju v té době.“

„Já nevím,“ řekl Noah. „Mohlo to zas mít spoustu výhod. Žádným šmejdům se nemusela podle zákona číst jejich práva, nehrozilo, že je soudce bude muset pustit kvůli nějaké formální chybě. Tehdy, když jsi věděla, že se někdo provinil, prostě ses ho zbavila. Naprosto jednoduché. A víš, co ještě? Jestli je na tom jenom špetka pravdy, je mi jedno, kolik válečníků na tom bojišti zůstalo. Žádný počet není dost vysoký, aby ospravedlnil zabití dítěte.“

Oči měl stále zavřené, takže ho mohla bez obav pozorovat. Nevšimne si toho. Byl tak hezký, tak mužný. Násilím se přiměla odvrátit. Tohle nikam nevede, říkala si. Ale toužila po něm. Zlomí mi srdce a pak mě opustí, připomínala si. Pěkně děkuju.

Není žádná obdivovatelka. Ne, vůbec ne. Tohle stadium má dávno za sebou. Prostě se do něho zamilovala.

Náhle ji zachvátila panika, rychle přehodila nohy přes okraj postele, posbírala papíry a odnesla je ke stolu. Urovnala je vedle své tašky a vrátila se k posteli. „Noahu?“ zašeptala a poklepala mu na rameno. „Neusni tady.“ Neodpovídal. Zkusila to ještě jednou. „Chci jít do postele.“

Chystala se, že ho pořádně šťouchne, ale vtom se Noah natáhl a chytil ji za zápěstí. Než mohla zareagovat, přitáhl ji na sebe. Objal ji a převrátil na záda. Kolenem ji přiměl, aby trochu roztáhla nohy a uvelebil se mezi jejími stehny, opřel se o lokty a zadíval se jí do tváře zrudlé rozpaky.

Jordan se rozbušilo srdce. Znehybněla a čekala, co Noah udělá. Neodcházej, pomyslela si zoufale. „Neodcházej.“

„Nikam nepůjdu, Jordan.“

Zavřela oči a zaúpěla: „Já jsem to řekla nahlas.“

Opatrněji sundal brýle a pevnou hruď jí zavadil o prsa, když se vykláněl, aby je položil na stolek vedle své pistole. Jen co ji začal líbat po krku, do paží a nohou se jí šířilo zvláštní rozechvění. Jeho příjemně teplý dech ji šimral na kůži, a jakmile ji zatahal za ušní lalůček, ucítila nápor touhy pronikající až ke konečkům prstů.

„To není dobrý nápad,“ zašeptala a zároveň naklonila hlavu, aby ji měl pohodlněji v dosahu. Natáhla ruku, pohladila ho vzadu na krku a zatahala za vlasy. Přála si, aby ji políbil na ústa.

Trochu se zvedl. „Mám přestat?“

Předstírala, že o tom vážně uvažuje. „Ne.“ Pak se pozvedla a políbila ho na bradu. „Řekla jsem jenom, že to není dobrý nápad.“

Litovala, že vůbec něco řekla, protože teď se začala bát, že Noah dostane rozum a přestane se jí dotýkat. Zoufale po něm toužila a potřebovala, aby ji držel v náručí a miloval se s ní. „Jordan?“ zašeptal sevřeným hlasem.

Ach bože, přestává. Polkla. „Ano?“

„Otevři ústa.“

Nepohnul se. Čekal, až si to rozmyslí. Jordan necítila žádné výčitky ani obavy z jejich jednání. Myslela jenom na Noaha. Dívala se mu do překrásných modrých očí a pomalu ho přitahovala k sobě.

Bylo to jediné povzbuzení, které potřeboval. Jeho ústa jí dopadla na rty v polibku, který byl vroucí a něžný a nečinil si žádné nároky. A nádherný. Ale brzy mu to nestačilo. Jakmile ochutnal jejich sladkost, zatoužil mít víc. Jazykem vklouzl dovnitř a setkal se s jejím. Pomalu, s chutí zkoumal Jordanina ústa, až mu i to přestalo stačit. Sevřel ji v náručí ještě pevněji a do jeho polibku pronikl plamen vášně.

Byl nenasycený a věřil, že bude dál pokračovat v dobývání, dokud neucítil, jak ho Jordan tahá za tričko. Chce, aby

přestal? Tiše zamručel a zvedl hlavu. „Tak pověz, co chceš.“ Měl ochraptělý hlas.

„Všechno,“ zašeptala Jordan. „Všechno pryč.“ Když spatřila hřejivý záblesk v jeho očích, roztřásla se.

Noah jí palcem přešel po spodním rtu. „Chutnáš slad'ounce, víš to?“

„Jako med?“

„Ještě líp,“ zamumlal.

Přetáhl jí tričko přes hlavu a zároveň si svlékl své, ale překážely mu lokty a ruce. Najednou byl dychtivý a celý žhavý, jako by to dělal poprvé. Věděl, jak potěšit ženu – bože, tu techniku zdokonalila léta praxe – ale tohle bylo něco jiného. Jordan byla jiná. Potřeba být u ní mu způsobovala muka. Takhle se ještě nikdy necítil.

Napřed odpadlo jeho tričko, ale její brzy následovalo. Nestyděla se před ním ani nezaváhala. Hladila ho po zádech, po ramenou, po pažích. Cítil, jak jí buší srdce, a když jí sáhl na prsa, prohnula se k němu a tiše zasténala.

Neklidně pohnula nohama a přisunula je blíž. Políbil ji na krk a pak postupoval níž, laskal, trýznil. Dával si na čas. Jazykem jí něžně pošimral klíční kost, a když se konečně dostal k ěadrům, ucítil, jak ztuhla.

Pomalů ji začal přivádět k šílenství. Netušila, že její ěadra jsou tak citlivá, ale s každým dotekem jeho jazyka se čím dál víc přestávala ovládat.

I jeho sebeovládání se rozplývalo. Zhluboka, přerývaně se nadechl a vášnivěji políbil. Roztřásl se mu ruce. Políbil ji znovu.– tvrdě, rychle – a pak se odtáhl.

„Hned se vrátím...“ Ještě jeden rychlý polibek a pak se převálil stranou. „Chci tě chránit.“

Srdce jí zběsile tlouklo. Sotva se zvedl, sevřela v náručí polštář a přitiskla si ho k hrudi. Jeden polibek, pomyslela si, a

roztávám jako máslo. Povzdechla si. Noah umí líbat. Ještě žádný jiný muž v ní nevzbudil takové pocity jako on.

Postel se prohnula, když se vrátil k ní. Zatahal za polštář a odstrčil ho a ona neprotestovala. Obrátila se na záda a upřela na něho zrak. Noah přejel rukama k jejímu pasu a pomalu jí začal stahovat kalhoty. Pak je odhodil vedle postele. On sám si kalhoty stáhl už předtím, a jakmile se uložil mezi jejími stehny a přitiskl se k ní, nádherný pocit z jeho doteku ji zbavoval dechu.

Hladila ho po zádech pohyby lehounkými jako pírkem, dokud jí na rty opět nedopadla jeho ústa. Pak začaly být její doteky naléhavější. Sevrěla mu ramena a žádala, aby ji přestal mučít.

„Noahu.“ Nevěděla, jestli jeho jméno vykřikla, nebo jen zašeptala. Rukou jí pronikl mezi stehna a dál ji zbavoval rozumu. Věděl, kde se má dotknout, jak velký tlak vyvinout. Svíjela se v jeho objetí a žadonila, aby do ní vstoupil.

Jordan zoufale chtěla cítit každý kousek jeho těla, nechat se zaplavit jeho teplem. Jeho dech začal být namáhavější a to ji ještě víc vzrušovalo. Zemře, jestli ji dál bude trýznit.

Noah tu chvíli protahoval, jak nejdéle dokázal, aby jí poskytl tolik slasti, kolik ona dávala jemu. Její reakce mu však znemožňovala dál čekat. Věděl, že je připravená. Zarývala se mu nehty do ramen a visela na něm. Pak jeho ústa zakryla její, Noah se posunul výš mezi Jordaniny nohy a pomalu pronikl do tekutého žáru. Byla tak pevná, tak žhavá, že se neubráníl zasténání z čiré blaženosti. Znehybněl v jejím těle a přerývaně vyslovil její jméno.

Když do ní pronikl, vykřikla. Zahrnila ji extáze.

„Ach Jordan,“ vydechl. „Zatraceně.“

Nechtěla ho nechat popadnout dech. Každý nerv jejího těla toužil po úlevě. Zvedla kolena, aby mohl proniknout hlouběji, a začala se pohybovat.

Och, jak ho chtěla potěšit, vyvolat v něm stejné šílenství, jakému propadla ona. Kousla ho do ramene, políbila ho na ústa a přesunula se k jeho krku. Teď lapala po dechu ona. Noah se povytahoval a zanořoval a Jordan vstoupily do očí slzy, tak ji vyvedla z míry intenzita pocitů, které v ní narůstaly. Jeho pohyby se staly naléhavější, trýznivější, náročnější. Bylo to nádherné.

Dokonce i v náporech nejsilnější vášně býval kdysi Noah schopný ovládat sám sebe, své reakce, postup. Ale to, co se s ním dělo teď, už nedokázal ovlivnit. Pronikal do ní znovu a znovu a nebyl schopný zvolnit tempo.

Jordan byla stejně vášnivá jako on. Napětí v ní narůstalo a toužilo po uvolnění.

Zalévala ji vlna vzrušení za vlnou. Nikdy nic takového nezažila. Nechávala se jimi unášet a připadala si jako na horské dráze, která se s ní prudce snáší k zemi a dráždí každý její nerv a přitom v ní spouští nápor rozkoše.

Noah ji líbal, pak zabořil tvář do ohybu její šíje a pomalu se vzpamatovával. „Zatraceně,“ zašeptal znovu.

Hrubé slovo..., a přece se Jordan cítila se, jako by právě pronesl lichotku.

Těžce dýchal u jejího ucha. Nebo to byl její dech? Cítila se tak otřesená, že se nezmohla na jedinou myšlenku. Jako by ji zbavil posledních zbytků rozumu.

Jordan nechtěla, aby odešel. Už nikdy.

Noah se obrátil na bok a přitáhl si ji k sobě. Držel ji v náručí a hladil, teď už jemnými, něžnými doteky. Ani jeden z nich nemluvil, oba vychutnávali nádherné okamžiky uspokojení. Minuty ubíhaly a Jordan nakonec usnula v jeho objetí.

Uprostřed noci se probudila. Byl stále u ní.

Dvacátá čtvrtá kapitola

Jordan probudila z hlubokého spánku ohlušující rána. Prudce se zvedla se strachem, že motelem otřásá zemětřesení. Byla tma jako v pytli. Napůl spící a dezorientovaná nedokázala jasně uvažovat.

Strop, a dokonce i postel nadskočily při zadunění hromu. Jordan sebou trhla, ale strach už neměla. Poznala, že je to jenom bouřka. Světlo blesku ozářilo okno a vzápětí se ozvalo další hromové zaburácení. Radiobudík na nočním stolku oznamoval, že je pět hodin. Příliš brzy na to, aby vstávala.

Bouře ji však přece jen trochu znepokojovala. Zdálo se, že je čím dál prudší. Déšť bušil na okno s podivnou naléhavostí, zvedl se vítr a ozývalo se jeho kvílení.

Blíží se snad tornádo? Nikdy žádné nezažila, ale pár jich viděla v televizních zprávách. Bude je varovat siréna? Má vůbec Serenity sirénu? Odhrnula si vlasy z čela a snažila se uvažovat.

Znovu zarachotil hrom a jeho ozvěna naplnila místnost. V Texasu jsou i bouřky silnější, napadlo ji.

„To nic,“ zašeptal Noah. „Lehni si a spi.“ Něžně si ji přitáhl k sobě, objal ji kolem pasu, až se k jeho hrudi pevně přitiskla zády.

Má spát. To se jí asi nepodaří. Vždyť je úplně nahá a v posteli s Noahem. Hlavu jí naplnila vzpomínka na jejich milování. Spánek bylo to poslední, na co mohla pomyslet. Bože, vždyť s Noahem zažívala takový sex..., a znovu a znovu. Tiše povzdechla. Bylo to krásné... a úžasné... a ohromné, ale také to bylo překvapující. Kdo mohl vědět, že sex může být tak nádherný? Před nocí s Noahem si to

rozhodně neuvědomovala. Při pouhém pomyslení na to, jak se jí dotýkal, se celá roztrásla... a zatoužila po něm znovu.

Usínat v jeho náručí jí připadalo jako ta nejpřirozenější věc na světě. Cítila se bezpečná a ochraňovaná. A milovaná, přiznávala si. Cítila se milovaná. Jestli je to, že ji Noah miluje, třeba jen na jednu noc, pouhá fantazie, s radostí jí podlehně. Je na tom něco zlého? Vždyť je dospělá. Nějak si poradí.

Vzpomínala na všechny nádherné věci, které dělali, na různé způsoby, jimiž se milovali, a srdce jí začalo tlouct rychleji. Byl nenasytný milenec. Nebylo nic, co by nedělal, nebo k čemu by nepřiměl ji. Ani v nejmenším se neostýchal a dokazoval jí to znovu a znovu. Kolem druhé ji opět probudil... nebo ona probudila jeho? Zdálo se jí, že na jejím těle není jediné místo, které by nepolíbil, nebo kterého by se nedotkl.

Zřejmě i ona byla nenasytná. V jeho objetí se z ní stala divoká tygřice a na to, že poznala Noaha, nebude schopná nikdy zapomenout.

Otočila se a políbila ho na krk a ústy vychutnávala tepající pulz. Milovala jeho vůni – tak smyslnou, tak mužnou – a chuť jeho teplé kůže. Políbila ho ještě jednou, ale Noah nezačal reagovat, dokud ho nezačala hladit. Ústy a konečky prstů putovala po jeho hrudi, zakroužila kolem pupku a posunula se níž.

Zasténal. „To bude moje smrt, kotě.“

Chce snad, aby přestala? Odtáhla se. „Chceš...“

„No ano, chci.“

Obrátil ji na záda a zakryl svým tělem. Dychtivěji líbal a ukázel jí, že po ní touží stejně, jako ona po něm. Jejich milování bylo divoké jako bouře, jež zuřila venku.

Nádherně uspokojená Jordan se sesula na Noaha a usnula.

Bylo devět hodin ráno, když jí zatřásl, aby ji probudil. Otočila se a chtěla ho políbit, ale když otevřela oči, spatřila, že odchází. Byl už oblečený.

„Pospěš si, Jordan,“ vyzval ji. „Musíme jet.“

Žádný polibek. Žádná něžná slůvka. Ani „dobré ráno“. Pozorovala, jak mizí ve svém pokoji, pak se převalila na záda a hleděla na strop. Proč ji nepolíbil?

Nechod' tam, říkala si. Nedopust', aby to, co se stalo včera v noci, přerostlo v něco mnohem většího..., jako že bych se bezhlavě zamilovala do muže, který se nikdy, nikdy neodhodlá k trvalému vztahu. Minulá noc připomínala zemětřesení, ale v denním světle vypadají věci jinak.

Hlasitě povzdechla, protáhla se, přinutila se vstát a vrávoravě zamířila do koupelny. Když se sprchovala, v hlavě se jí začalo rozjasňovat. Noah před chvílí mluvil nevzrušeně. Dalo by se říct, že jeho chování hraničilo s lhostejností. Přemýšlela o tom, zatímco si sušila vlasy. Řekl jí, aby si pospíšila, a to bylo vše. Ani se nezmínil, kam pojedou. Chce snad odjet z města? Oblékla si sukni a bledě modrou blůzku, která s ní ladila. Doufala, že odtud konečně zmizí. Potřebovala se dostat ze Serenity a co nejdál od tohoto muže, než se k němu citově připoutá tak, že se změní v to, čím nejvíc opovrhovala: v bezhlavou obdivovatelku Noaha Clayborna, v pijavici. To nemůže nikdy připustit. Než si nanesla opalovací krém, trochu make-upu a lesk na rty, bylo její rozhodnutí nezvratné. Uchopila pouzdro s kontaktními čočkami a vrátila se do ložnice. Noah právě telefonoval.

Zastavila se ve dveřích a počkala, až odloží telefon. „Kam jdeme? Mám si zabalit a odhlásit se?“

Zavrtěl hlavou, ale nepohlédl na ni, protože si upevňoval pistoli do pouzdra. „V deset se máme sejít s šerifem Randym,“ řekl. „Odhlásíme se, až se budeme vracet.“

„Tak jen počkej, až si vezmu brýle a klíče.“

„Jsou ještě na nočním stolku,“ poznamenal Noah.

A jeho poznámka jako by jí nenápadně chtěla připomenout, že noc strávil v její posteli.

„Jsi připravená?“ zeptal se. Vzal klíč od svého pokoje a zamířil ke dveřím.

Jordan popadla kabelku a nastrkala do ní své věci. Jak se může po včerejší noci chovat tak chladně? A jak to, že ona je tak hloupě rozcitlivělá? Cítila, že se jí svírá srdce, ale obrnila se proti tomu a vykročila za ním.

Věděla, co by tomu řekla Kate. Její přítelkyně by jí vysvětlila, že to je prostě rozdíl mezi mužem a ženou. A možná by měla pravdu. Ale na tom nezáleželo. Noahovo chování jí působilo palčivou bolest a jeho postoj nebyl jen necitlivý, ale skrznastrz krutý. Ten mizera. Tak, už se cítí líp. Řekla si jasně, na kom je vina. Noah dělá problémy, ne ona. Mračila se na něho, když vycházela ze dveří. Zdálo se, že si nevšiml, že nemá zrovna nejlepší náladu, nebo si možná všiml, ale nekomentoval to.

Porušili zavedený zvyk a nasnídali se v ošumělé jídelně ve východní části města. Všechno se tu zdálo umaštěné, dokonce i pomerančový džus. Jordan si dala toast a horký čaj. Noah si naopak poručil vydatnou texaskou snídani.

Jordan uždibovala toast a dívala se na něho z protější židle.

„Trápí tě něco?“ zeptal se.

Váhavě přikývla.

Usmál se. „Povíš mi, co to je, nebo mám hádat?“

„Milovali jsme se. Prožili jsme noc plnou sexu.“

Bohužel tu důraznou poznámku pronesla právě v okamžiku, kdy jim servírka přinesla účet. Starší žena s vysoko vyčesanými vlasy se zachichotala jako malá holka. Jordan se zastyděla a cítila, jak se jí do tváří hrne horko. Noah se přestal jemně usmívat, začal se zubit od ucha k uchu

a v očích se mu objevily jiskřičky. Ohromně se jejími rozpaky bavil. Sotva se servírka vzdálila, nepochybně aby ostatnímu personálu řekla o couře u stolu číslo tři, řekl: „Ano, tak to bylo.“

Jordan se napřímila. „No dobře.“

„No dobře?“ opakoval.

Přikývla. „To je všechno, co jsem chtěla slyšet. Abys to potvrdil.“

Pokud šlo o ni, byla to uzavřená záležitost. Poskládala ubrousek a položila ho na stůl, podívala se, kolik je hodin, a řekla: „Měli bychom si pospíšet. Je skoro deset.“

Kuchař se na ni díval okénkem z kuchyně a také dvě servírky naklánějící se k sobě za pultem. Jordan s hlavou hrdě vztyčenou vyšla ven.

Věděla, že Noah nechápe, proč potřebovala jeho ujištění, ale to jí nevadilo. Od tohoto okamžiku se všechno vrátí do stavu, v jakém to bývalo předtím. Bude zas kamarád a partner jejího bratra a ona bude znuděná, ale rozhodně šťastná žena, která žije v bezpečném, pohodlném skleníku.

Noah usedl za volant a vtom si všiml, že se mračí. „Co je s tebou?“

„Jenom jsem na něco přišla,“ řekla.

„Jo? A na copak?“

„Přemýšlela jsem o pohodlném skleníku..., o svém skleníku. Víš, o tom bezpečném a nudném místě, jak jsi říkal.“

„Je to nudné a bezpečné. Vzpomínám si, že jsem to řekl.“

„A já jsem chtěla vědět – co mi v mém jednotvárném, nudném životě chybělo.“

„Sex.“

No to taky, musela si přiznat. „Kromě sexu,“ řekla podrážděně.

„Legrace? Smích? Vášnivý sex?“

„Sex jsi už říkal,“ připomněla mu.

„Omlouvám se,“ odpověděl.

Nedbala na jeho sarkasmus a pokračovala. „Řeknu ti, co mi chybělo. Mrtvoly, Noahu. V mém pohodlném skleníku se nikdy žádné mrtvoly nevyskytly.“

Dvacátá pátá kapitola

J. D. měl ve zvyku vychloubat se svému bratrovi, že kdyby nechtěl, aby ho našli, nepodařilo by se jim to. Znal několik dokonalých úkrytů v Serenity i v okolí.

Randy o některých brlozích svého bratra věděl, ale o všech ne. J. D. například Randymu nikdy neřekl o opuštěném dole, který náhodou objevil minulý rok, když projížděl přes pozemky Eliho Whitakera. Věděl, že tam nemá co dělat, protože si však Eli svůj pozemek ještě neoplotil, soudil J. D., že je to v pořádku, zvláště když o tom nikomu neřekl.

Důl se stal jeho soukromým útočištěm. Když tam byl, připadalo mu, že na Eliho jaksi vyžrál, a to se mu líbilo. Nebylo správné, že Eli shrábl všechnu prvotřídní půdu a peníze.

Jeho druhý domov nebyl nijak hezký na pohled, ale J. D. se v něm cítil dobře. Přivezl si tam pár starých spacích pytlů a chladicí box, do něhož si pravidelně dával led a pivo. Jeho jediné další vybavení tvořily dvě baterky a pár náhradních baterií. Nechtěl zůstat potmě někdy v noci, když četl své pornočasopisy. Rád přiznával, že články nečte. Jediné, co ho zajímalo, bylo dívat se na nahá děvčata.

Dokonce se bavil představou, že by si na rozptýlení přivedl pár holek z Luxu. Ale neudělal to. Byl rád, že má tajný úkryt, o němž ví jen on sám.

Místo bylo perfektní. Důl byl zrovna tak daleko od Serenity, aby se na něj zapomnělo, ale dost blízko, aby měl signál na svém mobilním telefonu. Několik posledních dní ho vůbec nevypíнал pro případ, že by jeho zaměstnavatel něco potřeboval.

Několikrát uvažoval, že zavolá Randymu, aby zjistil, zda na něho přišel zatykač, ale pokaždé, když začal vytukávat jeho číslo, si to rozmyslel. Prostě neměl chuť poslouchat další sáhodlouhé poučování. Kromě toho šéf bude vědět, jestli si pro něho přišel někdo se zatykačem nebo ne. Měl spojení po celém městě a maximálně bude zapotřebí párkrát zatelefonovat, aby zjistil, jestli se ta mrcha Buchananová rozhodla, že mu zatopí.

Telefon, který ukradl v domě profesora MacKenny, měl naštěstí číslo přilepené na zadní straně. Šéf byl jediným člověkem, který je znal.

J. D. už byl celý nedočkavý, až ho uslyší. Nejenže chtěl zjistit, nejde-li po něm policie, ale dnes by měl dostat výplatu a hotovost by se mu ohromně hodila.

Když telefon zazvonil, doslova se k němu vrhl.

„Ano, pane.“

„Jsem na cestě,“ řekl šéf.

„Do toho domu?“ zeptal se J. D.

Následovalo dlouhé ticho. „Ano. Tak jsme se přece dohodli.“

„Ano, pane. Hned vyjedu.“

„Nezapomeňte zaparkovat nejméně o tři ulice dál a přijít pěšky.“

„Samozřejmě,“ ujišťoval ho J. D. „Pamatujete, že je dnes výplata?“

„Jistěže to vím. Musíme udělat spoustu práce, než se setmí.“

„Já vím,“ řekl J. D. „Zjistil jste něco o zatykači?“

„Zatím ne.“

„Nový náčelník nenechá dvě vraždy jen tak. Napadlo mě, že bychom mohli nadhodit pár jmen. Jestli je možnost, jak ty vraždy někomu...“

„Už mě napadlo, na koho by se to dalo shodit, ale aby se to podařilo, potřeboval bych vaši pomoc. Měli bychom to zvládnout do týdne.“

„Věděl jsem, že na něco přijdete. V těchto věcech se ohromně vyznáte.“

„To je praxe. Ale teď si pospěšte. Máme hromadu práce.“

Dvacátá šestá kapitola

Jakmile Jordan a Noah vešli do kanceláře na policii, šerif Randy se snažil přecházet před stolem náčelníka Davise. Protože místnost byla tak malá, mohl přitom dělat jen dva kroky tam a dva zpátky.

Noah se postaral, aby se Jordan držela za ním, když vstoupil. Věděla, že nechce, aby měl J. D. další možnost ji udeřit.

Ale J. D. nebyl nikde v dohledu. Spatřil je Joe a zamával na ně. „Pojďte dál,“ zavolal.

Noah neztrácel čas představováním. „Kde je váš bratr?“ zeptal se rovnou.

„Nevím, kde je,“ odpověděl Randy. „Přisahám, že jsem ho hledal, kde se dalo, a nechal jsem mu nejméně pět vzkazů na jeho pevné lince doma a dvakrát tolik na mobilu, vyzýval jsem ho, aby sem přišel, že všechno bude v pořádku, protože slečna Buchananová slíbila, že ho nebude žalovat...“ Pokoušel se pohlédnout na ni přes Noaha. „Že mám pravdu, slečno Buchananová? Joe mi řekl, že se nechystáte nikoho žalovat.“

Přestože většinu dveří zakrýval Noah, podařilo se Jordan vtisknout se vedle něho. „Ano, to je pravda.“

„Děkuji,“ řekl. „Snažím se J. D. pomáhat, jak můžu, aby se správně rozhodl, ale je to s ním těžké.“

Zdálo se, že mluví upřímně a kajícně, a Jordan ho najednou zabylo líto. Musí být těžké držet takového rabiáta na uzdě.

Randy se znovu obrátil k Noahovi. „Já vím, že to zvoral, ale je to můj bratr a jediný příbuzný, kterého mám. Opravdu

se snažím, aby se trochu dal dohromady a držel se na správné cestě. Rozhodl se zavřít Lux a to je opravdu chvályhodný krok.“

To ovšem Noaha nezajímalo. „Jak věděl, že je v Jordanině kufříku mrtvý člověk?“

„J. D. mi řekl, že mu to někdo zatelefonoval na mobil.“

„Chci vědět naprosto přesně, co vám J. D. řekl.“

„Měli jsme spolu jet na ryby a já jsem se stavil k němu domů, abych ho vyzvedl. Vyřítel se ven a řekl mi o tom telefonátu.“

„Kdo mu volal?“ zeptal se Noah. „Řekl vám, kdo to byl?“

„Nějaká žena,“ odpověděl Randy. „Dlouho mi trvalo, než jsem to vůbec z něho dostal. Ale jméno mi říct nechtěl. Tvrdil, že ji musí chránit, že jí to slíbil. Abych řekl pravdu, ani nevím, jestli je to pravda.“ Pak rozrušeně dodal: „Kéž by byla.“

Randy se zatvářil zkroušeně a opřel se zády o stůl. „J. D. měl vždycky vysoké ambice. Fantazíroval o tom, že si koupí ranč. O hospodaření neví ani ň, ale to je mu jedno. Myslí si, že je chytrý, ale není, a právě proto se dostává do malérů. Udělal pár opravdu hloupých věcí a je strašný divočák, to je fakt, ale nikoho by nezabil.“

„Za zabití už ale jednou seděl,“ namítl Joe.

„To byla hospodská rvačka a J. D. ji nezačal. Měl prostě smůlu.“

„Zdá se, že ho smůla přímo pronásleduje, že?“ podotkl Joe. „Poslal jsem pomocníky šerifa, aby prohledali kraj a hledali ho,“ řekl Noahovi. Najednou si všiml Jordan. „Jak se to chová? Jordan, pojďte dál a posaďte se.“

„Stojí se mi docela dobře,“ odpověděla Jordan.

„Tak dobře. Noahu, přemýšlel jsem o ženě, která volala J. D. Takovou věc mohla udělat Maggie Hadenová. Podíval bych se na ni.“

„Taky mě to napadlo,“ řekl Randy. „Přilepila se na J. D. hned potom, co jsem se oženil. Měla na mě pořádný vztek.“

„Byla vzteklá v jednom kuse, Randy,“ řekl Joe. „Jenže tys to neviděl.“

Randy pokrčil rameny. „Ji jsem se taky pokoušel najít. Ale na jejím mobilu se hned ozývá hlasová schránka a doma nemá záznamník.“

„Proč jsi ji hledal?“ zeptal se Joe.

Randy se po něm ohlédl. „Proč myslíš? Mohla by vědět, kde je J. D. To je jediný důvod. Budují pořád volat.“ Randy se napřímil. „Musím zpátky do kanceláře. Pokusím se dál hledat J. D., ale kdybyste ho náhodou našel vy a Joe, dejte mi vědět. Mám o něho strach.“

Noah ustoupil ze dveří, aby mohl Randy vyjít ven.

Šerif zamířil ke dveřím, vteřinu nebo dvě zaváhal, pak se otočil a pohlédl na Noaha. „Mohl bych si s vámi promluvit o samotě?“

„Jistě,“ řekl Noah.

Vyšel za Randym ven k jeho autu; tam se oba zastavili a několik minut spolu hovořili.

Joe telefonoval a Jordan čekala na Noaha. „Kde je Carrie?“ zeptala se, když odložil sluchátko. „Má přestávku?“

„Ne, je zpátky ve vězení,“ řekl Joe. „Měli by mi zítra poslat náhradu, ale do té doby hovory, které nestihnou vzít, jdou přímo do Bourbonu.“

Protože jeho kancelář nebyla tak velká, aby se do ní vešla další židle, Jordan zůstala stát a opřela se o rám dveří. „Proč je zpátky ve vězení? Měla přece dohodnutý náhradní pracovní program.“

„To je pravda,“ řekl Joe. Odsunul na stole nějaké papíry a opřel se o něj lokty. „Maggii se podařil snad už poslední pomstychtivý kousek: zavolala věznici a na Carrii si stěžovala. Tvrdila, že je naprosto neschopná.“

„Myslíte si, že byla?“

Joe zavrtěl hlavou. „Měla problém naučit se pracovat s počítačem, ale s telefonáty si vždycky poradila a vyřizovat zprávy taky uměla.“

„Tak proč nepožádáte, aby se vrátila?“

„Maggie ji taky obvinila z krádeže nějakých materiálů, ale já tomu nevěřím.“

„Joe, musíte něco udělat.“

„Pokusím se,“ odpověděl. To nestačí, pomyslela si Jordan.

Sotva se do kanceláře vrátil Noah, řekla mu o Carrii. Nemusela ho žádat, aby něco udělal, protože věděla, že je mu to jasné. „Tady už nemáme co dělat,“ řekl Noah. „Takže se odhlásíme z motelu a vyjedeme. Chci odvézt Jordan na letiště a zpátky do Bostonu. Jestli budeš něco potřebovat...“

„Vrátíš se, ano?“

„Tuhle věc si vezmou na starost agenti Chaddick a Street, jestli budeš potřebovat. Stačí je požádat.“

Joe potřásl Noahovi rukou a řekl: „Přál bych si, abys mohl zůstat, ale chápu, že se chceš vrátit ke svému životu a práci.“ Otočil se k Jordan. „Za čas tady bude soud. Budete kvůli tomu muset přijet.“

„Přijedu,“ ujistila ho.

Jordan se ulevilo, když vyšli z policejní stanice. Konečně může opustit Serenity.

Oběma netrvalo dlouho, než si sbalili věci. Noah měl v úmyslu naložit je do auta a pak se odhlásit u Amélie Ann. Jeho plán však zhatilo zazvonění telefonu.

„Noahu, tady Joe. Hoří MacKennův dům.“

Dvacátá sedmá kapitola

„Co se to proboha děje?“ zeptal se Joe tak rozrušeně, až se mu zachvěl hlas. Stál s Jordan a Noahem na chodníku na ulici proti MacKennovu malému pronajatému domku a díval se, jak ho ničí oheň.

Zastrčil ruce do kapes. „Včera v noci dlouho silně pršelo. Po takovém dešti by přece měla zůstat vlhká střecha, ale zřejmě nezůstala. Podívejte se, jak hoří.“ Potřásl hlavou. „Ještě nikdy jsem neviděl, aby dům hořel tak rychle.“

Neškodila by další bouřka, napadlo Jordan. Zaclonila si rukou oči a podívala se na oblohu. Nebyl na ní jediný mráček. Slunce svítilo jasně a nelítostně pálilo. Jako obvykle v těchto krajích bylo horké a neúprosné.

„No páni,“ mumlal si pro sebe Joe. „Něco takového jsem ještě neviděl.“

Přestože ani trochu nepochyboval, že oheň někdo úmyslně založil, přece jen potřeboval potvrzení.

„Podívej se, jak to vypadá, všechny čtyři strany domu hoří stejnoměrně. Jako by tam někdo hodil napalm.“ Joe odtrhl zrak od domu a pohlédl na Noaha. „Já vím, že to bude muset řešit náčelník hasičů, ale vsadím se, že řekne, že je to žhářství. Nemyslíš?“

„Vypadá to tak,“ řekl bez váhání Noah. „A k tomu bych dodal, že pachatel použil velmi silný katalyzátor, aby to tu zapálil a udržel v plamenech.“

„Ještě nikdy jsem neviděl, aby dům hořel tak rychle,“ opakoval Joe a bylo vidět, že ho to ohromilo. „Pořád to nechápu. Proč to chtěli nechat shořet? Detektivové a výjezdovka z Bourbonu prohledali dům odshora dolů a

všechny důkazy, které našli, sbalili a odvezli do laboratoře. Vždyť jsi u toho byl. Viděl jsi, co tam zůstalo. Trocha papírů a starého nábytku. Viděl jsi něco, co by stálo za to spálit? Já určitě ne.“

Joe popošel tak, aby viděl na Jordan, které stála vedle Noaha z druhé strany. „Mrzí mě, že to odnesly ty krabice s papíry. Vím, že byste je ráda měla.“

Nevysvětlila mu to. Joe zjevně zapomněl, že si dala udělat kopie. Nebo se možná domníval, že nemá ještě zkopírováno všechno, ale na tom teď nezáleželo. Originály výsledků profesorova bádání patřily k jeho majetku a ona už je nepotřebovala.

„Nemyslím, že by si někdo dával tolik práce se zapalováním domu, aby se zbavil nějakých starých rodinných papírů,“ uzavřel Joe.

Jordan pozorovala dobrovolné hasiče. Vzdali se naděje, že zachrání profesorův dům, a zoufale se snažili zabránit tomu, aby se oheň přenesl na sousední obydlí. Kdyby se zvedl vítr, mohly by plameny zachvátit celou ulici.

„Přesvědčil jste se, že všichni lidé z okolí jsou venku?“ zeptala se.

Joe přikývl „Jediný, kdo dělal problémy, byla stará paní Scottová. Nechtěla mě vůbec pustit k sobě, abych jí pomohl dolů ze schodů. Pak ji vynesl ven jeden hasič a ona přitom ječela a kopala. Víte, co říkala? Že nechce zmeškat televizní seriál.“

„Proč vás k sobě nechtěla pustit?“

„Myslí si, že toho pro ni dost neděláme. Je s ní opravdu těžké pořízení. Jednou volá šerifovi Randymu, pak zase mně a stěžuje si na to nebo na ono. Je jí jedno, kdo to má v kompetenci. Někdo projde přes její zahradu vpředu nebo vzadu, a ona je na mrtvici. Říká tomu nedovolený vstup na pozemek. Onehdy mi telefonovala, že jí nějaká děcka

pošlapala kytky pod verandou.“ Ukázal doprava. „Její dům je ten o dva dál za MacKennovým. Teď mi řekněte, nazvali byste ten suchopár květinami?“

Noah chtěl, aby se vrátil k věci. „Mluvil jsi se sousedy? Zeptal ses, jestli viděli někoho potulovat se v okolí MacKennova domu?“

„Se všemi jsem ještě nemluvil,“ přiznal Joe. „Přijel jsem sem jen pár minut před tebou a měl jsem co dělat, abych všechny dostal z domu. Začnu se jich vyptávat teď. Pomůžeš mi s tím?“ Obrátil se ke skupince lidí, kteří stáli v hloučku na rohu, ale pak se zarazil. „Mám toho nad hlavu,“ řekl. „Nemám žádné zkušenosti a nemůžu být všude najednou. Napadlo mě, že bych možná potřeboval pomoc tvých kamarádů z FBI. Co kdybys jim zavolal?“

Bylo kruci načas, pomyslel si Noah. „Rád,“ řekl místo toho. Okamžitě začal telefonovat, než mohl Joe něco dodat. Dostal se do Chaddickovy hlasové schránky a nechal vzkaz, ať mu zavolá.

Když kráčeli k sousedním domům, zeptala se Jordan: „Kde jsou pomocníci šerifa? Víím, že šerif Grady je na Havaji, ale copak jste nepožádal jeho lidi, aby vám pomohli?“

„Pomáhají,“ řekl Joe. „Právě teď prohledávají oba okresy a hledají J. D. Může se skrývat na stovce míst, ale oni budou pátrat dál, až ho najdou a přivedou k výsledku.“

MacKennovi sousedé dychtivě vypovídali, co věděli, ale nikdo z nich bohužel neviděl nic zvláštního. Jedna žena si všimla, že ulicí projelo auto nabízející čištění koberců, ale byla přesvědčená, že pak zamířilo do sousední.

Nějakou informaci měla paní Scottová, ale pokaždé, když se s ní Joe pokusil promluvit, se k němu otočila zády a zadívala se k nebi. Nezbyvalo, než aby na ni zapůsobil Noah,

a najednou stačilo pár úsměvů s milým pohledem a začala drmolit o svých květinách.

„Vlastně jsem někoho viděla,“ řekla. „Viděla jsem toho ničemu, mladýho Dickeye, jak si to mazal přes moji zahrádku. Viděla jsem ho tak, jak teď vidím vás. Stála jsem v kuchyni u dřezu a míchala jsem si třešňovou limonádu, protože ji ráda piju, když se dívám na televizi.“ Odmlčela se, vrhla zlostný pohled na Joea a pak pokračovala. „Pak jsem uviděla mladýho Dickeye, jak se plíží kolem. Nesl něco, co mělo velký držadlo – jako třeba kanystr s benzinem. Chtěla jsem vyběhnout ven zadním vchodem a vyřídit si to s ním, ale hnál se tak rychle, že jsem ještě ani nestačila odemknout bezpečnostní zámek – a byl pryč. A ani ne za pět minut jsem uslyšela, že někdo křičí hoří, a lidi mi začali bušit na dveře. Tak jsem vstala z křesla a pustila hlasitěji televizi, aby mě nerušili.“ Znovu šlehla rozhořčeným pohledem po Joeovi.

„Víte jistě, že to byl J. D.?“ zeptal se Joe.

„Vím jistě, že nemluvím s váma,“ odsekla. „Když se mě zeptá tenhle ten milej pán, pak řeknu, ano, samozřejmě, byl to Julius Dickey. Tu sponu na opasku, co vždycky nosí, bylo jasně vidět. Byl to on.“

Joe a Noah poděkovali několika sousedům a vykročili dál po ulici. Jordan zůstala stát a dala se do řeči s hloučkem žen. Když si Noah všiml, že není u něho, otočil se a zpozoroval, že paní Scottová šermuje před Jordaniným obličejem ukazovákem. Vrátil se, aby jí řekl, že je načase jet.

„Zmizíme z téhle ulice, nebo ze Serenity?“ zeptala se Jordan, když se rozloučila se sousedkami.

Nevěděl. Přestože by ji nejraději vyvezl z města a letěl zpátky do Bostonu, Jordan byla ústředním bodem téhle bláznivé historie, a dokud nepochopí, proč ji vrah chtěl za každou cenu do něčeho namočit a udržet v Serenity,

nenechají ani na vteřinu o samotě. Pak ho napadlo, že ji možná nebude mít chuť opustit nikdy.

Potřásl hlavou a snažil se udělat si v ní jasno.

„Víš, co mi řekla paní Scottová?“ zeptala se ho Jordan.

Zpomalil. „Co?“

„Vy tam...“

Usmál se. „A dál?“

„Chtěla vědět, proč ‚vy tam‘, to jako já, jsem přijela do Serenity.“

„A co jsi jí řekla?“

„Abych tu způsobila pohromu.“

„Dobrá odpověď.“

„Serenity,“ říkala, „bývalo tak klidné městečko.“

„Než jsi sem přijela ty.“

„Taky by ráda věděla, kdy odjedu. Myslím, že se chce zavřít doma a zamknout do té doby, než budu pryč.“

Zasmál se. „Už to bude brzo,“ sliboval „Za pár hodin vyjedeme. Joe mě požádal, abych počkal, než sem přijedou Chaddick a Street. Je nervózní. Tohle je velký případ a on to nechce pokazit. Vím, že bys už nejraději byla pryč...“

„Já to... nevím tak jistě,“ řekla po chvíli váhání.

„Jo? Jak to?“

„Chci odjet, ale taky bych se ráda dověděla, kdo, co a proč. A připadá mi, že tu odpověď mám přímo pod nosem.“

„Všechno si přečteš v papírech, až bude po všem.“

Zmínka o papírech vyvolala v Jordanině paměti jakousi nejasnou vzpomínku, ale byla příliš prchavá, než aby si uvědomila, co za ní vězí.

„Když mě vysadíš na letišti, vrátíš se sem?“

„Jordan, já tě nikde nevysadím.“

Odváděl ji k autu. Ohlédla se přes rameno a viděla, že Joe stojí uprostřed ulice a mluví s nějakým hasičem. „Tak jaký máš plán?“ zeptala se.

„Poletím s tebou až do Bostonu, takže i kdybych tady rád pomohl, nevrátím se sem. Stejně to není moje věc. Zodpovědný je teď tady Chaddick – nebo brzo bude, jen co mi zavolá – a ten dobře ví, co dělat. Pracuje v oboru už nějaký čas a má velké zkušenosti.“

Když došli k autu, podal jí klíče. „Co kdybys nastartovala a pustila klimatizaci? Hned se vrátím.“

Jordan se posadila za volant, nastartovala a seřídila klimatizaci. V bočním zrcátku přitom pozorovala Noaha. Ted' mluvil s hasičem kromě Joea i on. Pak Joe vytáhl mobil, začal telefonovat a Noah se vracel k vozu. Potřásal hlavou a tvářil se zničeně. Došel k pravé straně auta, ale Jordan se přesunula na vedlejší sedadlo a kývla na něho, aby řídil. Po krku mu stékaly krůpěje potu, a tak zapnula ventilátor a nastavila ho tak, aby foukal přímo na něho.

„Proč nechceš řídit?“ zeptal se.

„Moc velký provoz,“ vysvětlovala. „Nesnáším jízdu v dopravní špičce.“

Okamžik mu trvalo, než si uvědomil, co řekla. Rozesmál se. „Jaký je provoz v Serenity? Tři, čtyři auta před tebou?“

„Tak dobře, prostě nerada řídím.“ Než mohl něco říct, zeptala se. „Co se stalo s Joem?“

„Chce dostat příkaz k prohlídce domu J. D. Ted' mluví se soudcem v Bourbonu.“

„Pojedu tam s tebou,“ řekla. „Protože se chci vsadit, že tam najdu svůj notebook. A jestli tam opravdu bude...“

„Co? Co uděláš?“

„Něco určitě,“ řekla. „Mám tam všechny soubory, všechny účty...“

„Bojíš se, že někdo zneužije tvé důvěrné informace?“

„Ne,“ řekla. „Všechno je zakódované. Do mých souborů se nikdo nedostane.“

„Tak co ti dělá starosti?“

„Prostě vím, že se všemi správnými informacemi a údaji bych něco o tom všem zjistila.“

Noah vyhlédl z okna. „Zajímalo by mě, jak dlouho bude Joeovi trvat, než se dostane do svého zatraceného auta a pojedě k domu J. D.“

„Řekla bych tak pět vteřin.“ Její poznámka vycházela z postřehu, že se Joe už rozběhl k nim.

„Je to podepsané,“ křičel na Noaha. „Ale stejně už můžeme jet. Nějaký soused právě telefonoval, že vstupní dveře domu J. D. jsou dokořán.“

Za okamžik vyjeli.

„Neměl by někdo zavolat šerifovi Randymu?“

Noah pokrčil rameny. „Nechám to na Joeovi.“

Jordan se zavrtěla. „Ten šerif úplně obrátil. Na policejní stanici se choval skoro... zkroušeně, ale když se tehdy přiřítíl na parkoviště se svým bratrem a viděl, jak mě udeřil, byl zatraceně nepříjemný.“

„Dělá, co může, aby vytáhl svého bratra z průšvihů. Ví, že...“

„Co ví?“

„J. D. je ztracený případ. Ale chápu, že stojí při něm. Je to jeho bratr.“

„A J. D. je taky tak oddaný? Vsadím se, že ne. Šerifu Randymu by bylo líp, kdyby J. D. seděl za mřížemi.“ Jordan si začala masírovat paže, jako by se bránila náhlému chladu. „Jestli bude J. D. doma, buď opatrný. Má něco divného v očích. Nevím, jak bych ti to vysvětlila. Byla v nich nenávist... a podlost.“

„Už se nemůžu dočkat, až ho uvidím. Já taky umím být pořádně zlý.“

„Nezapomeň, že ho musíš považovat za nevinného, dokud se jeho vina neprokáže.“

„Uhodil tě. Na to nezapomenu.“

Joe zahrnul na příjezdovou cestu k domu J. D. Noah se držel těsně za ním. „Počkej tady. Nechej dveře zamčené,“ vyzval ji.

Pohyboval se rychle. Vytáhl z pouzdra pistoli, ale držel ji u boku a s Joem se setkal u domovních dveří. „Půjdemě dovnitř, ty vlevo, já vpravo.“

Jordan měla srdce až v krku, když Noah se zbraní v ruce vtrhl do domu. Říkala, si že všechno dobře dopadne. Je přece federální agent, umí se bránit. Slyšela historky o některých strašlivých situacích, do nichž se dostal a po nichž mu zůstaly na památku jizvy. Ví, co dělá. Zvládne to. Pokyvovala hlavou, jako by se o tom chtěla ujistit. Přesto si uvědomovala, že někdy dochází k podivným nepředvídaným událostem..., k nečekaným nešťastným náhodám.

Snažila se nevzrušovat, jak ji vždy nabádala matka. Pak vyšel Noah ven a skutečně bylo všechno v pořádku. Dům J. D. byl tak malý, že trvalo jen pár minut, než ho celý prošli.

Odemkla mu dveře auta. Noah je otevřel a řekl: „Zdá se, že J. D. odtud odešel ve spěchu a dveře nezaklaply. Počkej, až uvidíš...“

Vtom ho přerušil Joe, který právě vyběhl z domu na zahradu a křičel: „Našli J.D.!“

Dvacátá osmá kapitola

A tak už byli tři.

J. D. Dickeye našli v popelu. Hasiči objevili jeho pozůstatky v hromadě doutnajících trosek nedaleko místa, kde býval zadní vchod profesorova domu. Polévali poslední kouřící popel, když spatřili jeho ohořelé tělo. Jediné, co jim umožnilo poznat, že je to J. D., byla nápadná spona na opasku. Její okraje se roztavily a zčernaly, ale vyryté iniciály byly stále čitelné.

Jordan seděla v autě před zčernalými zbytky zbořeného domu a pozorovala Noaha. Stál vpředu na zahrádce a mluvil s agentem Chaddickem a s Joem a všichni přitom čekali, až přijede výjezdová skupina FBI. Občas se zadíval na Jordan, aby se ujistil, že je všechno v pořádku.

Tři mrtví během jednoho týdne. Profesor MacKenna. Lloyd. A teď J. D. Dickey. Na tvrzení, že je Serenity bezpečné a mírumilovné místo, se mohlo zapomenout. A lidé v městečku dávali vinu Jordan Buchananové. Přece jen byla jediným spojením mezi vraždami a požárem. Nepřekvapilo by ji, kdyby obyvatelé vtrhli do jejího motelu s vidlemi a pochodněmi a hnali ji ven.

V uších jí ještě zněla obvinění staré paní Scottové. Nikdy tu nedošlo k vraždě, než do města přijela ona..., nikdy tu nebyl takový požár, jaký zničil MacKennův dům. A kromě toho se tu nikdy neobjevovaly mrtvoly v kufrech – než do městečka přijela Jordan.

Statistiky nelžou. Tohle je víc než pár nešťastných náhod. Je to prokletí biblických rozměrů. Dokonce i *ona* by se nejraději ani neviděla. Jordan věděla, že takové pověry

nejdou logické, ale na téhle situaci nebylo vlastně logické vůbec nic. Jen jedna věc byla jistá: Od té doby, co Jordan potkala profesora, se stala pro jeho město morovou ránou.

Nebylo možné předvídat, co bude následovat, ale zatímco Jordan čekala na Noaha, přece jen se o to pokoušela. Byla to frustrující činnost, protože neměla potřebné informace, a přitom se jí do mysli vtíraly děsivé obrazy z posledních dní. Aby mohla zase jasně uvažovat, potřebovala je dostat z hlavy. Sáhla na zadní sedadlo pro složku z MacKennova výzkumu a dala se do čtení.

Noah na ni pohlédl a viděl ji s hlavou skloněnou a zahloubanou do papírů. Řekl jí, aby zůstala ve voze, že nechce, aby viděla ohořelé tělo J. D. Připadalo mu, že nikdy nezapomene na její reakci. Vypadala ohromeně a pak se velmi tiše zeptala: „Proč si proboha myslíš, že bych se chtěla dívat na ohořelé tělo?“

Proč vlastně? Byl to strašlivý pohled. A zatímco ani Noaha, ani Chaddicka scéna nijak nevyvedla z míry, Joe měl co dělat, aby se nesesypal. Jeho tvář dostala nasedlý odstín, jaký Noah nikdy předtím neviděl, a neustále vydával zvuky, jako by se mu chtělo zvracet.

Noahovi ho bylo líto. „Joe, udělal bys líp, kdyby ses na něho nedíval.“

„Jo, ale je to jako u autohavárie. Nechci se dívat, ale stejně mě ten pohled přitahuje.“

Chaddick byl podrážděný. „Jste přece policista,“ připomínal mu. „Když přijdete k neštěstí, tak si to musíte prohlédnout, ne?“

„Chápu, jak to myslíte.“

Vtom na ně ze zahrádky před domem zamával jeden z dobrovolných hasičů. Jmenoval se Miguel Mořeno, býval dříve hasičem v Houstonu, a poté co odešel do důchodu, se rozhodl koupit si ranč. Cvičil dobrovolníky, a právě proto

byli tak dobře zorganizovaní, reagovali rychle a efektivně. Od chvíle, kdy převzal zodpovědnost za jejich akce, nikdo z jeho lidí neutrpěl nejmenší zranění. Několikrát už prošel trosky a teď chtěl Noahovi sdělit, co si myslí.

„Není pochyb, že požár založil J. D., ale chtěl bych se vsadit, že nevěděl, co udělá tak nebezpečný katalyzátor. Kdyby to věděl, určitě by nic nezapaloval, dokud byl v domě.“

Joe ustoupil od těla. „J. D. mohl neúmyslně zapálit oheň moc brzo,“ soudil. „Já to vidím asi tak – dostal se dovnitř, pořádně všechno polil a pak si myslel, že vyjde ven stejnou cestou, jak přišel – zadními dveřmi. Když byl venku, vhodil něco dovnitř, aby zapálil oheň, možná hadr namočený v kerosinu nebo stočený papír, který zapálil.“

Mořeno přikývl. „To je možné,“ řekl. „Stačila jiskra, aby to začalo hořet.“

„Jiskru může způsobit kdeco,“ řekl Joe, najednou toužící přicházet se svými hypotézami. „Možná když otevřel dveře a chtěl odejít, třením kovového prahu o jeho boty vznikla jiskra..., i to by stačilo.“

„To, co se stalo, může přesně určit až znalec,“ řekl Mořeno. „Zajistil jste, aby někdo takový přijel do Serenity, agente Chaddicku?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Chaddick. „Joe, myslíte, že byste si s tím poradil tady s Mořením? Nikoho sem nepouštějte, než přijedou moji lidé. Chci s Noahem zajet do domu J. D.“

„Zvládnu to tady,“ ujistil ho Joe. „Našel agent Street něco zajímavého?“

„To se dovím, až se tam dostanu.“

Joe vykročil k Noahovi. „Noahu, můžeš na moment?“

Noah se otočil. „Ano?“

„Myslíš si, že z FBI budou chtít, abych šel od toho, když to tu převezmou?“ zeptal se tichým hlasem. „Nechci se jim plést do cesty, ale...“ Nedopověděl, jen pokrčil nakonec rameny.

Noah ukázal na Chaddicka. „Nejlíp bude, když to zjistíme hned.“

Joe se tvářil rozpačitě, když agentovi pokládal otázku. Chaddick, který byl z obou vyšetřovatelů diplomatictější, se napřed Podíval na Noaha a teprve pak odpověděl. „Vím, že jste slyšel povídačky, jací jsme tyrani a jak se povyšujeme nad místní, když převezmeme případ, a většina jich má zřejmě pravdu,“ dodal s úsměvem. „Nemáme rádi, když se nám do toho pletou místní, ale Noah mi řekl, že to je jiná situace. Na tomhle případu budete se mnou a se Streetem pracovat i vy.“

Joe rychle přikývl. „Toho si cením,“ řekl. „Je to pro mě velká příležitost, něco se naučit od odborníků.“

Věc byla domluvena, a tak Noah zamířil zpátky k autu. Okna byla zavřená a viděl jimi, jak si Jordan čte jakési papíry a upíjí už určitě teplou vodu z láhve. Chudák Jordan čekala na něho hrozně dlouho, než byl se vším hotov, ale nestěžovala si ani se nesnažila pobízet ho ke spěchu.

Jordan si všimla, že přichází, a rychle shrnula papíry, které si před chvílí rozložila po sedadle. Bylo jí tak horko, až si myslela, že každým okamžikem musí dostat úpal. Nechtěla nechat běžet motor tak dlouho naprázdno, a tak ho vypnula a modlila se, aby aspoň trochu začalo foukat a vítr zmírní horko.

Předtím navzdory Noahovým příkazům na okamžik vyklouzla z vozu a posadila se do stínu ořešáku, ale pohledy z davu, který se shromáždil na druhé straně ulice, ji znervózňovaly. Copak si asi všichni povídají? Nejspíš něco o dehtu a peří nebo o upálení u kůlu.

Když spolu s Noahem jeli od J. D. k profesorovu domu, nabídla mu, že se vrátí do motelu a počká na něho. Jediné, co bude muset udělat, je zavolat jí a ona přijede, ale on o něčem takovém nechtěl ani slyšet. Nemínil ji pustit z dohledu a podle toho, jak rozhodný měl hlas, poznala, že nemá smysl se hádat.

Noah se posadil za volant, nastartoval a pustil klimatizaci. Pak se otočil k ní. Tváře měla zardělé. Vlasy si sepnula nahoře, ale pramínky, které jí sklouzly vzadu na krk, byly vlhké. Šaty se jí lepily k tělu a pleť se leskla. Vypadala zároveň krásně i jaksí povadle. Vzbudila v něm pocit provinění za to, co se chystal udělat.

„Jak je?“ zeptal se.

„Dobře,“ odpověděla. „Je mi fajn.“

„Nerad tě o to žádám, ale opravdu se musím dostat zpátky do domu J. D. Chci projít...“

Přerušila ho. „To je v pořádku. Nemusíš nic vysvětlovat. Je třeba tam zajet a já se skutečně cítím dobře.“

Nenutila ho, aby ji odvezl do motelu, protože věděla, že by znovu odmítl. Trval na tom, že musí zůstat s ním, a jestli mu to pomůže, podřídí se.

Noah si nevšiml, kolik je hodin, dokud nepřijel k domu J. D.; Den nezadržitelně ubíhal. Nemohl uvěřit, jak dlouho se zdrželi u domku MacKenny, a bylo mu jasné, že stejnou dobu, ne-li víc, stráví prohledávání obydlí J. D.

Zaparkoval za Chaddickovým vozem a řekl: „Asi budeme muset zůstat ještě jednu noc.“

„Já vím.“

„Nevadí ti to?“

„Nevadí,“ ujistila ho.

„Odjedeme hned ráno.“ Kolikrát si to už myslela?

Chaddick, který už byl uvnitř, teď vyšel k předním dveřím a zavolal: „Bude se ti to ohromně líbit.“

Noah přikývl a pak se obrátil k Jordan. „Jestli chceš, můžeš jít dovnitř se mnou, ale ničeho se nedotýkej.“

Noah tolik sledovacích zařízení neviděl od doby, co byl v Quanticu.

Agent Street ohromeně hleděl. „Podle toho, co jsem o tom chlápku slyšel, jsem ho měl za idiota, víš? Ale teď...“ Přejížděl očima po místnosti plné nejrůznějších přístrojů pro špehování. „Některé tyhle věci jsou ohromně komplikované a není jednoduché s nimi pracovat. Ale jak se na to tak dívám, řekl bych, že dobře věděl, co dělá.“

„A co tedy dělal?“ Jordan stála ve dveřích a prohlížela si důmyslná zařízení, která Chaddick vytahoval z bedny a ukládal na podlahu.

Street hodil Noahovi rukavice a pak Jordan odpověděl. Ukázal na předmět, který vypadal jako maličká satelitní parabola. „To je parabolický mikrofon. Umožňuje poslouchat hovor nejméně tři sta metrů odtud.“

Noah přistoupil blíž, aby si ho lépe prohlédl. „Má zabudovaný magnetofon a výstupní zdířku,“ řekl.

„Zajímalo by mě, kolik soukromých hovorů vyslechl,“ řekla Jordan.

„Nejen vyslechl,“ řekl Street. „Počkej, až uvidíš video. Mě nastavené kamery v tom ohavném motelu, který mu patřil, a natáčel hosty se svými děvkami. Kamery zřejmě najdeme v požárních detektorech nebo ve stropním osvětlení.“

Chaddick přikývl. „Prohlédl sis nějaké video?“

„Jenom jedno,“ odpověděl Street. „Dobrá kvalita. Žádné zrnění.“ Mluvil jako odborník. „Ostrý obraz.“

„To je ohromné,“ zašeptala Jordan. Cítila se, jako by se mohla něčím nakazit už jen tím, že byla v domě J. D.

„Podívejte se na tyhle dalekohledy.“ Noah jeden zvedl a díval se na něj. „Mají zesilovač. Špičkové zařízení.“

„Ano,“ potvrdil Chaddick. „J. D. mohl někoho pozorovat a zároveň poslouchat.“

„A nahrávat,“ dodal Street. „Některé tyhle věcičky jsou úplně nové. Ještě nebyly vybalené baterie. Připadá mi, že se chystal na nějakou velkou věc. Je jasné, že jel ve vydírání. A se vším tím zařízením musel mít seznam klientů, nemyslíte? Jak jinak by mohl mít přehled o tom, kdo kolik zaplatil?“

„Možná,“ připustil Chaddick. „Našel jsi nějaký zápisník nebo poznámky?“

Street zavrtěl hlavou. „Myslím, že měl všechno v počítači.“

Chaddick se zatvářil překvapeně. „Měl počítač? Kde je?“

„V komoře za kuchyní. Ty sis ho nevšiml?“

„Neprošel jsem dál přes všechny ty krámy.“

Jordan nevěnovala příliš pozornosti jejich konverzaci. Uvažovala o ukládání hotovosti, kterou si J. D. dával na svůj bankovní účet. Profesor si na účet ukládal vysoké částky, ale J. D. si nikdy neuložil najednou víc než tisíc dolarů. Že by snad se svým podnikáním teprve začal? A kde vzal peníze na tolik špičkového vybavení? Muselo to stát celé jmění.

Přistoupila k oknu a vyhlížela na ulici, zatímco se pokoušela přijít na to, jaký vztah byl mezi profesorem a J. D.

Jakmile Noah probral poslední krabici, zvedl se a zeptal se Streeta, jestli měl čas dostat se do počítače.

„Spustil jsem ho, ale nemohl jsem se dostat do žádného souboru. Má chráněný přístup. Budeme si ho muset odvézt s sebou a svěřit ho nějakému technikovi. Bude to trvat.“

Noah se usmál. „Možná že ne.“ Otočil se k oknu. „Jordan, nemohla by ses kvůli nám nabourat do počítače?“

Ohlédla se. „Moc ráda,“ řekla a měla radost, že může být nějak užitečná. „Není to náhodou notebook, že?“ neubránila se otázce.

„Jordan, neříkali jsme, že tohle necháme být?“

Usmála se. „Jenom se ptám.“

„Opravdu si myslíš, že se ti to podaří?“ zeptal se Street.

„Opravdu.“

Zamířila za Noahem do komory. Počítač byl nový model a Jordan uchvátil. Carrie jí řekla, že ve vězení ji nabídli počítačový kurz, ale že neměla zájem. Možná že věznice, kde seděl J. D., mu nabídla totéž. A jestli tomu tak bylo, zdálo se, že nabídky využil.

Noah jí přisunul židli ke klávesnici. „Dej se do toho.“

Trvalo jí pár okamžiků, než našla soubory J. D. Otevřít je bude trvat o něco déle.

„Zavolej mě, až se ti to podaří,“ požádal ji Noah.

Vrátil se s Chaddickem do obývacího pokoje. Street zůstal u ní a pozoroval, jak se Jordaniny prsty míhají nad klávesnicí. Obrazovka se plnila symboly a čísly. Nevěděl, co dělá, ale jí to zjevně bylo jasné a na tom záleželo.

Jordan přestala vnímat čas, soustředila se jen na obrazovku počítače a na svůj úkol. Nakonec se jí podařilo dostat se, kam potřebovali.

„Mám to!“ zvolala.

Otevřela složku, zrovna když jí Noah položil ruce na ramena. „Co máš?“

„Seznam,“ odpověděla. Naklonila se k obrazovce. „Vedl si záznamy.“

Jordan vstala a ustoupila z cesty, aby se mohl posadit Street. Stála celá ztuhlá a všimla si, že se venku stmívá. Jak dlouho seděla u počítače? Zaklonila se a snažila se protáhnout.

Chaddick se opřel o okraj stolu. „Říká ti to něco?“

„Myslím, že ano,“ odpověděl Street. „Mám tu jenom křestní jména, žádná data, ale dny v týdnu, přečiny, platby a některá místa.“ Rozesmál se. „Říkám vám, jestli všichni ti

lidé žijí v Serenity, tak v tomhle městečku žádná postel nevychladne.“

„Kdo je na seznamu?“ zeptal se Noah.

„Mám tady nějakou Charlene z pojišťovny, která platí každý pátek čtyři sta dolarů.“

„Charlene? Proč platila J. D. čtyři sta dolarů?“ zeptala se Jordan.

Street se ušklíbl. „Měl video, jak s někým vyvádí v posteli.“

„Se svým snoubencem?“

Všichni tři agenti na ni pohlédli a ona si uvědomila, jak hloupě se zeptala. Kdyby Charlene spala se svým snoubencem, J. D. by ji nevydíral.

„Dobře, jsem asi unavená,“ řekla. „Takže svého snoubence podváděla.“

Najednou se zhrozila. „Je tam ta žena s porcelánovým servisem! Vera Wang!“

Chaddick se zadíval na obrazovku. „Taky nějaký čas platila.“

„Nějaký čas ji sledoval v posteli,“ dodal Street. „Zřejmě ji nijak nevadilo, že platí.“

„S kým spala?“ zeptala se Jordan. „Ne, neříkej mi to. Nechci to vědět. Nebo chci. Tak kdo to byl?“

„Nějaký Kýle...“

Ruka jí vylétla ke krku. „Snad ne Kýle Heffermint!“

Noahovi se zdálo, že Jordaniny reakce jsou směšné. Přistoupil k ní a objal ji. „To je ten, co se ohání jmény? A snažil se tě balit.“

„Máš pravdu,“ přisvědčila Jordan.

„Je tu taky nějaký Steve N.,“ pokračoval Street.

„To by mohl být Steve Nelson,“ řekl Noah. „Potkal jsem ho v restauraci. Vede tu pojišťovací firmu.“

„Je Charleniným šéfem,“ upřesnila Jordan.

Street se zazubil. „To není jeho jediná funkce.“

„Panebože, snad nespala se Stevem, nebo ano? Ne, to není možné.“

„Chceš se podívat na video?“

„Proboha, takže je to tak. A Steve je ženatý.“

„Ano,“ řekl suše Noah. „Platí proto, aby to zůstalo v tajnosti.“

„Vytisknu to,“ řekl Street a posunul myš na podložce. „Udělám dvě kopie. Jednu si vezmeš ty, Noahu.“

„Něco ti řeknu. Než odjedu ze Serenity, chci s tou Charlene mluvit,“ řekl Chaddick.

Noah zaslechl, že před domem zastavilo auto. Vrátil se do obývacího pokoje a vyhlédl z okna. „Přijeli technici.“

„Výborně,“ řekl Street. „Můžou to všechno zabalit.“ Zašel k tiskárně, vytáhl kopie a jednu podal Noahovi.

„Brzo ráno odjedeme,“ řekl mu Noah. „Jestli budeš něco potřebovat, dej vědět. A o všem mě informuj.“

Jordan opouštěla dům J. D. opravdu ráda. Když byli na cestě řekla: „Myslíš si, že někoho znáš, a pak najednou zjistíš, že je to sexuální maniak.“

„Ale ty jsi přece Charlene neznala, že? Vždyť jsi ji viděla jenom párkrát,“ namítl Noah.

„To je pravda. Ale stejně je to deprimující.“

„Pokud nevymyslíš jinou restauraci, myslím, že bychom se mohli vrátit k Jaffeemu. Souhlasíš?“

„To se ukáže,“ řekla Jordan. „Je na seznamu?“

Zasmál se. „Chceš se podívat?“

„Udělej to sám.“

Noah zajel k obrubníku, zastavil a rychle přelétl očima seznam. Všiml si jména Amelia Ann a blesklo mu hlavou, co by řekla Jordan, kdyby to věděla.

„Jaffee tu není,“ řekl.

Povzdechla si. „To je dobře.“

Noaha napadlo, jak únavný den jí připravil. „Ty jsi opravdu obětavá kamarádka, víš?“

Dlouze se na ni zadíval, pak vztáhl ruku, pohladil jí vzadu krk a přitáhl si ji k sobě.

„Co...“ začala.

Jeho ústa pevně dopadla na její. Nečekala, že ji políbí, ale instinktivně pootevřela rty, aby přivítala jeho jazyk. Využil toho a do jeho polibku pronikla vášeň. Noah nic nedělal polovičatě. Polibek netrval dlouho, ale byl náruživý. Když se zas odsunul, Jordan bušilo srdce. Malátně se opřela o opěradlo a snažila se popadnout dech.

Zdálo se, že Noahovi dýchání problém nedělá. Nastartoval a pokračoval v cestě.

„Dal bych si rybu,“ prohodil. „A studené pivo.“

Ani zmínka o polibku, žádné děkuji nebo třeba poznámka „nebylo to hezké?“

Noah se na ni zadíval. „Není něco v pořádku?“ zeptal se a bylo mu jasné, že je to tak. Rozmrzele na něho pohlédla. „Tváříš se nějak nevrle.“

To si myslí? „Ne, všechno je v pořádku.“

„Tak fajn.“

„Jenom by mě zajímalo, jak můžeš být tak bezstarostný..., víš, tak blazeovaný.“

„Bezstarostný a blazeovaný jsou dvě různé věci.“

„Jsi obojí. Právě jsi mě políbil.“ Tak, bylo to venku a teď se o tom může diskutovat.

„Mmm, to je pravda.“

„Ano? To je tvoje odpověď?“

Mluvila tak rozčileně, že se neubráníl úsměvu. Jordan měla páru, když se do něčeho pustila.

„Co chceš, abych řekl?“

On si snad dělá legraci! Přece musí vědět, o co jí jde. Ten polibek něco znamenal. Byla to velká věc. Ale možná taky ne. Líbal spoustu žen. Co to pro něho bylo: stará písnička?

Uvažovala, že mu připomene jejich společnou divokou noc. Také by mohla poukázat na to, že dnes ráno se choval, jako by se nestalo nic zvláštního. Věděla, že kdyby se jí pak zeptal, co od něho chce slyšet, možná by se zachovala jako J. D. a jednu by mu vrazila.

A vsadila by se, že by si to pamatoval.

Ale přestože v té chvíli to byla nádherná představa, věděla, že násilí nikdy nic nevyřeší.

Na červené zastavili a Noah se po ní ohlédl. „Na co myslíš, kotě? Tváříš se nějak zmateně.“

„Na násilí,“ odpověděla okamžitě. „Přemýšlela jsem o násilí.“

Uvědomil si, že nikdy předem neví, co Jordan řekne. „A co s ním má být?“

„Nikdy nic nevyřeší. To rodiče vždycky připomínali mně i Sidney.“

„A tvým bratrům ne?“

„Ti se obvykle snažili jeden druhého přeprat. Myslím, že právě proto jsou všichni takoví sportovci. Musí porazit jiné týmy.“

„Tak jak ses zbavila svých agresivních sklonů?“ zeptal se s upřímnou zvědavostí.

„Ničila jsem věci.“

„Cože?“

„Ale nebylo to vandalství,“ vysvětlovala. „Ničila jsem věci abych je pak zase mohla dát dohromady. Proto..., abych se tím něco naučila.“

„Z toho museli být rodiče na mrtvici.“

„Asi ano,“ připustila. „Ale měli se mnou trpělivost a po čase si na to zvykli.“

„Jaké věci jsi rozbíjela?“

„Nezapomeň, že jsem byla malá, takže jsem samozřejmě začínala s těmi malými. Topinkovač, starý fén, sekačku na trávu...“

„Sekačka?“

Usmála se. „To je pro mého otce pořád choulostivá věc. Jednou odpoledne přišel domů z práce a našel všechny součásti sekačky rozebrané na matice a šrouby a rozházené na cestě. Neměl radost.“

Noah si jen stěží dovedl představit, jak se Jordan s rukama umazanýma od oleje snaží smontovat nějaký stroj. Působila teď tak žensky. Připadalo mu to velmi zvláštní.

„Podařilo se ti sekačku zas složit?“

„S pomocí bratrů, kterou jsem mimochodem nepotřebovala. Další týden mi tatínek přinesl domů starý pokažený počítač. Řekl mi, že si ho můžu nechat, ale musím mu slíbit, že se už nedotknu dalších věcí z domu, ani sekaček nebo aut.“

„Aut?“

„Nikdy jsem na žádné nesáhla. Nezajímalo mě to. A když jsem měla počítač...“

„Našla jsi své poslání.“

„Asi ano. A co ty? Jaký jsi byl jako malý kluk? Hrál sis už tehdy s pistolí?“

„Normální,“ odpověděl. „Řekl bych, že jsem se pral, jak to obvykle kluci dělají, ale tehdy jsme žili v Texasu,“ připomněl jí, „což znamenalo, že na střední škole jsem hrál fotbal. Dařilo se mi a dopadlo to tak, že jsem dostal sportovní stipendium. Po dobu celého studia jsem byl vzorný student.“ Ale nedokázal svou lež vyslovit s vážnou tváří a dodal: „Tehdy jsem neměl rád pravidla.“

„To nemáš rád ani teď.“

„Zřejmě ne.“

„Jsi rebel,“ prohodila Jordan.

„To mi říká i doktor Morganstern.“

„Můžu se tě na něco zeptat?“

Zajel s vozem na parkoviště za motelem Druhý domov.

„Samozřejmě. Co chceš vědět?“

„Měl jsi někdy vztah s někým, který by trval déle než týden nebo dva? Upnul ses někdy na jednu ženu, třeba jen na čas?“

Noah nad odpovědí ani trochu nezaváhal. „Ne.“

Pokud chtěl přikrostit své odpovědi a energickým tónem dosáhnout toho, aby upustila od tématu, spletl se.

„Pane na nebi! Ty jsi ale jemnocitný!“

Zaparkoval a otevřel dveře. „Zlato, v mém těle není jemnocitná ani kůstka.“

V tom se mýlil, ale rozhodla se, že mu to nebude připomínat.

„A co ty?“ zeptal se. „Měla jsi nějaký dlouhodobý vztah?“

Než mohla Jordan odpovědět, obešel vůz a otevřel jí dveře. Vzal ji za ruku a vyšel na ulici. Parkoviště bylo slabě osvětlené lampou na opačném konci a kolem nich se ozývaly jen tichounké zvuky snášející se noci.

Na okamžik se zastavil a zadíval se jí do očí. „Vím, jaká jsi, Jordan Buchananová.“

„A mohl bys mi to laskavě vysvětlit?“

„Nemohl.“

A bylo to.

Třicátá kapitola

„Řeknu ti rovnou, že jestli bude v Jaffeeho restauraci nával, vejdu zadním vchodem a najím se v kuchyni.“

Noah položil logickou otázku. „Proč?“

Jordan na něho pohlédla, jako by mu odpověď měla být naprosto jasná. „Nechci absolvovat další výslech. A rozhodně nechci, aby se na mě lidi dívali zle, zatímco budu jíst. Nesvědčí to trávení.“

„Lidé jsou zvědaví, to je všechno,“ namítl. „Zvykni si na to, Jordan. Jsi něco zvláštního.“

„To určitě,“ řekla. „Od doby, co jsem přijela, zemřeli tři lidé. Když vezmeš v úvahu počet mých návštěv v tomto místě a počet náhlých úmrtí a necháš prostor pro statistické odchylky...“

„Čímž asi myslíš sebe.“

„Správně. V svých výpočtech jsem úchylka.“

„Jistěže jsi,“ řekl suše.

„Proto můžeš dospět k jedinému závěru.“

„Což je?“

„Spustila jsem epidemii.“

Objal ji a přitáhl si ji k sobě. „Taková je moje holčička,“ prohodil pomalu.

„To není k smíchu.“

„Ale je, kotě.“

Povzdechla si. Nemohla uvěřit, jak rychle se v těchto dnech dokázala rozrušit. „Tak dobře, možná jsem trochu nerozumná, což je u mě mimochodem výjimka. Vždycky se přece chovám rozumně. Ale tady..., zdá se, že nedokážu

logicky uvažovat.“ Především, když jsi u mě ty, blesklo jí hlavou.

Zahnuli za roh a přešli na druhou stranu ulice. Jaffeeho restaurace stála přímo před nimi a Jordan viděla, že v ní sedí několik hostů, ale u většiny stolů bylo volno.

„Půjdeme dovnitř, najíme se a hned odejdeme. Ano?“

„To bude nádherná večeře. Mohli bychom se posadit ke stolu, nebo se chceš najíst vestoje?“ zeptal se, když otevíral kývací dveře.

Zdálo se, že Angelu těší, že je vidí. „Hoj, Jordan,“ zavolala na ni.

„Hoj, Angelo. Noaha už znáš.“

„Jasně,“ řekla a usmála se. „Stůl už na vás čeká. S tím vším, co jste dnes museli zvládnout, musíte umírat hladý.“ Zapsala si, co chtějí pít, a řekla: „Přišli jste na poslední chvíli. Právě jsem se chystala stáhnout ubrusy.“

„Máte nějaký program?“ zeptala se Jordan.

„Dnes se hraje poker,“ řekla, „a zavíráme o hodinu dříve, aby Jaffee stihl umýt kuchyni. Nerad přichází na poker pozdě.“

Noah zamířil na toaletu, aby se opláchl, a když se vrátil, nápoje už byly na stole a Angela čekala.

„Nerada vás honím,“ řekla. „A slibuju, že až si objednáte, už nebudete muset spěchat, ale Jaffee by opravdu rád začal připravovat pro vás večeři.“

Poradila jim, co si mají vybrat, a sotva si objednali, spěchala zpátky do kuchyně.

Jordan si oddechla.

Od posledního stolu odešli hosté, takže ona a Noah byli teď jedinými návštěvníky restaurace. Ani Angela, ani Jaffee je nevyrušovali.

Noah pozvedl sklenici piva. „Na naši poslední noc v Serenity.“

Jordan váhavě zvedla sklenku ledové vody. „*Doufejme*, že to bude naše poslední noc v Serenity.“

Noah se zhluboka napil. „Ještě pár vražd, a budou muset tohle město přejmenovat.“

Usmála se. „Asi jsem reagovala přehnaně, že? Myslela jsem si že se kolem nás shlukne hromada lidí, budou nám klást nejrůznější otázky ohledně požáru a vyptávat se na J. D. A podívej se.“

Celou restauraci máme pro sebe a v klidu se můžeme najíst. To je přece jen štěstí, nemyslíš?“

Noah jí oplatil úsměv, ale mlčel. Angela měla plno práce se skládáním ubrusů, ale všiml si, že na podnose, který právě postavila na jeden stůl, leží balíčky karet. Jaffee zjevně pořádá v restauraci pokerový večer. Noaha napadlo, jak dlouho bude Jordan trvat, než to pochopí.

Jordan si Angely vůbec nevšímal. Přemýšlela o seznamu, který vytáhl z počítače agent Street.

„Co se stane s nahrávkami J. D.“ zeptala se šeptem. „Dostanou se na veřejnost?“

„Zřejmě ne.“

„Víš, co nechápu? Zdá se, že každý ví všechno o svých sousedech, tak jak je možné, že Charlene dokázala svého malého... koníčka utajit?“

Zasmál se. „Koníčka? Ještě nikdy jsem neslyšel, že by tomu tak někdo říkal.“

„Jak mohli všichni ti lidé na seznamu skrývat své nemorální aktivity?“ zeptala se.

Pokrčil rameny. „Když po něčem zoufale toužíš, najdeš si způsob, jak toho dosáhnout.“

Naklonila hlavu na stranu a zkoumavě na něho pohlédla. „Toužil jsi po něčem tak zoufale, že bys kvůli tomu riskoval všechno?“

Noah na ni chvíli hleděl a pak řekl. „Jo, myslím, že ano,“ řekl tiše.

Jejich konverzace skončila, když se vrátila Angela, aby jejich prázdné talíře odnesla do kuchyně. Jaffee vyhlédl ven, pozdravil se s nimi a také se zeptal Jordan, jestli by jí nevadilo, kdyby se na okamžik podívala na Doru.

Noah vstal zároveň s ní. „Kdo je Dora?“ zeptal se.

„Počítač,“ vysvětlila mu Jordan. „Hned se vrátím. V klidu dopij...“

„Budu mu dělat společnost,“ navrhla Angela. „Chcete ještě pivo?“

„Ne, stačilo mi,“ řekl Noah. „Kdy začíná poker?“

„Za čtvrt hodiny. Chlapi se sem přičenou každou chvíli. No podívejte se ven. Dave Trumbo už vystupuje z auta a přivezl s sebou i Eliho Whitakera. Vždycky dorazí jako první. Jsou to nejlepší kamarádi,“ dodala. „Eli je nejbohatší z celého Serenity. Někteří říkají, že možná i z celého Texasu.“

Vystrčila bok a založila ruce v pasu. „Vsaďím se, že by vás zajímalo, jak přišel k tolika penězům. Nikdo to neví jistě, ale všichni tady rádi spekulujeme. Já myslím, že možná něco zdědil. Nikdo se ho ovšem neodváží zeptat. Nejezdívá do města moc často. Rád se drží sám pro sebe. Je opravdu ostýchavý, úplný opak Dava. Říká, že se nestýká s nikým, koho nemá rád.“

„A ženy tu poker nehrají?“

„Ovšemže hrajeme,“ řekla Angela. „Ale nerady hrajeme s mužskými. Berou to moc soutěživě a nelíbí se jim způsob, jak hrajeme my. A tak máme svůj vlastní pokerový večer. Teď přichází Steve Nelson. Už nevím, jestli jste ho tu tehdy večer viděli, nebo ne. Je šéfem jediné pojišťovací firmy v okolí.“

Jordan seděla u Jaffeeho počítače a netušila, že začíná pokerový večer. Noah zatím u stolu v restauraci přemýšlel,

jestli je v kuchyni slyšet hluk. Nebude trvat dlouho a restaurace se naplní.

Jordan rychle vyřešila Jaffeeho poslední problém. Spletl si dva různé příkazy. Přestože v povzdálí slyšela hovor, věnovala se úmornému úkolu vysvětlit Jaffeemu, co má dělat, aby už neopakoval své chyby.

„Pamatujte si,“ řekla Jordan. „Dora nekouše.“

Jaffee si otřel ruce do utěrky a přikývl. „Ale kdybych měl zas nějaký problém...“

Uklidnila ho. „Můžete mi zatelefonovat nebo napsat mail.“

Ještě mu poradila, jak se zbavit některých problémů, ale když viděla nepřítomný pohled v jeho očích, uvědomila si, že nechápe nic z toho, co mu řekla. Měla dojem, že nějaký čas jí bude den co den telefonovat. Při tom pomýšlení se usmála a zamířila zpátky ke svému stolu. Tento večer snad přece jen bude klidný a příjemný. Momentálně byl jejím největším problémem moučník. Má si ho dát, nebo ne? Vtom začala vnímat hluk a ve dveřích kuchyně ostala stát jako zkamenělá, protože uviděla dav lidí.

Noah ji spatřil vycházet a řekl si, že výraz její tváře je k nezaplacení.

Mezi lidmi to zašumělo a všechny oči se upřely na ni, když k němu pomalu kráčela. „Co to má znamenat?“ zašeptala.

„Pokerový večer.“

„Tady? Tady se pořádá pokerový večer? Proč jsem si myslela... myslela jsem si... Myslíš, že můžeme jen tak odejít?“

„Pochybuji.“

„Mohli bychom se vytratit zadním vchodem...“

Noah zavrtěl hlavou. „Vytratit se nemůžeme.“

Pochopila, když se rozhlédla. Všichni muži stáli a ti, kteří ji ještě neznali, čekali, že budou představeni.

Úkolu se ujal Jaffee. Bylo jich tolik, že si vůbec nepamatovala jejich jména. Každý z nich říkal „hoj“. Když představování skončilo, začali ji zasypávat otázkami.

Nechtěli vědět jen o požáru a o strašlivé smrti J. D. Přáli si také slyšet, jak našla v kufří profesora a Lloyda. Jordan by vůbec nepřekvapilo, kdyby někdo z nich požádal o názornou rekonstrukci. Odpověděla na každou morbidně zvídavou otázku – někdy i dvakrát. Několikrát se jí podařilo zasmát a mezi řečí se jí Dave, od narození talentovaný obchodník, pokusil prodat nové auto.

I na Noaha přšely otázky.

„Myslí si Joe, že to byl J. D., kdo zabil ty dva?“ zeptal se Jaffee.

„Je to chytrý chlap,“ řekl Dave. „Vsadím se, že jo.“

„Slyšel jsem, že J. D. na nějaký čas zmizel,“ prohodil muž, který se představil jako Wayne.

„Měl toho Joe dost, aby ho mohl zatknout?“ chtěl vědět Dave.

„Na tom už přece nezáleží. Vždyť je po smrti,“ připomněl ostatním Steve Nelson. „Povězte, pane Clayborne, prohledali jste s Joem jeho dům?“

Noah se musel přemáhat, aby se neusmál. Věděl, kam Steve míří. Chtěl vědět, jestli tam J. D. měl videonahrávky.

„Ano, prohledali. Všechno sbalili další dva agenti FBI a odvezli. Ale moc toho nebylo.“

Steve neměl zrovna tvář hráče pokeru. Noah mu na očích postřehl, že se mu ulevilo, a věděl proč. Viděl Stevovo jméno na seznamu nejen v souvislosti s tím, že spal s Charlene, ale i s některými pochybnými pojišťovacími postupy.

„Myslíte, že se někdy dovíme, proč J. D. ty dva zabil?“ zeptal se Dave.

„Joe nám poví, až se něco doví,“ řekl přesvědčivě Steve. „Je mi líto Randyho Dickeye. Stal se z něho slušný šerif. Bude to pro něho velká rána. Myslím, že J. D. byl jeho jediný příbuzný,“ podotkl Dave.

Noah si všiml, že mezi muži stojí Eli Whitaker, poslouchá jejich hovor, ale sám moc nemluví.

„Čím se vlastně živíte, Eli?“ zeptal se Noah.

„Chovám koně, mám i nějaký skot,“ odpověděl rančer.

„Jaké plemeno?“

„Dlouhorohé,“ odpověděl. „Zdá se, že pro tenhle kraj je nejodolnější.“

Noah Elimu položil ještě pár otázek týkajících se jeho práce. Zanedlouho oba poodešli od ostatních a bavili se spolu o farmaření.

Dave se ušklíbl. „To je snad poprvé, co jsem Eliho viděl mluvit s někým cizím.“

Další muži v hloučku si toho všimli a souhlasně přikyvovali.

Steve se otočil k Jordan. „Já vím, že vy dva tu nejste dlouho, ale nepřipadáte mi jako cizí. Přinesli jste do našeho města pořádný rozruch. Kdy od nás s Noahem odjedete?“

„Zítra,“ odpověděla Jordan.

„Jsem opravdu moc rád, že jsem se s vámi oběma seznámil,“ řekl Dave.

„Myslím, že na jeden večer už bylo otázek až dost,“ prohlásil Jaffee. „Co kdybyste si všichni objednali u baru a posadili se na svá místa?“

Zatímco se většina mužů rozešla po místnosti, Dave a Eli zamířili spolu s Jaffeem k Jordan, aby se s ní rozloučili.

„Budete mi chybět,“ řekl Jaffee. „A mrzí mě, že jste přišla o ty historické papíry. Slyšel jsem, že jste je musela nechat v profesorově domě. Tolik práce jste si dala s děláním kopií, a pak všechno skončilo v plamenech.“

„To je ohromná škoda. Říkala jste přece, že jste sem přijela až z Bostonu, abyste ty materiály získala, že?“ prohodil Dave.

„Vy říkáte, že to tam všechno shořelo?“ divil se Eli.

Jordan se konečně dostala ke slovu. „Kopie mám. Neshořely a většinu se mi už podařilo poslat mailem domů, ještě než originály shořely. Jestli si je bude chtít FBI a Joe prostudovat, budu jim je zase muset poslat sem.“

„To jsou opravdu dobré zprávy,“ řekl Jaffee. „Necestovala jste sem zbytečně. Večeře na účet podniku a ať vás ani nenapadne ně co namítat. Dora a já vám z celého srdce děkujeme za pomoc. Doufám, že se tu zas někdy objevíte a řeknete nám hoj.“

Na rozloučenou ji objal a Noahovi potřásl rukou.

„Kdyby někdo z vás potřeboval nové auto, vzpomeňte si na mě. Přivezu vám ho do Bostonu,“ nabízel Dave.

„To by dokázal udělat,“ podotkl Eli a zamířil ke svému stolu.

Noah nechal Angele vydatné spropitné a vedl Jordan ke dveřím. Provázely je sborové pozdravy na rozloučenou.

Nikdo z nich nemluvil, dokud nedošli o ulici dál. Pak Jordan řekla: „Hmm. Pokerový večer. Nevěděla jsem, že se chystá.“

Noah se zasmál. „Ještě nikdy jsem neviděl, že by ses tak tvářila..., jako když jsi viděla tu hromadu lidí.“

„Večer nebyl zas tak špatný. Hezky jsme se najedli a nikdo nás přitom nevyrušoval a setkali jsme se s několika příjemnými lidmi,“ řekla. „Příjemnými... a zajímavými,“ dodala a kývla hlavou.

„Víš, co je na nich ještě zajímavého?“

„Co?“

„Polovina těch příjemných mužů je na seznamu.“

Třicátá první kapitola

Jordan stála ve sprše, proudem vody smývala denní žár a nanášela si na vlasy meruňkový šampon, a vtom si něco uvědomila. Nechce se jí jet domů. Okamžitě ten náhlý postřeh zavrhl jako nesmyslný. Samozřejmě že chce jet domů.

Přeje si přece zas uspořádat svůj život, ne? Když prodala svou firmu, měla z ní závratný zisk, ale teď musí uvažovat, co s ním. Pohrávala si s myšlenkou, že by část peněz investovala do vývoje nového počítačového procesoru, takového, který by byl tak rychlý, že by lehce zvládal i ty nejsložitější multimediální softwary. Už si představovala design a prototyp. Ale v jejím velkolepém plánu, který měl otřást giganty Silicon Valley, byl jeden problém. Nechtělo se jí do toho. Ať přijde s designem, jehož pomocí se svět bude točit rychleji a rychleji, někdo jiný.

To, že se jí nechtělo dát se znovu do podnikání, nebylo jediné ohromující zjištění. Najednou ani nijak nespěchala, aby si koupila další notebook a mobil. V minulosti byly jejími stálými průvodci, ale teď se už necítila na notebooku závislá a považovala za zvláště příjemné, že nemusí každých pět minut brát telefonáty na mobilu. Být nedostupný mělo každopádně úžasnou výhodu.

„Začínám se děsit sama sebe,“ zašeptala si.

Co se to s ní děje? Bylo to, jako by se měnila v někoho úplně jiného. Možná se tehdy, jak seděla v padesáti stupňovém vedru a bekala na Noaha, až prozkoumá trosky po požáru, stalo něco s jejím mozkiem. Možná jí tím horkem začal měknout. Nebojí možná všechno to sprchování, které

absolvovala od příjezdu do Serenity, odplavilo mozkové buňky.

Z pobytu na slunci je dehydrovaná. To je ono.

Oblékla si tričko a šortky a vyčistila si zuby. Se zubním kartáčkem v ústech setřela páru ze zrcadla a podívala se na sebe. Skvrny na tváři a pihy. To jsem ale kousek, pomyslela si, zvlášť když mám na sobě pyžamo unisex.

Odložila kartáček, sáhla po lahvičce s Katiným speciálním tělovým mlékem a otevřela dveře. Nikdy si nedělala starosti s tím jak vypadá, ale najednou bylo všechno vzhůru nohama.

Jordan věděla, v čem je problém. Až do této chvíle si to odmítala připustit. Noah. No ovšem, v tom je problém. On všechno změnil a ona teď neví, co s tím má dělat.

Trápit se kvůli němu její situaci nezlepší. Chytrá žena by co nejrychleji zamířila opačným směrem, ale Jordan si myslela, že asi není dost chytrá, protože jediné, na co momentálně dokázala myslet, bylo dostat se s ním zas do postele.

Potřebovala nějaké rozptýlení, něco, co by odvedlo její pozornost od sexu. Rozhodla se, že se uloží do postele s profesorovými papíry a přečte si další strašlivou historku o krveprolití, stínání hlav, mučení a pověrách. To by mělo stačit k odpoutání mysli od Noaha.

Kde má brýle? Napadlo ji, že je nechala i s pouzdrém na kontaktní čočky v koupelně, ale nebyly tam. Zamířila přes ložnici ke stolu, ale zakopla o nohu židle a narazila si palec. Vyjekla a začala prohledávat tašku, přitom poskakovala na jedné noze.

„Noahu,“ zavolala, „neviděl jsi...“

„Na stole,“ odpověděl otevřenými dveřmi mezi oběma pokoji.

Jak mohl vědět, na co se zeptá? Umí snad číst myšlenky? Její brýle ležely přesně tam, kde řekl. „Jak jsi věděl...?“

„Mhouříš oči,“ odpověděl, než mohla dokončit větu. „A vrazila jsi do židle.“

„Nedívala jsem se, kam jdu.“

Zasmál se. „*Neviděla jsi*, kam jdeš.“

Jordan si všimla, že má skla potřísněná vodou, a vrátila se do koupelny. Vzápětí se jí zdálo, že někdo zaklepal na dveře, a tak zavolala na Noaha: „Mohl bys tam zajít?“

O pár vteřin později uslyšela z Noahova pokoje ženský hlas. Klepal tedy někdo na jeho dveře, ne na její. Zvědavá, kdo to je, si rychle vyčistila čočky, nasadila je a vrátila se do ložnice. Nádhera. Noah měl zřejmě do služeb zahrnuto i rozestýlání postele a tohoto čestného úkolu se zhostila sama Amelia Ann. Noah se opíral o rám dveří a díval se na ni, ale když uslyšel Jordan, ohlédl se a zamrkal.

Měl ze svých výsad legraci. Jordan ne. Nemohla se přemoci a otevřenými dveřmi vrhla na Amélii Ann ostrý pohled. Žena byla oblečená jako barmanka v podřadném lokálu. Měla na sobě miniaturní šortky, červené sandály na jehlovém podpatku a blůzku s hlubokým výstřihem, kterou si zjevně zapomněla zapnout. Vysloveně se nabízela. Způsob, jakým se nakláněla nad postel, když uhlazovala prostěradlo, byl komický, ale Jordan se nesmála. Chování Amélie Ann bylo ostudné.

Jordan si pro sebe něco zamumlala, otočila se a stáhla pokrývku ze své postele. Uložila ji v rohu, pak doprostřed postele hodila stoh papírů, sebrala láhev s vodou a usadila se ke čtení.

Zazvonil telefon. Volala její sestra Sidney. „Že neuhodneš, kde jsem.“

„Já nechci hádat. Pověz mi to,“ řekla Jordan. „Ty nemáš číslo volajícího?“

„Telefonuješ mi na pokoj do motelu, Sidney. Měla bys vědět, že tady nemůžu mít číslo volajícího.“

„Jsem v Los Angeles a kolem sebe mám samé krabice. Protože se nemůžu ještě týden a půl ubytovat na koleji, trčím v hotelu. Ale je to moc hezký hotel,“ připustila. „Zřízenec mi vynesl všechny věci až nahoru.“

„Myslela jsem si, že tam s tebou za týden pojede matka. Proč ses vypravila tak brzo?“

„Všechno se najednou změnilo,“ řekla. „Před pár dny jsem byla na noc u své kamarádky Christy, a když jsem pak ráno přijela domů, maminka už měla můj let objednaný. Připadalo mi, že se už nemůže dočkat, až se mě zbaví. Zdá se mi, že jsem ji přiváděla k šílenství, když jsem pořád projevovala starost o tatínka.“

„Takže jsi sama.“

„A moc se mi to líbí,“ řekla Sidney. „Hotelové služby jsou fantastické, ale protože se ještě nemůžu ubytovat na koleji, co jiného jsem mohla dělat? Doufám, že tatínka netrefí šlak, až dostane účet.“

„Jak se má táta?“

„Asi dobře. Znáš ho. Ani vyhrožování smrtí s ním nepohne. To máti je jiný případ. Hroučí se, ale snaží se to zakrývat. Všichni jsou tak vy stresováni kvůli tomu soudu.“

„Je už jasné, kdy skončí?“ chtěla vědět Jordan.

„Ne,“ odpověděla Sidney. „Tatínkova ochranka je už u nás v Nathan's Bay jako doma. Jsou všude, kam se podíváš: pořád připomínají, že někdo by rád viděl našeho tátu mrtvého.“

„Až bude vynesena rozsudek, skončí to.“

„Jak to můžeš vědět tak jistě? Říkají to sice všichni, ale uvědom si, Jordan, tohle je organizované vydírání. Je to... velký případ.“

Jordan postřehla v sestřině hlase úzkost. „Já vím.“

„A jestli ten strašný chlap bude odsouzen, co když půjde po tatínkovi jeho rodina a kumpáni? A když ne, nebude druhá strana...“

Jordan ji přerušila. „Když na to budeš pořád myslet, zblázníš se. Musíš doufat, že to dobře dopadne.“

„To se jednoduše řekne,“ odpověděla sestra. „Jsem ráda, že jsem odjela z domu tak brzo. Asi jsem to mamince ztěžovala. Teď si musí dělat starosti o Laurant... a Nick je celý rozrušený...“

„Počkej. Co jsi říkala? Co se děje s Nickem a s Laurant?“

„S Nickem se neděje nic. Problém má jeho žena. Myslela jsem si, že to víš...“

„Co mám vědět?“ přerušila ji netrpělivě Jordan.

„Laurant začala mít porodní bolesti, opravdu silné, a doktor ji poslal do nemocnice. Ještě nemůže родit. Vždyť je teprve v šestém měsíci.“

„Kdy se to stalo?“

„Do nemocnice ji Nick odvezl včera. To už jsem byla na cestě do L. A.“

Mluvila Jordan s bratrem od té doby? Už si nepamatovala.

„Je dobře, že se Nick vrátil domů tak brzo a Noah zůstal s tebou, že? Bylo by strašné, kdyby byl někde daleko, když Laurant začala mít potíže.“

„Chudinka Laurant. Co říkal doktor?“

„Nevím,“ odpověděla Sidney. „Maminka ví, že je napojená na nějaký přístroj. Zpomalili kontrakce, ale úplně je nezastavili. Poslouchej, kdy se vlastně vrátíš domů? Maminka by určitě potřebovala podporu. Ty jsi vždycky tak klidná a vyrovnaná. Nic tě nevyvede z míry.“

Už je to jinak, pomyslela si Jordan. Díky Noahovi mě teď vyvádí z míry všechno.

Koutkem oka zahlédla, že k ní kráčí Noah, a okamžitě se jí přerušil tok myšlenek. Měl na sobě džíný a čisté tričko.

Pistoli i pouzdro si položil na noční stolek a natáhl se vedle ní na postel.

„Jordan? Slyšela jsi mě? Ptala jsem se, kdy odjíždíš.“

„Co... é... já...“ No jasně, nikdy se nenechám vyvést z míry. „Zítra,“ špitla. Noah k ní natáhl ruku a přivinul ji k sobě. „Brzo. Brzo vyjedeme. Máme na letiště v Austinu dlouhou cestu.“ Jordan odsunula Noahovu ruku a obrátila se. Zamračila se na něho, zašermovala mu prstem před obličejem a zašeptala: „Nech toho.“

„Čeho mám nechat?“ zeptala se Sidney.

„Ničeho. Musím jít.“

„Počkej. Myslíš, že bych měla letět domů?“ zeptala se Sidney. „Mohla bych možná pomoci...“

„Ne, ne, jen zůstaň, kde jsi. Doma bys nebyla nic platná. Zavolám ti, až přijedu domů.“

„Nezavěšuj ještě. Nezeptala jsem se tě, jak se máš.“

Noah ji hladil po krku a Jordan začínala cítit rozechvění v celém těle. „Prima. Mám se dobře,“ koktala.

„Našli už toho cvoka, který ti nacisty do kufru mrtvoly?“

„Ano, našli. Promluvíme si zítra. Zatím ahoj. Dávej na sebe pozor.“

Zavěsila, než Sidney stačila něco říct. Pak se otočila k Noahovi.

„Zkoušíš mě odvést od...“ Dál se nedostala, protože znovu zapomněla, co chtěla říct. Noah si stahoval tričko. Měl úchvatné tělo. Ramena a paže tak svalnaté a naprosto...

Vytrhla se z ohromení. „Co to děláš?“

„Dělám si pohodlí.“

Chytila ho za ruce, když se pokoušel svléknout si džíny. „Proboha... Pokud se nechystáš zalézt pod pokrývku, doporučuji, aby sis je nechal na sobě.“

„Přivádí tě to do rozpaků?“ Zdálo se, že ho ta myšlenka zmátla. „Kotě, viděla jsi a dotýkala ses...“

„Moc dobře si vzpomínám, co jsem dělala,“ přerušila ho. Najednou se zasmála. „Ty nemáš žádné zábrany, že? Vsadím se, že bys dokázal jít po Newbury Street v Bostonu úplně nahý, a vůbec by to s tebou nehnulo.“

Zazubil se. „To záleží na okolnostech.“

„Na čem?“

„Jestli je léto, nebo zima.“

Obrátila oči v sloup. „Jsi náfuka, když si myslíš, že sem můžeš vpochodovat a spát se mnou.“

Upravil si polštář pod hlavou. „Nikam jsem nevpochoďoval a nechystám se spát, každopádně ještě dost dlouho ne. Tak co, chceš, abych odešel?“

Ta otázka neměla rozumné východisko. „Ne.“

Naklonila se k němu, položila mu ruce na teplou hrud' a políbila ho. Pak ho štípala do ramene a posadila se vzpřímeně.

„Vím, že jsi mluvil s Nickem,“ řekla vyčítavě. „Proč jsi mi neřekl, co se děje?“

Tvářil se překvapeně. „Sidney ti to vyzvonila? Myslel jsem, že to neví. Tvoje matka ji vypravila z Bostonu co nejdřív, aby nato nepřišla.“

Jordan se posadila na paty. „Na co aby nepřišla?“

Noah se zamračil. „Počkej. Co ti vlastně řekla?“

„Ne. Napřed chci slyšet tvoji verzi.“

„Někdo se vloupal do domu tvých rodičů a v otcově knihovně nechal lístek. Připíchl ho nožem ke stěně.“

„Kdy ho tatínek našel?“

Noah neměl chuť jí to říct. „Nenašel ho. Našla ho tvoje matka.“ Povzdechl si a dodal: „Každopádně se tam dostal někdy během noci. Našla ho ráno, ještě než otec sešel dolů.“

Jordan si představila, jak se nějaký maniak plíží domem a stoupá po schodech. Zachvěla se. „Všichni spali? Kde byli strážníci?“

„Správná otázka,“ řekl Noah. „Byli tam dva. Jeden před domem a druhý uvnitř. Nikdo z nich nic neviděl ani neslyšel.“

Sevřel se jí žaludek. „Mohl se dostat až do jejich ložnice. A Sidney...“

„Sidney tam nebyla,“ řekl Noah. „Spala u nějaké kamarádky.“ Jordan přikývla. „Takže se k tatínkovi můžou dostat, kdy budou chtít, že?“

„Ne. Doma už jsou i tvoji bratři a posílili bezpečnostní opatření. Tak blízko se už nikdo nedostane.“

Nevěřila mu. „Co bylo v tom dopise?“

„Nevím, jestli si vzpomenu...“

„Řekni mi to,“ naléhala Jordan.

„Jordan, je to jen zastrašovací taktika.“

„Chci vědět, co se psalo v tom dopise, Noahu. Pověz mi to.“

„Tak dobře...,“ odpověděl váhavě. „Stálo tam: ‚čekáme‘.“

Třicátá druhá kapitola

Jordanin strach o rodinu nepomíjel. Neustále myslela na to, jak matka a otec spí ve své posteli, zatímco se po domě prochází chladnokrevný zabiják. Na celé situaci ji ještě víc děsila skutečnost, že tam byli dva členové profesionální ochranky, a přesto se vetřelci podařilo proniknout dovnitř.

Noah ji držel v náručí a poslouchal, jak vykreslovala všechny možné scénáře: co se mohlo stát, co se nestalo, a co by se možná mohlo stát příště. To všechno slyšel už předtím od Nicka, který dostal strašný vztek, když se dověděl o vloupání.

„O Laurant jsi taky věděl, že?“ zeptala se Jordan. Noah neodpověděl dost rychle, a tak naléhala: „Věděl?“

„Au! Neštípej mě. Ano, o Laurant jsem taky věděl.“

„Tak proč jsi mi to neřekl?“

Vzal ji za ruku, než ho mohla znovu štípnout. „Nick nechtěl, abych ti to říkal.“

„Zkusím hádat. Nechtěl, abych si dělala starosti.“

„Správně.“

Vytrhla se mu, odsunula se od něho a napřímila se. „Otec a Laurant..., co ještě se tam děje?“

„O ničem jiném nevím,“ řekl Noah. „A nijak ti neprospěje, když na to budeš pořád myslet.“

Jeho klidný přístup se jí moc nelíbil. „No, už jsem si udělala názor.“

„Nezlob se na Nicka. Jenom chtěl být ohleduplný.“

„Nezastávej se ho.“

„Já jenom říkám, že si Nick myslel, že i bez toho máš starosti až až. Chystal se, že ti všechno řekne, až se vrátíš do Bostonu. A Laurant je v pořádku.“

„Je v nemocnici. To není v pořádku.“

„Má veškerou péči, kterou potřebuje.“

Jordan potřásla hlavou. „Kdybys byl na místě mého bratra a já bych něco takového před tebou tajila, jak by ses cítil?“

Úkosem na ni pohlédl. „Kotě, kdybych byl tvůj bratr, měli bychom před sebou mnohem větší problém.“

Aby naznačil, jak to myslí, vklouzl jí rukou pod tričko a zatahal za pásek jejích šortek.

„No dobře, byl to špatný příklad.“ Jordan shrnula papíry na posteli. „Já prostě nesnáším tajnosti,“ zamumlala.

„Opravdu? Ale moc dobře umíš nechávat si je pro sebe.“

Noahův hlas zněl nevrle. Náhlá změna jeho nálady ji překvapila, a tak se zeptala: „Co tím chceš říct? Já přece nic netajím.“

„Nechtěla bys mi něco říct o té malé jizvičce na svém pravém řadru?“

Předstírat, že neví, o čem mluví, by zřejmě nemělo smysl. Jak znala Noaha, stáhl by jí tričko a ukázal, co myslí. „A co má být?“

„Zdá se, že si vzpomínám, že jsem slyšel o tvé operaci.“

„To bylo... už před časem,“ řekla a přemýšlela, jak by unikla z kouta, kam ji zahnal. „Nebylo to nic vážného.“

„Na něco se tě zeptám,“ řekl. „Nenašla sis náhodou na prsu bulku?“

„Byla to jenom malá bulka.“

Nedbal na její slova a pokračoval: „A nešla jsi do nemocnice a nedala se operovat, aniž bys o tom někomu z rodiny řekla?“

Nadechla se. „Ano, ale to byl jednoduchý zákrok..., biopsie...“

„To je jedno. Nechtěla jsi, aby si někdo dělal starosti, že? Co kdyby se objevil nějaký problém? Co kdyby se místo jednoduchého zákroku museli rozhodnout pro vážnou operaci?“

„Do nemocnice mě zavezla Kate. Všem by o tom řekla.“

„A ty si myslíš, že je to tak v pořádku?“

„Ne,“ řekla Jordan. „Udělala jsem chybu. Ale měla jsem strach. A kdybych o tom všem řekla, byl by ještě větší.“

Kupodivu pochopil. Vzal ji za ruku a stiskl. „Něco ti řeknu. Ještě jednou na mě budeš zkoušet takové kousky, a pořádně to odneseš.“ Při pouhém pomyslení na to, že by mu něco vážného tajila, dostával vztek.

„Už žádné tajnosti,“ slibovala Jordan.

„To bych prosil.“

Pokusila se vstát.

„Co děláš?“ zeptal se jí.

„Chtěla jsem si číst, ale už nemám náladu myslet na staré spory.“

Stáhl ji zpátky. „Přečti mi něco. Třeba o nějaké bitvě,“ navrhl. „To tě uklidní.“

„To je čistě mužské, myslet si, že povídání o jakési krvavé bitvě může být uklidňující.“

Ale rozhodla se mu vyhovět. Přivinula se k němu blíž, opřela se o jeho hrud' a svazek papírů si položila do klína.

Zadíval se jí přes rameno. „Jak daleko ses dostala?“

„Přesně nevím. Náhodně jsem vytáhla jednu nebo dvě historky z různých století. Až přijedu domů, přinutím se přečíst všechno.“

„Jak to myslíš, že se přinutíš? Jestli si myslíš, že nic z toho není pravda...“

„Tak dobře, *chci* to všechno prostudovat. A pak se pustím do bádání sama. Chci vědět, jak to bylo doopravdy.“ Pak dodala: „Jsem si jistá, že v každém příběhu je *kousíček*

pravdy. Většinou se předávaly z generace na generaci.“ Podala mu hromádku papírů. „Vyber si něco.“

Dívala se, jak listuje stránkami. „Počkej,“ řekla a uchopila jeden list. „Všimla jsem si..., je to tady zas.“

Vytáhla ho a zvedla k očím. „Vidíš? Tady na okraji. Profesor si tu zase poznamenal datum 1284. A co je tohle? Koruna? Hrad? Musí to být letopočet, kdy si myslí, že spor začal. Co říkáš?“

„Možná,“ připustil Noah. „Číslo několikrát přetáhl, jako by je chtěl zvýraznit, aby na ně nezapomněl.“

„To ne, nepotřeboval si nic zapisovat víc než jednou. Jestli je pravda, co mi řekl o své paměti, nemusel si nic zapisovat dvakrát. Všechno si hned zapamatoval. Asi musel být duchem nepřítomný a jen bezmyšlenkovitě čmárat, zatímco uvažoval o něčem jiném.“

„Moment. Co jsi říkala o jeho paměti?“

„Chlubil se,“ vysvětlovala Jordan. „Říkal, že má vynikající paměť. Že nikdy nezapomene žádnou tvář nebo jméno, i když se s tím člověkem setkal bůhvíjak dávno. Zapsal tyhle příběhy, aby je uspořádal pro jiné lidi, kteří si je jednou budou číst, ale každý detail má v paměti. Tvrdil, že je vášnivý čtenář. A pokud si nemůže koupit noviny, přečte si všechno na internetu.“

Noah si vzpomněl na spoustu novin, které se povalovaly po podlaze v profesorově obývacím pokoji. „Prolistuj zbytek stránek,“ vyzval Jordan. „Podívej se, jestli si nepoznamenal ještě nějaká data nebo něco jiného.“

Ve svém svazku nic nenašla, ale on jich ve své hromádce pár objevil.

„Co ti to připomíná?“ Ukázal na něco načrtnutého na okraji v horní části stránky.

„Možná psa nebo kočku..., s tou dlouhou hřívou spíš lva. Řekla bych, že je to lev.“

Poslední kresbu, kterou našel, bylo snazší identifikovat. Další koruna. Velmi neumělá kresba pokřivené koruny.

„Víš, co mě napadá?“ řekl Noah. „Že profesor MacKenna byl blázen.“

„Musím přiznat, že byl podivín a že byl posedlý svou prací.“

„Nejspíš si to všechno vymyslí.“

Jordan zavrtěla hlavou. „Mně se nezdá. Možná jsem blázen já, ale mám dojem, že ten poklad skutečně existuje.“

Noah dál listoval v papírech. „U některých není datum.“

„Může být sporné. Možná se tam vyskytuje jméno krále... nebo nové zbraně, jako je kuše. To by nám napovědělo přibližné období, ale zbytek můžeme jen hádat.“

„Přečti mi tohle.“ Podal jí jeden papír a opřel se o polštář.

Přivinul ji k sobě a objal, jako by to byla nejpřirozenější věc na světě.

Tichým, jasným hlasem začala číst.

Náš milovaný král je mrtev a v tomto čase strašlivého zármutku se klany vrhají do jedné bitvy za druhou, aby získaly moc a převahu nad ostatními. Máme falešného uchazeče, který se prohlašuje za krále a usiluje o vládu. A šíří se politický zmatek.

V srdcích našich vojevůdců zapustila kořeny chamtivost. Nevíme, jak to skončí, a obáváme se o naše děti. Není kousek půdy, která by nebyla ztropena krví, jediná jeskyně, v níž by našli útočiště naši starci nebo ti nejmladší. Cesty jsou pusté. Stáváme se svědky vraždění a věrolomnosti. A nyní i zrady.

Klan MacDonaldů válčí s MacDougaly a jejich bojištěm se stalo západní pobřeží. Na jihu bojují Fergusonové a MacKeyesové a Sinclairové prolévají krev na východě. Není kam se uchýlit.

Ale nejvíce se musíme obávat zrady na severu. MacKennové mají nového spojence až z konce světa, který jim pomůže zničit jejich nepřátele Buchanany.

Zeman MacKenna nemá zájem zmocnit se půdy Buchananů a vládnout jeho bojovníkům. V minulosti o to snad usiloval, ale nyní od svého záměru upustil. Chce všechny zničit, do posledního muže, ženy, dítěte. Jeho hněv je nelítostný.

Přestože o tom nesmíme otevřeně mluvit, ani šeptem ne, věříme, že se zeman MacKenna proradně spolčil s anglickým králem. Král vyslal svého náhončího, mladého prince, který přijel ke dvoru z dalekého panství, jemuž nyní vládne král. Svědek, jeden z našich vlastních, viděl jejich tajnou schůzku, a věříme, že jeho slova jsou pravdivá, protože je to bohabojný muž.

Král chce získat opěrný bod na severu a spočinul pohledem na území Buchananů, které mu poslouží k tomu, aby získal pozici na Vysočině. Až bude země dobytá, jeho vojska se obrátí na jih a na východ. Dobude Skotsko, podrobí si klan za klanem, a až se ocitnou v jeho moci, shromáždí početnou armádu a potáhne na sever do země obrů.

Princ řekl zemanovi, že se král doslechl o nepřátelství mezi Buchanany a MacKenny, a přestože věří, že zničení Buchananů s královou pomocí by mu mělo být dostatečnou odměnou, podpoří jejich svazek tím, že dá zemanovi titul a stříbrný poklad. Poklad sám pozvedne zemana nad ostatní klany, protože má kouzelnou moc. Ano, s tímto pokladem se zeman může stát neviditelným. Získá moc, po níž dlouho toužil, a dosáhne odplaty na Buchananech.

Zemana zachvátila chamtivost a nedokázal říct ďábelskému svazku ne. Povolal své spojence, ale neřekl jim o schůzce s vyslancem ani o smlouvě, kterou uzavřel.

Vymyslel si historku o zradě a vraždě a požadoval, aby s ním táhli do boje.

I my se obáváme hněvu Buchananů, ale nemůžeme si dovolit krveprolití a rozhodli jsme se, že se jeden z nás vypraví k jejich zemanovi a poví mu o spiknutí. Nevěříme, že král Anglie má právo na naši zemi. Zeman MacKenna možná chce zaprodat svoji duši, ale neudělá to.

K zemanu Buchananovi se s velkým rozechvěním vypravil náš udatný druh Harold. Když se nevracel, věřili jsme, že ho Buchananové zabili. Ale Haroldovi se nic zlého nestalo. Nakonec přece přišel zpět a na těle neměl ani škrábnutí, ale jeho mysl zachvátila hrůza, protože prohlásil, že ho viděl. Viděl ducha. Lva v mlze.

Noah přerušil Jordan. „Cože viděl?“

„Harold viděl ducha. Lva v mlze,“ opakovala Jordan.

Noah se usmál. „Lev ve Skotsku?“

„Možná je to řečeno obrazně,“ domnívala se. „Přece tady byl i Richard Lví srdce.“

„Čti dál,“ vybídl ji.

„Shromáždil zeman Buchanan své spojence?“ zeptali jsme se.

„Nikoliv,“ zněla odpověď. „Vyslal své posly na sever, aby povolali jediného válečníka. To je vše.“

„Pak tedy všichni zahynou.“

„Ano, zahynou,“ potvrdil. „Anglický král je tak přesvědčen o svém vítězství, že vyslal legii vojáků.“

Noah ji znovu přerušil „Legii? Pokračuj. Víš, kolik jich mohlo být?“

„Noahu, už jsem četla o duchovi a o lvovi v mlze. Co se ti zdá divného na legii?“

Zasmál se. „Máš pravdu.“
„Mám číst dál, nebo ne?“
„Čti,“ vybídl ji. „Slibuji, že už tě nebudu přerušovat.“
„Kde jsem skončila? A, už vím, legie.“ Našla patřičné místo a začala číst.

Anglický král je tak přesvědčen o svém vítězství, že vyslal k zemanu MacKennovi legii svých vojáků s pokladem. Také těmto vojákům poručil, aby se připojili k MacKennům v boji proti Buchananům. Tuto zprávu obdržel zeman MacKenna teprve nyní. Nemůže už nic dělat a ví, že se všichni jeho spojenci obrátí proti němu, až zjistí, že uzavřel smlouvu s králem. Po boku anglického vojáka by nebojovali.

Jordan upustila papír. „Udělal to úmyslně.“
„Kdo co udělal?“ zeptal se Noah.
„Král. Poslal své vojáky, protože věděl, že se MacKennovi spojenci obrátí proti zemanovi. Taký věděl, že se dovedí o jejich smlouvě. Klany se doslechnou, že se MacKenna spojil s králem. Kvůli stříbru. To je ta zrada.“
„A nakonec se pozabíjejí.“
„Ano,“ přisvědčila Jordan. „Což bylo přesně to, co král potřeboval. Jak mohl zeman MacKenna věřit, že anglický král dodrží slovo?“
„Byl chamtivý. Chamtivost ho oslepila. Dostal ten poklad?“ zeptal se Noah.
Jordan znovu zvedla papír. „Vítězství dosáhli Buchananové.“
„Fandil jsem jim,“ prohodil Noah. „Byli vlastně oběťmi. Kromě toho s jednou Buchananovou jsem teď v posteli. Měl bych být loajální.“

Jordan to nekomentovala. Pokračovala ve čtení, ale za chvíli se zarazila. „Ale ne. Podrobnosti bitvy nebudu číst.

Stačí říct, že se tu píše o uťatých údech a tělech bez hlav. Několik anglických vojáků, kteří přežili, se vrátilo do Anglie. Ráda bych věděla, který král tam tehdy panoval," řekla Jordan.

„Co se stalo se zemanem MacKennou?“

Přelétla očima další stránku, než odpověděla. „Á, tady je to. Zeman MacKenna přišel o svůj poklad i o králův slibovaný titul.“

„Jaký titul to měl být?“

„Nevím. Ale přišel o něho. Zbytek života prožil v opovržení. A představ si – jeho klan vinil Buchanany. Vsadím se, že profesor MacKenna našel nějakou kličku, jak tuhle pověst překroutit, aby i on mohl z toho obvinít Buchanany.“

„Z čeho?“

„Asi ze všeho. Anglické vojsko, poklad...“

„Ten zeman ale musel pořádně překroutit fakta, aby přesvědčil svůj klan, že mu může věřit.“

Jordan souhlasila. „V téhle pověsti je všechno. Chamtivost, zrada, tajné schůzky, vraždy a samozřejmě věrolomnost. Mluví se zde i o věrolomnosti, ale to jsem přeskočila.“

„Za ty stovky let se nic nezměnilo. Vzpomínáš si na ten vyděračský seznam, který vytiskl Street? Pořád stejná písnička. Porušení slova, chamtivost, zrada. Každá z těch nectností je na seznamu.“

„Doufám, že přeháníš. Víím, že Charlene podváděla svého snoubence, ale vždycky se přece vyskytne někdo, kdo provádí takové věci. Mohla bych se na ten seznam podívat?“

Začal se zvedat z postele. Přitáhla ho zpátky. „Na tom nezáleží. Nepotřebuju ho vidět. Jenom mi řekni. Je na něm Amelia Ann?“

„Ano, je. Ale nic nezákonného. Léčila se na venerologii a J. D. se to dověděl. Platí mu sto dolarů, aby to neřekl její dceři.“

„Sto dolarů je pro ni zřejmě hromada peněz. Nechce svou dceru zklamat. Mohlo to být horší.“

„Bude to horší. Pamatuješ na to video, které Street našel v domě J. D.?“

„Ano.“

„Jeho oběti nebyly to jediné, co nahrával. Evidentně se mu líbilo sledovat i své vlastní sexuální výstřelky. A jedna z nich má nálepku ‚Amelia Ann‘.“

Jordan na něho hleděla s otevřenými ústy. „Myslíš to vážně? Amelia Ann a J. D.?“ Trvalo jí okamžik, než si uvědomila souvislosti, a pak řekla: „To by znamenalo, že ji pohlavní chorobou mohl nakazit právě J. D., ne?“

„Je to možné,“ připustil Noah.

„Doufám, že se to Candy nikdy nedoví. Co se s těmi lidmi ve městě děje? Copak nikdy neslyšeli o přenosu nákazy?“

„Miláčku, sexuálním borcům jsou takové věci ukradené.“

Potřásla hlavou. „To je přece špatně. Úplně špatně.“

Slyšela už dost o tajných, nečestných životech místních obyvatel. Posbírala papíry, strčila je do tašky a vrátila se do postele.

Noah měl zavřené oči.

„Noahu?“

„Hmm?“

„Přitahují tě ženy v miniaturních šortkách a s jehlovými podpatky?“ zeptala se.

Zvedl se na loket a zadíval se na ni. „Jak jsi na to přišla? Kdo nosí minišortky a jehlové podpatky?“ zeptal se.

„Amelia Ann.“

„Jo?“

„No tak. Neříkej, že sis nevšiml.“

„Není můj typ.“

Jordan se usmála a natáhla se přes něho, aby zhasla světlo.

Třicátá třetí kapitola

„Sama tomu nemůžu uvěřit, co říkám, ale Serenity mi bude chybět.“

Když Jordan prohodila tuto poznámku, projížděli právě kolem Jaffeeho restaurace. Oblohu ozařovaly první ranní paprsky a všude kolem nich se šířilo jemné nazlátlé světlo. V restauraci byla tma, Jaffee ještě dlouho neotevře.

„Co konkrétně ti bude chybět?“ zeptal se Noah.

„Tady jsem prožila něco, co změnilo můj život.“

Neodolal. „Nádherný sex, že?“

Pohoršené na něho pohlédla. „O tom nemluvím. Ale když se zmiňuješ o sexu...“

„Byla to hezká noc, nemyslíš? Úplně jsi mě vyčerpala.“

Nejenom hezká, pomyslela si Jordan. Byla úchvatná a neuvěřitelná a překrásná, ale kdyby mu to řekla, Noahova domýšlivost by dosáhla nesnesitelné míry.

„Nesnaž se mě přivést do rozpaků. Nepodaří se ti to,“ varovala ho.

Neodporoval jí. Ale mýlila se. Podařilo se mu to. Červenala se.

„Tak co bylo zážitkem, který změnil tvůj život?“ zeptal se.

„Řekla bych, že to bylo spíš rozhodnutí ke změně. Uvědomila jsem si, že jsem byla otrokyní techniky, a to se teď změnilo. V životě jsou důležitější věci, než sestavovat počítače a navrhovat větší a lepší a rychlejší...“ Dlouze a vyčerpaně si povzdechla. „Chci od života víc.“

„To je dobré vědět.“

„První, co udělám, až se vrátím domů, bude seznam všeho, co bych ráda dělala. Na prvním místě je vaření,“ řekla a kývla hlavou. „Zapíšu se do kurzu vaření. Už žádné hotovky.“

„Tak seznam, jo?“

„Správně.“

Cesta na austinské letiště byla dlouhá a poskytla jim čas mluvit o spoustě věcí. Patřila mezi ně i jejich rozdílná výchova. Noah byl jediné dítě, zatímco Jordan pocházela z hejna sourozenců, jak mluvila o svých bratrech a sestře. Noah si neuvědomoval, co pro ni znamenalo mít prostor jen pro sebe, protože mu nikdy nechyběl. Jordan mu vyprávěla, jak vždycky toužila mít aspoň trochu soukromí. Nejvíc si ovšem stěžovala na to, jak ji bratři neustále zlobili. Noah se smál, když vzpomínala na některé kousky, které jí a sestře v dětství prováděli. Vždycky si myslel, že vyrůstat v tak početné rodině musí být ohromné štěstí a zábava v jednom kuse.

Občas se odmlčeli, ale Jordan se s ním cítila tak příjemně, že nepotřebovala vyplňovat ticho prázdnými řečmi. Byli v autě několik hodin, než konečně sebrala odvahu a požádala ho, aby jí vysvětlil jednu poznámku, kterou nedávno pronesl a která ji trápila.

„Vzpomínáš si, jak jsi mi říkal, že víš, co jsem zač? Jak jsi to tehdy myslel?“

Pohlédl na ni. „Určitě to chceš vědět?“

Může to být tak hrozné? „Určitě,“ potvrdila.

„Znám tě už dlouho a vím, jak uvažuješ, především co se týče mužů. Je pro tebe důležitá kontrola. Ráda kontroluješ všechny a všechno.“

„To není pravda.“

Nedbal na její námitku. „Především máš ráda pod kontrolou muže, s kterými chodíš. Pár jsem jich poznal, kotě, a vím, o čem mluvím. Přitahují tě slabí. Ale jakmile nad nimi

lehce zvítězíš, už je nechceš. Vsadím se, že jsi s žádným z nich nespala. Možná právě proto si vybíráš takové typy, aby ses na ně neupoutala. Nemám pravdu?“

„Ne, mylíš se,“ odporovala Jordan. „Mám ráda citlivé muže.“

„Ale do postele jsi šla se mnou. A já rozhodně nejsem citlivý“

„Líčíš mě dost příšerně,“ řekla.

„Nejsi příšerná, jsi moje srdíčko. *Panovačné* srdíčko,“ dodal s úsměškem.

„A už nechci nikoho kontrolovat,“ řekla rázně.

„S tím si nedělám starosti. U mě se ti to nikdy nepodaří.“

Zkřížila paže na prsou. „Proč si myslíš, že bych chtěla? A neopovažuj se říkat, že si nemůžu pomoci.“

„Rozčiluješ se.“

Bác.

„A co se týče sexu...,“ začala.

„Co má být?“

„Znáš pořekadlo ,Co se stane ve Vegas, ať zůstane ve Vegas‘?“

„Ano,“ odpověděl.

„Dobře,“ řekla Jordan. „Navrhuji, aby to, co mezi námi bylo v Serenity, zůstalo v Serenity. Někdy se potkáme v Nathan’s Bay. Ty třeba půjdeš na ryby s některým mým bratrem a já přijedu za rodinou a nebudu chtít, aby ses cítil trapně...“ Zarazila se, protože si uvědomila, co říká. „Dobře, ty se nebudeš cítit trapně, ale já nechci, aby sis dělal starosti s tím, že se budu cítit trapně já.“ Už se začala zaplétat. „Chápeš, co se ti snažím říct?“

„Ano,“ odpověděl. „Proč si děláš starosti...?“

„Prostě dělám,“ přerušila ho. „Moje otázka zní: platí?“

„Jestli tě to potěší...“

„Platí?“

„Ano.“

Myslela si, že by mohla věc utvrdit tím, že by mu navrhla, aby si potřásli rukama, ale byla ráda, že vůbec souhlasil. Nemělo by být příliš těžké předstírat, že se nic zvláštního nestalo. V předstírání se vyznala. Dokonce by mohla předstírat, že se do něho nezamilovala... Nebo ne?

Třicátá čtvrtá kapitola

Když Jordan přijela domů, bylo dávno po půlnoci. Noah jí vynesl tašky nahoru do jejího bytu v elegantním domě, prošel všechny pokoje, aby se přesvědčil, že všechno je, jak má být, pak ji políbil na rozloučenou a odešel, aniž se ohlédl.

A jede dál, pomyslela si. Musím udělat totéž.

Sotva dopadla na postel, okamžitě tvrdě usnula. Ráno otevřela oči a instinktivně sáhla po Noahovi, ale ten vedle ní nebyl. Cítila se malátná a dezorientovaná, odhodila pokrývku, oblékla si svůj oblíbený starý, chatrný župan a ploužila se do kuchyně. Když procházela kolem telefonu, zapnula záznamník, a zatímco si vařila čaj, poslouchala zprávy. Celkem jich bylo čtyřicet devět.

Třikrát telefonoval Jaffee. Chtěl vědět, jak je důležité tlačítko delete, protože je nechtěně stiskl, když si chtěl uložit všechny své recepty, a přišel o ně. Doufal, že by je mohl nějak získat zpátky. Pošle mu Jordan mailem nějaké rady, co má dělat, jestli se vůbec něco dá udělat?

„Můj mail pracuje výborně,“ vysvětloval. „Nic jsem nepokazil, takže vaši odpověď dostanu. Už jsem vám nechal dva vzkazy na záznamníku a tohle je třetí, a tak si myslím, že ještě nejste doma. Prosím podívejte se na zprávy v počítači, až přijedete.“

Jak důležité je tlačítko delete? Jordan se usmála. Usoudila, že opravdu jsou někteří lidé, kteří potřebují počítačový kurz od základů. Jaffee je jedním z nich. Zavolá mu později. Poté, co vyslechla a vymazala ostatní zprávy, přenesla si šálek čaje na druhou stranu obývacího pokoje,

uvelebila se na sedátko u okna s výhledem na řeku Charles a bezmyšlenkovitě se dívala ven.

Láska vůbec není tak skvělá, jak se o ní povídá. Jak dlouho se bude cítit tak bídně? Protože ještě nikdy nebyla do nikoho zamilovaná tak jako do Noaha, neměla žádné měřítko. Předpokládala, že v první fázi snahy zapomenout bude litovat sebe samu, protože už teď jí připadalo, že začíná propadat sebelítosti.

Nijak nepospíchala s oblékáním, zůstala v pyžamu až do odpoledne. Kolem třetí se na sebe podívala do zrcadla a vyděsila se. Raději se rychle osprchovala a oblékla.

Sotva si nasadila kontaktní čočky, volal Nick.

„Právě jsem ti chtěla zatelefonovat,“ řekla. „Jak se vede Laurant? Nechci volat do nemocnice a rušit ji, kdyby náhodou spala. Může mít návštěvy?“

„Je na tom dobře,“ řekl Nick. „Doktor ji tam chce nechat ještě aspoň den a nechtěl bych, aby k ní chodilo moc lidí, ať si pořádně odpočine.“

„Dnes tam nepůjdu,“ řekla Jordan. „Dej jí za mě pusu a vyříd’ jí, že se stavím zítra.“

„Připrav se, že se tě bude vyptávat na spoustu věcí,“ řekl Nick.

Ach bože, co všechno Laurant ví? „Proč?“ zeptala se nervózně. „Na co se bude ptát? Proč by mi měla klást nějaké otázky?“ Nemluvím moc provinile? napadlo ji pak. Mohl si toho Nick všimnout?

„Jordan, co se s tebou děje?“

Samozřejmě že si toho všiml. „Co by se mělo dít?“ odpověděla. „Nic se neděje. Jenom jsem se divila, proč by se mě tvoje žena chtěla na něco ptát.“

„No, já nevím. Možná by ráda něco věděla o těch mrtvých, co jsi našla v kufru,“ řekl sarkasticky.

„Aha, ti mrtví. Mrtví.“ Nemohla uvěřit, že na ně úplně zapomněla. „Jasně, na všechno jí odpovím.“

„Ty se na mě zlobíš? Proto jsi tak naježená?“

Její bratr v sobě nezapřel detektiva. „Uhm, máš pravdu, zlobím se.“

„Řekni mi proč.“

„To přece víš,“ odsekla.

„Je to proto, že jsem tě nechal v Serenity? S Noahem jsi byla v dobrých rukách, ale já jsem přece jenom tvůj bratr a měl jsem s tebou zůstat. Mám pravdu, že? Řekni mi to.“

Za tuhle lež se nejspíš bude smažit v pekle. „Ano. Řekl jsi, jak to je.“

„Doktor Morganstern mě potřeboval zpátky v Bostonu a já si nevyčítám, že dělám svoji práci, Jordan. Kromě toho jsem byl tady, když Laurant začala mít potíže. Bylo dobře, že jsem se vrátil.“

„No dobře. Tak já už se nezlobím.“

„To bylo rychlé.“

„Dělal jsi, co bylo třeba,“ vyhrkla. „Ale teď už musím končit. Někdo na mě zvoní. Ahoj.“

Opravdu na ni někdo zvonil. UPS jí doručila balíky s kopiemi profesorových záznamů, které si nechala poslat. Když si je odnesla do bytu a uložila ke dveřím šatníku, přešla k počítači a zapnula ho. Chtěla si přečíst e-maily, než na všechny své adresy pošle zprávu se sdělením, že nějaký čas nebude mít přístup k počítači. Neřekne, jak dlouho.

Trvalo jí celý zbytek odpoledne a večer, než si všechno prostudovala. Pořád se ještě neozvala Jaffeemu a umínla si, že to bude první věc, kterou udělá zítra ráno.

Oběd odbyla sáčkem popkornu připraveného v mikrovlnce. Natáhla se na pohovku, přepínala televizní kanály a přitom se snažila z mysli vytěsnit Noaha. Přesto se jí tam neustále vtíral znova. Co asi celý den dělal? Co dělá teď?

„Ne, tohle musí skončit!“

Jordan, rozhodnutá myslet kromě Noaha ještě na další věci, začala uvažovat o jiných aspektech své vzrušující cesty do Texasu. Nevinný výlet se změnil v ničivou smršť, po níž zůstali tři mrtví a šokované městečko. Kdyby jí někdo předtím řekl, co se stane, nevěřila by mu. Dosud zde bylo hodně nezodpovězených otázek a Jordan doufala, že agenti Chaddick a Street se všemu dostanou na kloub a brzy skončí s vyšetřováním. Všechny ty intriky a podrazy stačily člověku zamotat hlavu, a tak se Jordan soustředila a hledala řešení celé záhady. Začala profesorem MacKennou.

Jeho řeči o dědictví byly lež. Do Serenity se zjevně přestěhoval kvůli penězům, které dostával. Ale odkud mu přicházelo tolik peněz? Pracoval společně s J. D.? Zabil J. D. profesora, protože se dověděl, že mu něco tají? Profesor ukládal pokaždé pět tisíc dolarů, zatímco J. D. zůstával u drobných. Při své výbušné povaze ho J. D. opravdu mohl lehce zabít. A pak sám skončil v plamenech, když se pokoušel celou věc ještě víc zkomplikovat.

Pokud pracovali společně. Tím by se samozřejmě vyřešila část záhady, ale na co Jordan nemohla přijít, byl jejich vztah. Profesor byl divný pavouk, samotář. Nevycházel dobře s lidmi. Tak proč se spřáhl s J. D.?

Nezdálo se jí to logické.

Začala uvažovat o druhé možnosti. Slizký vyděrač J. D. se dověděl o penězích, které profesor dostával od třetí strany, a pak se ho pokusil vydírat. Ale potrhlý profesor se nedal. Jestli mu MacKenna pohrozil, že se obrátí na policii, věděl J. D., že by šel zpátky do vězení. To nemohl riskovat, a tak profesora zabil, aby ho umlčel.

Ale Jordan na tom něco nesedělo. Myslela si, že je pravděpodobnější, že i profesor se namočil do něčeho

nezákonného. Odkud dostával tolik peněz? To byla otázka za milion dolarů.

Někdy člověk musí *přestat* o problému přemýšlet a řešení se samo ukáže. Jordan usnula s nadějí, že se to stane. Ale když se následujícího dne probudila, stále ji nic nenapadalo. A v poledne to vzdala. Nestávalo se, že by nedokázala vyřešit problém. Bylo to pro ni pořádně kyselé jablko.

S klíčky od auta v ruce právě vycházela ze dveří, že pojede navštívit Laurant, a vtom zazvonil telefon.

„Jordan, tady je Chaddick. Mám pár zajímavých informací. Našli jsme váš notebook.“

„Ano? Kde jste ho našli?“

„Na e-shopu.“

„Prosím?“

„Měla ho Maggie Hadenová. Pokoušela se ho prodat přes internet. Myslím, že se může rozloučit s veškerou nadějí, že se vrátí do funkce.“

Jordan ještě neměla čas novinku vstřebat, když Chaddick řekl: „Musím končit. Ještě se ozvu.“

Jordan se svezla na židli. Maggie Hadenová. Taková drzost... Tak příšerná...

Telefon zazvonil znovu.

„Jordan, tady je znovu Chaddick. Poslouvejte, mám ještě další zprávy. Už ne tak dobré.“

„Ano?“ pobídla ho váhavě.

„Právě jsme dostali první pitevní zprávu o J. D. Dickeyovi. Byla to vražda.“

Na všechny předchozí dohady mohla zapomenout. Měla před sebou nový znepokojující scénář: vrah tu pořád je.

Třicátá pátá kapitola

Paul Newton Pruitt nehodlal dovolit, aby mu někdo zničil jeho nový život. Tvrdě pracoval, aby se dostal tam, kde je, nechtěl utíkat a skrývat se a začínat ještě jednou. Tentokrát ne.

Měl za sebou dlouhou cestu. Vražda ho v těchto dnech už nevyvedla z konceptu. Napřed tady byl ten skotský pošuk; pak natvrdlý Lloyd; a nakonec jeho ochotný, ale hloupě chamtivý pomocník J. D.

Neměl skrupule zabít žádného z nich. Ani toho nelitoval. Zabíjel už předtím a dostal užitečnou lekci. Udělal by cokoliv, aby ochránil sám sebe.

Myslel si, že v J. D. získal skvělého hejla. A uložení mrtvol do kufru Jordan Buchananové mu umožnilo získat čas. Pak, když se zbavil J. D., byl přesvědčen, že zlikvidoval poslední stopu, která vede k Pruittovi.

To si ovšem jenom myslel.

Byl jedním z prvních, kdo se dověděl o výsledcích pitvy J. D.

Nemělo z něho zbýt nic, co by se dalo zkoumat, ale přece jen něco zůstalo. Prozradila ho prasklá lebka a smrt J. D., která měla vyvolat dojem nešťastné náhody, se teď bude vyšetřovat jako vražda.

A jemu nezbývá, než dostat do rukou kopie záznamů profesora MacKenny, aby se zachránil.

Třicátá šestá kapitola

Noah trávil den na konferenci s doktorem Morgansternem a každá minuta ho otravovala. Nerad hovořil na takových akcích, na což už několikrát upozorňoval, ale jeho stížnosti s doktorem nehnuly.

Morganstern chtěl zvýšit rozpočet. Program hledání ztracených osob, který vytvořil před několika lety, byl mimořádně úspěšný a Nick s Noahem díky svým vynikajícím výsledkům dělali doktorovi nejlepší reklamu, jež snad rozšíření programu podpoří.

Každá nekonečná přednáška končila diskuzí plnou otázek a odpovědí. V Nickově nepřítomnosti všechny otázky směřovaly na Noaha. Kdyby tam Nick byl, pomohl by mu a tuto část programu by vzal na sebe. Byl mnohem lepší diplomat a jeho mluva byla uhlazenější. Ale protože měl manželku v nemocnici, byl z účasti na konferenci uvolněn.

Má štěstí, ten mizera.

Ke konci druhého dne se už Noah stěží dokázal chovat zdvořile k ostatním účastníkům. Seděl u stolu s doktorem na konci dlouhé chodby a čekal, až začne další přednáška. Morganstern, jak si všiml, vypadal zcela uvolněně, ale to ho vlastně nepřekvapovalo. Už dávno zjistil, že s ním nic nepohne.

Ctihodný doktor Peter Morganstern vybídl Nicka a Noaha, aby ho oslovovali křestním jménem, ale dělali to, jen když s ním hovořili o samotě.

Noah zašeptal: „Poslyš, Pete, chci se tě na něco zeptat. Myslíš, že dostaneš větší rozpočet, když tady začnu střílet lidi? Protože jestli budu muset poslouchat ještě jednu

nekonečnou přednášku dalšího nudného řečníka, namouduši asi někoho sejmu... a pak zastřelím sebe. A možná přitom i tebe za to, že jsi mě přinutil vzít si na sebe oblek a kravatu.“

„Jako psychiatr bych měl být schopný rozeznat i nepatrné náznaky takového nebezpečí a asi bych měl být znepokojen...“

„Nepatrné náznaky?“ Noah vybuchl smíchy.

Pete se usmál. „Ovšem protože mám na některé přednášející stejný názor, nebudu si dělat velké starosti, i když některé tvoje poznámky během naší poslední besedy ve mně vzbudily zvědavost.“

Noah věděl, že „beseda“ je Morgansternův výraz pro jejich soukromé konference. Pete, jako psychiatr, se snažil poznat, co se Noahovi honí v hlavě, a postarat se, aby příliš netrpěl. Dobrý doktor vždycky našel nějaký způsob, jak toho dosáhnout.

„Děláš si o mě starosti?“ zeptal se ho Noah.

„Ani v nejmenším. Jaká byla cesta do Texasu?“

Noah pokrčil rameny. „Jordan žije. To je hlavní. Myslím, že jsi slyšel, co se tam dělo, že?“

„Ano, slyšel.“

„Vyšetřování převzali agenti Chaddick a Street.“

„Tak by to mělo být,“ řekl Pete. „Je to náplň jejich práce.“

„Nelíbí se mi, že jsem toho musel nechat,“ přiznal Noah.

„Co Jordan?“ vyptával se dál Pete.

„Co by s ní mělo být?“ odsekl.

Pete povytáhl obočí. „Zajímalo by mě, jak zvládala takové napětí.“

„Dobře. Opravdu dobře.“ V jeho hlase se ozýval záchvěv pýchy.

„O Jordan si myslím jen to nejlepší. Moje žena a já nemáme ve zvyku někoho vychvalovat, ale kdybychom měli...“ Pak dodal: „Má laskavé srdce, že?“

„Jo, to má,“ řekl tiše Noah.

„Mluvil jsi s ní po návratu?“

„Ne.“

Příkrá odpověď neprošla bez povšimnutí. Pete neřekl ani slovo. Zvedl tužku a protáčet ji mezi prsty a přitom čekal, až se jeho podřízený dá do hovoru. Nemusel čekat dlouho.

„Co ode mě chceš?“ promluvil Noah. Ale Pete stále mlčel. Rozmrzelý Noah se zeptal: „Po čem slídíš?“

„Všiml jsem si, že jsi pořádně nervózní, co ses vrátil,“ řekl Pete. „Zajímalo by mě proč.“

„Myslel jsem, že jsem ti to vysvětlil. Nesnáším semináře.“

„Ale to není důvodem tvých obav, že?“

„Sakra, Pete. Obav? To má být vtip?“

Pete se znovu usmál. „Až budeš ochotný diskutovat o tom, co se s tebou děje, Noahu, promluvíme si.“

Uvolnil háček. Noah se mohl zvednout a odejít, ale neudělal to. Opřel se o čalouněné opěradlo židle, nepřítomně hleděl, jak si Pete něco zapisuje do zápisníku, a přemýšlel o tom, jak je v poslední době podrážděný.

„Co si tam čmáráš?“ zeptal se Noah po chvíli.

I Pete byl v myšlenkách někde jinde. Na okamžik se zadíval na svůj náčrtek. „Ani nevím. Možná je to kalendář.“ Kývl hlavou. „Moje podvědomí se určitě pokouší pomoci, abych si vybavil nějaké datum.“

„Vy ve své branži věříte, že všechny tyhle můří nohy něco znamenají, že?“

„Já si to nemyslím,“ řekl Pete. „Ale neustále se opakující kresba nebo motiv..., no, na to bych se podíval zblízka.“ Podíval se na hodinky. „Myslím, že na tuhle poslední přednášku nemusíme.“

Noah se cítil, jako by mu guvernér dal v posledním okamžiku milost. Spolu s Petem zamířil ke garážím. Když se

dostali do třetího podlaží, Pete vykročil jedním směrem a Noah jiným.

Pete měl klíče v ruce a právě otevíral dveře svého vozu, a vtom uslyšel, že na něho Noah volá.

Podíval se přes kapotu. „Ano?“

„Co tě vedlo k tomu, že jsi mě nechal v Serenity a Nicka jsi poslal zpátky? Byla tu nějaká práce, kde jsi ho potřeboval? Nebo v tom bylo něco jiného?“

„Co myslíš?“ Pete se zazubil, usadil se za volant a začal zavírat dveře.

Noah stál v rohu garáže a díval se, jak Pete odjíždí. Pravda ho málem porazila. Naletěl... a přitom by měl být skvěle vycvičený, rafinovaný agent FBI vnímající všechny signály.

„Ten mizera,“ zašeptal si pro sebe.

Pete ho oblafl. Noah nikdy neuvažoval o tom, že by psychiatr mohl mít vedlejší motiv. Neuvěřitelné. Když se Pete dověděl o Jordanině situaci, rozhodl velmi chytře. Nechal tam Noaha a Nicka povolal zpátky.

„Ten syčák,“ zašeptal znovu Noah. Pete prostě dělal dohazovače.

Pak zavolal z auta Nickovi. Když se jeho partner ozval, uslyšel Noah v pozadí smích Nickovy dvouleté dcerky Samantha.

„Jedu do nemocnice za tvou ženou,“ řekl Nickovi.

„Stav se cestou pro mě,“ řekl Nick. „Sam, nech to být.“ Pak Noah uslyšel ránu, po níž následoval Nickův povzdech. „Přísahám, že netuším, jak to Laurant dělá. Dohadovat se s únosci ohledně rukojmí je hračka ve srovnání s tím, máš-li se dohadovat s dvouletým prckem.“

Doprava houstla, ale to bylo v Bostonu běžné. Noah přemítal o Serenity. Tam žádný dopravní ruch nebyl. Jenom vraždy a chaos.

Nick čekal na verandě a roztomilou malou Sam držel v náručí, jakmile Noah odbočil na příjezdovou cestu, předal ji krásné tmavovlasé dívce.

„To je nová pečovatelka?“ zeptal se Noah. „Ještě jsem ji neviděl.“

„Je to naše náhradní hlídačka,“ vysvětloval Nick.

„Má ji Sam ráda?“

„Jo, má.“ Nick chvíli mlčel a pak se zmateně zeptal „Chceš se zeptat, jestli je vdaná? Ne není. A chceš její telefonní číslo?“

Noah zavrtěl hlavou. „Není můj typ.“

Nick, přestože šťastně ženatý a věrný své životní lásce, si musel všimnout, jak je pečovatelka atraktivní. „Jak to, že není tvůj typ?“

„Prostě není,“ řekl Noah. „Nicku, vypadáš, jako bys měsíc nespál. Máš v noci starosti se Sam?“

„Ne, přečtu jí pohádku a pak spí celou noc. Problémy mám se sebou. Je to zvláštní. Když jsem mimo město za případem, spím dobře, ale když jsem doma, potřebuju, aby u mě byla Laurant. A teď není, a tak nespím.“

Noah to chápal. Ani on po příjezdu domů nespál moc dobře. „Máš nějaký návrh?“ zeptal se Nick.

„Jo. Přestaň se chovat jako malý.“

Nic, co Noah řekl, nikdy Nicka neurazilo, možná proto, že jejich druh humoru a osobnosti si byly tak podobné.

„Jaká byla konference?“ zeptal se Nick s vážnou tváří. Věděl, jak je Noahovi odporné všechno, co jen vzdáleně souvisí s byrokracií. „Opravdu mě moc mrzí, že jsem tam nemohl být.“

„Ohromně vtipné.“

Nick se ze srdce zasmál. Pak se zeptal: „Jak to, že ses ještě nezmiň o rozsudku v případě mého otce?“

„Cože? Už je venku?“

„Bylo to ve všech zprávách na všech kanálech. Vinen ve všech bodech obžaloby.“

„Trčel jsem na přednáškách a nic jsem neslyšel. Otcí se muselo ulevit. Jak dlouho se soud radil?“

„Jenom dvě hodiny. To nejsou jediné nové zprávy. Jeden z detektivů mi telefonoval, že za vloupání do Nathan's Bay sebrali bratrance toho chlapka.“

„Jak jsou si jistí?“

„Natolik, že ho mohli zatknout.“

Ještě chvíli hovořili o případu a Nick přitom zaparkoval vůz v podzemních garážích u nemocnice.

„Tvůj otec bude rád, až se ochranky zbaví. Víím, že ho přiváděli k šílenství, když mu byli pořád za zády,“ řekl Noah.

„Vsadím se, že už je propustil.“

Noah si odložil sako a kravatu a nechal je v autě. Cestou si vyhrnul rukávy.

Blížila se k nim vysoká dlouhonohá blondýna. Zpomalila, jako by čekala, jak zareagují, usmála se na Noaha, pohlédla na pistoli u jeho boku a pokračovala v chůzi.

Nick si všiml, že se na ni Noah ani nepodíval. Ani nezpomalil.

„Něco se s tebou děje?“ zeptal se Nick.

„Viděl jsem ji.“ Noah pokrčil rameny. „Taký není můj typ.“

Výtah byl přímo naproti pohotovosti. Nick stiskl tlačítko.

Vtom zazvonil Noahův telefon. Podíval se na volajícího. „To je Chaddick,“ řekl, když otevřel telefon. Zamračila se na něho jakási zdravotní sestra a strážný. Sestra ukázala na stěnu a kývla hlavou. Nápis na tabuli vedle tlačítek výtahu říkal, že není dovoleno používat mobily. Byl tu také přeškrtnutý obrázek telefonu. „Ano?“ ozval se do telefonu Noah.

Federální agent přešel rovnou k věci. „Noahu? Tady Chaddick. Smrt J. D. byla oficiálně potvrzena jako vražda.“

Noah hlasitě zaklel. Strážný vykročil k němu, a tak vytáhl odznak FBI, ukázal mu ho a přitom poslouchal Chaddickovo líčení. Strážný ustoupil.

Noah zavřel telefon a dveře výtahu se otevřely. Hlavou mu proudily myšlenky jedna přes druhou. Na seznamu J. D. byly desítky podezřelých a Serenity bylo tisíce kilometrů odtud. Přesto si Noah zvykl věnovat pozornost svým instinktům a najednou ucítil velký neklid.

Vrah se někde potuluje – a kde je Jordan?

Třicátá sedmá kapitola

Jordan vyrazila do obchodu a koupila si nový mobil, stejný jako ten, který jí rozbil J. D., než ji udeřil. Zřejmě si mohla vybrat nový model, ale měla už na stole náhradní baterii a nabíječku do auta, která se speciálně hodila k jejímu starému telefonu.

Říkala si, že tím nesklouzla zpátky ke svému starému chování a že to není závislost na technice. Je to jen prozíravost. Mobil je nástroj pro případ nouze, může posloužit, když bude někde běhat nebo pojedet po dálnici. Kdyby se něco stalo, stačil by jediný telefonát – samozřejmě za předpokladu, že bude mít signál.

Nechala si stejné telefonní číslo, a když se vrátila po nákupu, okamžitě zapojila přístroj do svého počítače, aby ho naprogramovala. Než se převlékla, učesala si vlasy a trochu se nalíčila, nový telefon byl připravený.

Návštěvní hodiny v nemocnici skončí za hodinu a půl. Aby se Jordan vyhnula provozu na silnici, zvolila trasu po vedlejších cestách. Stejný nápad však bohužel měla spousta jiných řidičů.

Zajela s autem na místo v podzemním parkovišti vedle vstupu na pohotovost. Prostor byl dobře osvětlený. A neustále odtamtud vycházeli lidé nebo vcházeli dovnitř. Vedle automatických dveří bylo stání pro sanitky.

Hned za vstupem seděla na lavici nějaká sestra a pojídala čokoládovou tyčinku. Čokoláda Jordan připomněla Jaffeeho čokoládový koláč. Ještě mu nezavolala. Jak dlouho už na to čeká? Vytáhla telefon a viděla, že má dobrý signál. Mohla by mu zavolat hned. Ale lepší možná bude počkat. Jestli má pro

ni Jaffee připraveno hodně otázek týkajících se počítače, mohla by se u telefonu zdržet velmi dlouho a návštěvní hodiny by mezitím skončily. Jordan nemohla připustit, aby nestihla návštěvu u Laurant. Ať se děje co se děje, umiňovala si, zavolám Jaffeemu, jen co přijdu z nemocnice.

Jakmile vstoupila do Laurantina samostatného pokoje v pátém podlaží, překvapilo ji, že se ocitla mezi tolika lidmi. Právě přišel její otec a líbal svou snachu na tvář. Byl tam i Nick, rozvaloval se v křesle a podřimoval.

A stál tam také Noah, opíral se o okenní parapet a čekal, až si bude moct promluvit se soudcem Buchananem, který se k němu vzápětí otočil. Noah měl zkřížené paže a tvářil se naprosto klidně. Jordan přemítala, jak se bude cítit, až ho znovu uvidí, a bylo to přesně takové, jak si myslela: srdcem jí projela palčivá bolest.

Noah si oddechl, že ji vidí, a okamžitě dostal vztek. *Kde kruci byla?* Nick mu řekl, že je na cestě do nemocnice, ale pořádně si dala na čas, než se tu objevila. Nevzala to náhodou přes New Hampshire?

Měl za sebou trýznivé čekání. Telefonoval jí domů, ale uslyšel jen její záznamník. Kdyby měla ten zatracený mobil, mohl by s ní mluvit mnohem dříve a věděl by, že se jí nic nestalo. Právě ta dlouhá nejistota ničila Noahovi nervy.

Jordan objala svého otce a stiskla Laurant ruku. Protože Nick vypadal, jako by spal, nevšímala si ho. Nevěděla, co by měla říct Noahovi, a nakonec na něho pohlédla a usmála se.

„Ahoj.“ To nebylo nic originálního, ale nic jiného ji nenapadlo. Možná mohla říct: jsem ráda, že tě zas vidím. Ale nakonec byla ráda, že zvolila první variantu.

Noah se napřímil. „Musíme si promluvit.“

Jeho slova nezněla nijak přívětivě. Mluvil jako velitel vojenského výcviku. Chytil ji za ruku a táhl ke dveřím.

„Hned se vrátím,“ stačila jen zavolat.

Vedl ji ještě kus po chodbě, pak se zastavil a obrátil se čelem k ní.

„Poslyš...“

„Ano?“ promluvila Jordan stejně tiše jako on.

„Jsi v pořádku?“

Nevěděla, co má odpovědět. Říct pravdu nepřipadalo v úvahu.

Napadlo ji, jak by reagoval, kdyby mu to řekla, ne, nejsem v pořádku, cítím se mizerně, a to díky tobě.

„No, víš...“ koktala.

Zamračil se a čekal.

„O čem jsi se mnou chtěl mluvit?“ změnila téma.

„Mluvil jsem s Chaddickem.“

Najednou Jordan překonala rozpaky vůči Noahovi. „Já taky. Věřil bys tomu? Taky tě to tak překvapilo?“

„Samozřejmě,“ řekl.

„Taková drzost,“ prohlásila Jordan.

„Cože?“

„Myslím tu Hadenovou. Na e-shopu! Jak si mohla myslet, že ji nechytí!“

„Jordan, o čem vlastně mluvíš?“

„O mém notebooku. Maggie Hadenová se ho pokoušela prodat přes internet.“

Noah sklonil hlavu. „Jordan, měla by ses soustředit na větší problém. Copak jsi neslyšela? Smrt J. D. Dickeye byla prohlášena za vraždu.“

„Ano, já vím. A máš pravdu. To je větší problém. Hodně jsem o tom přemýšlela, ale vždycky se zdá, že se nakonec vyrojí víc otázek než odpovědí. Kdo myslíš, že za tím je?“

„Nevím,“ přiznal Noah. „Díky seznamu J. D. je podezřelých až dost. Ale jedno ti řeknu: nepřestanu si o tebe dělat starosti, dokud ten případ nebude uzavřen a vrah za mřížemi.“

„Serenity je odtud daleko, Noahu. O mě se nemusíš bát. Tam dole v Texasu jsem se prostě natrefila v nesprávnou dobu na nesprávném místě.“

„Poslechni mě,“ řekl Noah. „Bud’ opatrná, ano?“

„Ano, budu.“

„A poříd’ si nějaký mobil.“

Kde se to v něm bere? „Jsi moc milý,“ zašeptala Jordan a následovala ho zpátky do nemocničního pokoje.

Její otec vyprávěl Nickovi a Laurant veselou historku o jednom ze svých „stínů“, což bylo označení, jež dal celému zástupu osobních strážců, kteří se drželi po několik měsíců po jeho boku. Jordan byla ráda, že zase slyší otcův smích. Vrásky na jeho obličeji zmizely a vypadal, jako by mu z ramen spadl ohromný balvan.

Když přišel Nick s otázkou o selhání bodygardů v Nathan’s Bay, soudce nad tím mávl rukou, chválil agenty za jejich profesionalitu a obětavost. Přiznal ovšem, že se jich rád zbaví.

Hovor byl přerušen, když přišel na večerní vizitu Laurantin lékař. Všichni v pokoji byli rádi, když řekl, že je spokojený s výsledky léčby i s testy. Laurantiny stahy ustaly, a jestli všechno zůstane v klidu i přes noc, může jít hned zítra ráno domů. Jordan slíbila, že se u nich zítra zastaví a pomůže se Sam, a za pár minut, ještě než skončily návštěvní hodiny, odešla.

Noah vyšel za ní na chodbu. Zezadu na ni zavolal: „Počkej na mě, doprovodím tě k autu.“

„Musím někam zatelefonovat, vyřídít jeden hovor, dlouho jsem to odkládala,“ řekla Jordan a vytáhla mobil. Chvíli ho držela v ruce. „A jak vidíš, už jsem si nějaký mobil koupila.“

Noah se zazubil. „Tak dobře. Vyříd’ si, co potřebuješ, ale dole v přízemí na mě počkej. U vchodu na pohotovost.“

„Jasně,“ souhlasila Jordan.

„Tvůj otec už brzo půjde. Přijdu dolů s ním,“ řekl.

Jordan vstoupila do výtahu a otočila se. Noah se na ni díval, než se dveře mezi nimi zavřely.

Venku na Jordan trpělivě čekal Paul Pruitt. Seděl pohodlně za volantem, přesvědčený, že si ho nikdo nevšímá, myslel si, že našel perfektní místo. S půjčeným vozem šikovně vklouzl mezi dva sedany. Zacouval mezi ně, aby mohl co nejrychleji vyjet.

Nebude to trvat dlouho. Na sedadle vedle něho ležela pistole připravená k palbě.

Celý den strávil čekáním. Převážnou část odpoledne parkoval na ulici, kde bydlela Jordan. Ještě předtím zjistil, že její auto stojí před vchodem, takže bylo jasné, že je doma. Měl v plánu čekat, dokud neodejde, pak se chystal vloupat do bytu a vzít si, co potřebuje. Nezáleželo mu na tom, jak dlouho to bude trvat. Může čekat jednu, ale třeba i dvanáct hodin. Bylo mu to jedno.

Svoji strategii pečlivě plánoval. Jakmile vnikne do jejího bytu, sebere všechny kopie MacKennových papírů, které si sem dala poslat ze Serenity. Přivezl si k tomuto účelu několik lepenkových krabic. Až v nich bude mít všechny dokumenty, zmizí a veškeré důkazy vedoucí k Paulu Pruittovi budou pryč.

Chtěl její byt zpřeházet vzhůru nohama, aby to vypadalo jako obyčejná loupež, ale pak si uvědomil, jak by to bylo nerozumné. Proč by obyčejný zloděj kradl nějaké papíry?

Ať se Jordan diví, proč je vzal. Bez svých kopií na to nikdy nepřijde. A on povede dál svůj příjemný nový život.

Jeho plán se bohužel znovu zkomplikoval, když se dostal do Jordanina bytu. Procházel jejím obývacím pokojem a vtom zazvonil telefon. Vzápětí se zapnul záznamník. Telefonoval Jordanin otec, který říkal, že se s ní uvidí v

nemocnici St. James, a připomínal jí, že Laurant leží na pokoji číslo 538.

Výborně, pomyslel si Pruitt. Jede do nemocnice St. James. Nevěděl, kdo je Laurant, a nezajímalo ho to. Myslel si, že bude dávno pryč, než se sem Jordan vrátí a objeví vloupání.

Měl předtím ohromné štěstí, že si všiml zápisníku ležícího na konferenčním stolku. Jakmile si přečetl, co tam stálo, ztuhla mu krev v žilách. Uprostřed stránky zářilo jako svítící neon číslo 1284. A kolem něho byly nakreslené otazníky.

Dostala se moc blízko. Vytrhl list ze zápisníku, chvíli na něj hleděl a horečnatě uvažoval. Opět se všechno změnilo. Avšak i tentokrát brzy přišel na to, co musí udělat.

Její otec..., ano, její otec soudce Buchanan je v nemocnici. Vynikající příležitost. Paul si už dávno Jordan Buchananovou důkladně prozkoumal, takže dobře věděl, kdo je její otec. A okamžitě poznal jméno, které krátce předtím slyšel ve zprávách. Nebylo možné je přeslechnout. Média šířila zprávy o verdiktu ve významném soudním procesu a o soudci, který rozhodoval. Zprávy se také zmiňovaly o výhrůžkách smrti, jež soudce dostával. Takže jestli si to správně načasuje, mohl by vzbudit dojem, že obětí měl být soudce Buchanan, a ne jeho dcera.

A tak seděl venku na parkovišti s dobrým výhledem na dveře nemocnice. Pokud mu bude přát štěstí, každým okamžikem z těchto dveří vyjde soudce Buchanan se svou dcerou.

Náhle se Paul napřímil. Je to ona? Ano... Ve dveřích se právě objevila Jordan Buchananová.

Jordan prošla východem z pohotovosti na parkoviště, zapnula mobil a hledala informace, které ji přepojí na Jaffeeho restauraci. Předtím se podívala na hodinky a podle času usoudila, že Jaffee bude v kuchyni.

Jordan věděla, že jí operátorka hovor přepojí, ale chtěla si jeho číslo poznamenat pro případ, že by pak telefonovala zpátky. Našla v kabelce kousek papíru a pero. Ramenem si přidržela telefon u ucha a čekala, pero připravené k zápisu čísla. Nedaleko spatřila dvě lavičky, po každé straně betonového sloupu stála jedna. Obě byly prázdné. Zamířila k té vzdálenější od východu. Jasná fluorescenční světla nad posuvnými skleněnými dveřmi unavovala její oči a jedna zářivka navíc nepřetržitě blikala a tiše bzučela.

Jakmile jí operátorka sdělila Jaffeeho číslo, vyšli ven dva sanitáři, hlasitě rozmlouvali s řidičem sanitky, a tak musela Jordan operátorku požádat, aby číslo zopakovala. Pak si je rychle poznamenala.

Když se dovolala, usadila se na lavičku. „Ahoj,“ ozvala se jí Angela. Jordan si rukou zakryla druhé ucho, aby ji nerušil okolní hluk.

„Ahoj, Angelo.“

„Jordan? Hoj, Jordan! Jak se máš? Jaffee bude mít radost, že voláš. Už byl celý vystrašený kvůli Doře.“

„Máš v restauraci moc práce? Nemám se ozvat jindy?“

„Máme zavřeno. Dnes tady byl svátek. Jaffee upekl tři plechy čokoládového koláče a odvezl ho Trumbovi do jeho domu v Bourbonu. Jeho žena Suzanne má dnes klub bridge.“

„Škoda že jsem Jaffeeho nezastihla. Vyříd' mu prosím, že zavolám zítra.“

„Ne, ne, nečekej do zítřka. Zkus mu zavolat k Trumbovi. Jaffeeho žena hraje taky bridge, a tak ji Jaffee odvezl do Bourbonu a bude na ni čekat, aby ji pak vzal domů. Dělají to

tak každý měsíc. Vezme velký plech s čokoládovým koláčem, který tam bude Suzanne servírovat, a přibere láhev irské whisky pro Dava, aby si ji dal do kávy. Protože Jaffee musí zpátky domů řídit, pije jenom čistou kávu. Bude sedět v kuchyni Dava Trumba, takže mu můžeš zavolat na Trumbův telefon. Určitě by se zlobil, kdybys mu dnes nezatelefonovala.“

Jordan slíbila, že Jaffeemu hned zavolá. Už chtěla zavěsit, ale Angela ještě neměla chuť se rozloučit.

„Už jsi to slyšela? Že prý J. D. Dickeye zavraždili?“

„Jo, slyšela,“ odpověděla Jordan.

„Neříkám, že mě to moc mrzí. Lidé se ovšem začali chovat divně, když se to dověděli. Normálně, když se taková bomba objeví ve městě, je v naší restauraci nával k prasknutí. Každý přijde a chce se o tom pobavit..., jako třeba když jsi našla toho profesora a Lloyda, pamatuješ? Tehdy k nám proudily davy lidí. Ale o J. D. jako by nikdo nechtěl mluvit. Jako by všichni raději zalezli domů.“

„Nejspíš se všichni polekali. Než zatknou vraha...“

„Vím, jak to myslíš. Město je plné řečí o záhadných vraždách, takže všichni jsou k smrti vyděšení. Ale teď se děje ještě něco jiného.“

„Jak to myslíš?“

„Najednou se mi nikdo nechce podívat do očí. Jako by se cítili nějak trapně nebo co. Byla jsem v krámě pro nějaké polotovary do restaurace a viděla jsem tam nakupovat Charlene. Zamířila jsem k ní, abych se s ní pozdravila, a víš, co udělala? Nechala plný vozík s nákupem stát v uličce a vyrazila ven. A přitom byla rudá jako rak. Totéž jsem slyšela od paní Scottové. Jí se stalo něco podobného v železářství – jenže v jejím případě to byl Kýle Heffermint, který ji nechtěl vidět a vytratil se z obchodu. Strašně ráda bych věděla, co se děje,“ povzdechla si Angela.

Jordan věděla, že jsou v tom nahrané záznamy. Charlene i ostatní na seznamu si zjevně nebyli jistí, jestli se někdo ve městě doslechl o jejich kouscích. No jistě, určitě zpanikařili.

„To všechno vypadá dost divně,“ řekla Jordan.

„Taky si to myslím,“ přisvědčila Angela. „Tak, skončíme, a hned zavolej Jaffeemu... Jo, ale ještě než to uděláš..., zajímalo by mě...“

„Copak?“

„Uvažovala jsem o tobě a o Noahovi a jak vám to spolu ohromně sluší a zajímalo by mě, jestli ses rozhodla s ním chodit.“

Na takovou otázku nebyla Jordan vůbec připravená. „Já... Já vlastně nevím.“

„Noah je určitě ohromná partie. Ale ty taky, na to nezapomínej. Jaffee říká, že viděl tvoji fotku v nějakém venkovském časopise.“

Měla to být poklona? Venkovský časopis? Myslel si snad Jaffee, že se dostala na obálku *Dřevorubeckého týdeníku*?

Jordan se zasmála. „Určitě si Jaffee nemyslí, že mě viděl v *Glamouru*.“

Žertovala, ale Angela to vzala vážně. „Jsi jako z reklamy Ralph Lauren, víš o tom?“

„Děkuji, ale...“

Angela ji přerušila. „Říkám pravdu. Jen neudělej stejnou chybu jako já, Jordan. Nečekej na nějakého chlapa osmnáct let. A jestli si neuvědomí, co má přímo před nosem, nezjistí to už nikdy.“

S těmito slovy Angela konečně zavěsila. Jordan konečně našla v kabelce další kousek papíru a znovu zavolala informace. Přemýšlela o tom, co jí Angela řekla, zatímco čekala, až jí spojovatelka zjistí telefonní číslo Dava Trumba.

Skleněné dveře za ní se otevřely. Vyšla z nich jakási žena s košíkem povadlých květin. Jordan se ohlédla a viděla, že na

druhém konci chodby z výtahu vystupuje její otec. Za ním kráčel Noah.

„O Davovi Trumbovi mám dva záznamy,“ řekla operátorka. „Jedno číslo na Dave Trumbo Motors na adrese 9818 Frontage Road a další na Dava Trumba na 1284 Royal Street.“

„Chci číslo domů... Moment. Mohla byste zopakovat tu druhou adresu na Royal prosím? Říkala jste 1284?“

„Ano, 1284 Royal. Číslo je...“

Jordan strnula a omámeně upustila telefon do klína. Dave, který jí chtěl výhodně prodat auto, bydlí na 1284 Royal.

Až se to doví Noah! Jordan vzala telefon a hodila ho do kabelky, pak se rychle zvedla. Za ní vystřelil do karburátoru nějaký startující vůz, zvuk motoru byl ostrý a silný. Najednou odlétl ze sloupu kus betonu. Instinktivně uhnula, aby se vyhnula létajícím úlomkům. Pak vůz opět vystřelil a Jordan ucítila zezadu ohromný náraz. Zaskřípaly pneumatiky a kolem ní se mihlo auto jako v mlze. Koutkem oka zahlédla řidiče a vzápětí se jí podlomily nohy.

Všechno probíhalo jaksi zpomaleně: Noah odstrčil jejího otce, rozběhl se k ní, něco křičel, vytahoval z pouzdra pistoli. Jordan zavřela oči a sesula se na chodník.

Třicátá osmá kapitola

Nemocnice byla nedobytně uzavřená. Nikdo se nedostal dovnitř ani ven, dokud si ho neprověřili. Policisté zablokovali všechny východy a pohotovost se přechodně přesunula do jiných zdravotnických zařízení. Policie také důkladně prohledávala parkoviště a jednotlivá patra nemocnice, aby se přesvědčila, že tam se neschovává další střelec.

Pokus o vraždu federálního soudce byl pro média sólokapr a k nemocnici se sjely všechny televizní štáby z okolí. Soupeřily, kdo první natočí interview s člověkem, který jim bude schopný říct, co se stalo.

Hlásili, že dcera soudce Buchanana je v kritickém stavu. Jeden reportér spekoval – bez jakýchkoli informací – že kdyby Jordan neměla tak blízko k lékařské pomoci, vykrvácela by.

To bylo něco, co Buchananova rodina nepotřebovala slyšet. Všichni se shromáždili v čekárně před operačním sálem, šeptem rozmlouvali a čekali, až se Jordan objeví.

Přede dveřmi sálu stáli na stráž dva policisté a dávali jasně najevo, že nehodlají soudce Buchanana pustit z dohledu, dokud nad ním nepřevzmou dohled jeho osobní strážci. Dva z nich už byli na cestě do nemocnice.

Soudce Buchanan od okamžiku, kdy viděl svou dceru padat na zem, zestárnul o dvacet let. Noah ho přistrčil ke zdi, aby ho dostal z dráhy střelby. Soudce jen slyšel, jak volá: „K zemi! Všichni k zemi!“ a přitom se žene k Jordan. Nikdy nezapomene na výraz Noahovy tváře, když poklekl k Jordan. Byl zoufalý.

Jordanina matka se posadila vedle manžela a stiskla mu ruku. Po tváři se jí kutálely slzy.

„Někdo by měl zavolat Sidney,“ řekla. „Nechci, aby se to dověděla ve zprávách. A Alecovi už někdo telefonoval? Dylan? Kde je otec Tom?“

„Je na zpáteční cestě do Holy Oaks,“ řekl jí soudce.

„Někdo s ním musí promluvit. Bude to chtít vědět. A potřebujeme tu kněze.“

„Jordan neumře,“ vykřikl rozzlobeně nejmladší Zachary.

Noah se držel v povzdálí. Nechtěl s nikým mluvit. Nemohl pronést ani slovo. Stál před oknem na druhé straně místnosti daleko od ostatních a nepřítomně hleděl ven. Zdálo se mu těžké dýchat, nemožné myslet. Naplňoval ho chladný vztek. Krev..., bylo tam tolik krve. Cítil, jak Jordan přestává vnímat.

Čekání bylo hrozné. On sám měl také před časem kulku v těle a vzpomínal si, že to pekelně bolelo, ale bolest nebyla nic ve srovnání s tím, co Noah cítil teď. Kdyby o ni přišel..., bože..., nemůže ji ztratit..., nemůže bez ní žít...

Nick sjel výtahem dolů k Laurantinu pokoji, aby jí pověděl, co se stalo. Jeho žena spala, a tak se rozhodl nebudit ji. Cestou ke dveřím vytáhl kabel televizoru ze sítě a sestře, která měla službu, řekl, aby se o střelbě nezmiňovala. Bude stačit, když se Laurant špatné zprávy doví zítra.

Když se Nick vrátil do patra, kde byl operační sál, zpozoroval, že Noah stojí sám u okna. Zamířil k němu.

A čekali dál.

Za dvacet minut vstoupil do místnosti doktor Emmett, který Jordan operoval. Usmíval se, když si stahoval čepec. Soudce Buchanan vyskočil a rychle kráčel k němu.

„Jordan se vede dobře,“ řekl lékař. „Kulka jí prolétla hrudním košem. Ztratila dost krve, ale brzo bude v naprostém pořádku.“

Soudce potřásl doktorovi rukou a vroucně mu poděkoval.

„Kdy ji můžeme vidět?“ zeptal se.

„Teď je na pokoji intenzivní pooperační péče a brzo se probere z narkózy. Jeden z vás ji může navštívit, ale jen na chvíličku. Musí odpočívat.“ Chirurg vykročil ke dveřím.

„Prosím, můžete jít se mnou.“

Soudce se nehýbal. „Noahu?“

„Pane?“

„Jestli bude vzhůru, vyříd', že ji pozdravujeme.“

Nick do něho musel strčit, aby se Noah pohnul. Zpráva, že je Jordan v pořádku, způsobila, že Noah zmalátněl úlevou. Pak vyšel s lékařem na chodbu.

„Jenom minutu,“ přikazoval mu doktor Emmett. „Chci, aby spala.“

Jordan byla v pooperačním pokoji sama. Nějaká sestra kontrolovala přívod infuze, a když spatřila Noaha, ustoupila z cesty.

Jordan měla zavřené oči.

„Bolí ji to?“ zeptal se Noah.

„Ne,“ řekla sestra. „Střídavě se probírá a zas usíná.“

Noah stál vedle postele, spokojený, že se na ni může dívat. Položil jí dlaň na ruku a ucítil její teplo. Do tváře se jí vracela barva.

Naklonil se k ní, políbil ji na čelo a zašeptal jí do ucha: „Miluju tě, Jordan. Slyšíš mě? Miluju tě a už tě nikdy neopustím.“

„Noahu...“ zašeptala ochraptěle. Neotevřela oči, když vyslovovala jeho jméno.

Nebyl si jistý, jestli ho slyšela, a tak se ji snažil konejšit. „Miluju tě. Uzdravíš se. Operovali tě a teď jsi na pooperačním pokoji. Měla bys odpočívat. Spi, kotě.“

Pokusila se zvednout ruku a čelo jí zkrabatila vráska.

„Už spi,“ zašeptal Noah a jemně ji pohladil po vlasech.

„Střelil mě.“ Její hlas, přestože byl slabý, zněl velmi zřetelně.

„Ano, střelil tě, ale budeš v pořádku.“

Snažila se otevřít oči, ale víčka se zdála být příliš těžká.

„Viděla jsem ho.“

Zdálo se, že opět usíná. Noah čekal. Viděla ho? Viděla střelce? Uvědomuje si, co říká?

Pak zašeptala znovu stejná slova. „Viděla jsem ho.“

Její hlas zeslábl. Noah se sklonil tak, aby měl ucho u jejích rtů. Jordanina slova byla tichá, ale jasná a zřetelná.

„Chtěl mě zabít... Dave... Trumbo.“

A znovu usnula.

Třicátá devátá kapitola

Věděla Jordan, co říká? Nebo blouzní pod vlivem léků, které dosud měla v krvi? Noah musel mít jistotu. Čekal dál u její postele a vždy, když se probírala, se jí znovu zeptal, co viděla.

Odpověď byla stále stejná. Dave Trumbo.

Oči už měla otevřené a Noah poznal, že trpí bolestí.

„Musíte ji nechat spát,“ řekla mu sestra. „Byl jste tu patnáct minut, to stačí.“

„Bolí ji to,“ řekl s úzkostí.

„Ano,“ potvrdila sestra. „Právě jsem se chystala něco jí dát. Je důležité mírnit bolest. Bude spát až do zítřka. Pak bychom ji měli přesunout na běžný pokoj.“

Sestra jí dala injekci morfia. Noah počkal, až bude hotová, a pak se zeptal: „Uvědomuje si, co říká?“

„Pochybuji,“ odpověděla sestra. „U většiny pacientů nedává moc velký smysl, co říkají. A zítra si nebude pamatovat nic z toho, co říkala.“

Noah znovu Jordan políbil a vyšel na chodbu. Tam se opíral o stěnu Nick a čekal na něho.

„Nevím, co mám dělat,“ řekl Noah. „Nedovedu si představit...“

„Jordan se uzdraví. Vydýchej se, Noahu. Všechno bude v pořádku.“

Nechápal. „Jo, já vím, že bude v pořádku. O to teď nejde. Ale něco mi řekla a já nevím, jestli tomu mám věřit, nebo ne.“

„Co ti řekla?“

„Viděla toho, co na ni střílel,“ řekl Noah. „Zpočátku byla ještě omámená,“ připustil, „ale pořád opakovala totéž. Potom zněl její hlas jasněji a zdála se být při plném vědomí. Myslím, že toho grázla opravdu viděla. Slyšel jsem, jak jeho vůz vyrazil z parkoviště, ale dostal jsem se ven moc pozdě.“

„Nevím, jestli můžeš věřit tomu, co říkala. Je pod vlivem léků...“

Noah si rozčileně prohrábl vlasy. „Sestra mi taky říkala, že někdy pacienti blábolí, ale přece jenom...“

„Musíš počkat, až se Jordan skutečně probere. Kvůli bolestem jí teď budou dávat ještě aspoň jeden den sedativa. Bude chvíli trvat, než bude všechno jasně vnímat.“

Noah potřásl hlavou. „Viděla ho a řekla mi, kdo to byl. Dave Trumbo. Chlapík, co prodává v Bourbonu auta. V okolí Serenity dost velké zvíře. Myslím, že ses s ním nepotkal.“

„Proč by obchodník s auty jezdil do Bostonu, aby ji zabil?“

„To nevím, ale vsadím deset k jedné, že by sem nejezdil, kdyby si nemyslel, že by ho mohla usvědčit ze tří vražd v Serenity. Nebudu čekat, až jí přestanou předepisovat léky od bolesti.“

„Jeho jméno ještě nemůžeš zveřejnit. Co když si to jen nějak vsugerovala. Musíš toho mít víc, než po něm půjdeš.“

Noah kývl hlavou. „Je to Trumbo.“

„To můžeš jednoduše zjistit. Zavolej k němu domů. Jestli zvedne telefon, budeš vědět, že se to Jordan prostě popletlo.“

Nick si na informacích zjistil číslo. Potlačil číslo volajícího a podal telefon Noahovi. Zvedla ho Trumbova manželka.

Noah promluvil příjemným hlasem. „Ahoj, tady je Bob. Omluvám se, že volám tak pozdě.“

„Ne, ne, vůbec není pozdě,“ odpověděla.

„Mohl bych mluvit s Davem? Řekl mi, abych mu zavolal, kdybych se chtěl na něco zeptat ohledně svého auta, a co čert nechce, nejde mi vypnout alarm.“

„Je mi líto, Bobe, ale Dave není doma. Je v Atlante na výstavě aut. Chcete, abych mu předala vaše číslo, aby vám později zavolal?“

„Mám opravdu problém. Nevím, jestli slyšíte, ale ten zatracený alarm venku ječí a budí všechny sousedy. Nevíte náhodou, kde se v Atlante ubytoval?“

„Ne, to bohužel nevím. Volal mi právě před několika minutami. Ale strašně spěchal, tak jsme spolu dlouho nemluvili a jméno jeho hotelu neznám. Chystal se přijet domů už zítra, ale říkal, že mu do toho něco přišlo a že možná zůstane v Atlante déle. Co vedoucí servisu? Určitě by vám poradil. Můžu vám dát jeho číslo.“

„Jste moc hodná, ale pokusím se poradit si s tím sám. Doufám, že se má Dave v Atlante dobře. Zatím ahoj.“

Noah ukončil hovor, pohlédl na Nicka a řekl: „Ten gauner je tady. Říkala, že je na nějaké výstavě v Atlante, ale je tady, Nicku.“

Kráčeli spolu chodbou k čekárně.

„Co vlastně o tom Davovi Trumbovi víš?“ zeptal se Nick.

„Prodává auta. To je zhruba všechno, snad na pár maličkostí. Není doma a své ženě neřekl, kde bude v Atlante bydlet.“

„Potřebujeme toho ještě víc, než se do něčeho pustíme. Mohl si vyjet na výlet s milenkou nebo je opravdu na nějaké výstavě. Spojím se s některými našimi lidmi, ať se po něm v Atlante podívají. Můžou prověřit tu výstavu, hned když se ráno otevře.“

Noah přikývl. Nick ho přece jen uklidnil. „Tak jo,“ řekl Noah. „Uvažujme, co můžeme zjistit o Trumbovi sami. Zavolej Chaddickovi a řekni mu, co se tady stalo. Zeptej se,

jestli může vypátrat, kam vyrazil. A řekni mu, aby nějak vymyslel..., jak by se nenápadně daly získat Trumbovy otisky prstů.“

„Myslíš, že je máme v systému?“

„To budeme muset ověřit. Chci o něm vědět všechno, co se dá zjistit.“

Nick přikývl. „Zadám jeho jméno a podívám se, co se objeví. Stačí jeden hovor, a můžeme poznat jeho minulost.“

„Je tu ještě tvůj otec?“ zeptal se Noah. „Jo, proč?“

„Chci nechat Jordan nepřetržitě hlídat a chci, aby pro všechny zůstala v kritickém stavu. Tvůj otec potřebuje vědět, že je pro naši strategii důležité, aby Jordan byla v kritickém stavu.“

„Dobře, co ještě?“

„Najdi Trumba. Jestli Jordan ví něco, co ho spojuje s těmi vraždami, pokusí se ji znovu zabít.“

Čtyřicátá kapitola

Nick obsadil jednu z nemocničních čekáren a používal ji při svém pátrání jako velitelské stanoviště. Vytáhl z postele Peta Morgansterna a požádal ho, aby místo něho vyřídil pár telefonátů, protože věděl, že jeho významný šéf dostane informace mnohem rychleji, než by se to podařilo jemu nebo Noahovi.

Noah také zatelefonoval do Texasu, kde mu Chaddick skutečně udělal radost. Noah nevěděl, jak se mu to podařilo, ale dostal se do Trumbovy kanceláře a vzal odtamtud několik předmětů, u nichž si byl jistý, že na nich jsou Trumbovy otisky prstů. Jedním z nich byl hrníček na kávu s nápisem „Nejlepší táta na světě“.

Cestou do laboratoře dal Chaddick Noahovi přesnější informaci. „Mělo by se něco zjistit tak do dvou hodin... *Doufejme*, že to bude do dvou hodin,“ upřesnil. „Jak se vede Jordan?“

„Fajn,“ řekl Noah. „Ted’ spí.“

„To je ale hromská situace, co tady máme,“ řekl Chaddick. „Street je na cestě do kanceláře. Podívá se na Trumba v počítači a uvidíme, na co přijdeme.“

Takže nakonec v objemných počítačových databázích FBI pátrali nejméně čtyři agenti, ale první, kdo sdělil Noahovi podivnou zprávu, byl doktor Morganstern.

„Dave Trumbo přišel na svět před patnácti lety. Podle záznamů předtím neexistoval. Má nové číslo sociálního pojištění, nové jméno, nové všechno.“

„Ochrana svědka?“

„Možná,“ přisvědčil Morganstern. „Čekám, že se dovím víc. Otisky prstů by nám samozřejmě ušetřily čas. Každá možnost...“

Noah mu řekl o Chaddickovi. „Až se něco doví, hned zavolá. Vsadím se, že ty otisky budou v systému.“

Noah našel Nicka a vylíčil mu, co zjistil Morganstern. Nicka to nepřekvapilo. Stejnou informaci slyšel před chvílí z jiného zdroje.

Noah se každou chvíli chodil dívat na Jordan, aby se ujistil, že klidně spí. Monitorovací přístroje znal tak dobře, že se nemusel ptát, jak její tělo reaguje na trauma. Její pulz i tlak byly stabilizované. Rytmické pípání jejího srdce ho uklidňovalo.

Sám celou noc nespál, a když hned z rána kolem sedmé vstoupil do Jordanina pokoje, právě se chystali převést ji na její vlastní pokoj.

„Už nemusí na intenzivku,“ řekla mu sestra. „Její stav je velmi dobrý. Až ji uložíme, můžete se k ní jít posadit.“

To byla skvělá zpráva. Noah zamířil ke dveřím, ale vtom se na něho sestra obrátila s otázkou. „Promiňte..., pane Clayborne.“

„Ano?“

„Má být stav pacientky uváděn pořád jako kritický?“

„Jistě,“ potvrdil.

Tvářila se ustaraně. „Obávám se, že se to dostane ven. Někdo to řekne médiím. Vždycky to tak dopadne.“

Noah přikývl. „Jenom jsem chtěl získat trochu času.“ Zoufale si přál zjistit, kdo je Trumbo, než se zprávy objeví v tisku.

Nick během noci zcela změnil názor. Nejraději by vylepil Trumbovu tvář i jméno po celé zemi.

Ted' ho Noah musel spíš brzdit. „Před patnácti lety zjevně změnil identitu. Může to udělat znovu,“ vysvětlil mu. „A

nikdy se nedovíme, kdy se znovu pokusí zaútočit na Jordan. Musíme počkat, až dostaneme zprávu od Chaddicka. Oba víme, že ten chlap něco tají, takže jeho otisky se musí objevit.“

Noah chvíli přecházel sem a tam a pak vešel do Jordanina nového, zářivě bílého pokoje. Zastavil se u čela postele a díval se na ni, ruce zastrčené v kapsách.

Nick vstoupil asi za minutu. „Člověče, vypadáš ještě hůř než ona,“ zašeptal.

Oba si všimli, že se usmála. Úsměv se mihl jen na prchavý okamžik, ale byl tam. „Tys nás slyšela, Jordan?“ zeptal se Noah.

Znovu se usmála. A pak opět usnula.

Ve dveřích se objevil soudce Buchanan. „Jak je jí?“ zeptal se.

Noah ho pozdravil kývnutím hlavy. „Dobře,“ řekl.

„Na chvílku se k ní posadím,“ řekl soudce. Tiše si přisunul židli k posteli. „Jděte si odpočinout,“ vyzval oba, přestože věděl, že ani jeden z nich to neudělá. Nick krácel za Noahem ke dveřím, ale vtom na něho otec zavolal. „Nicholasi.“

„Pane?“

Soudce vstal a krácel za ním na chodbu, aby hovorem nerušil dceru.

„Tvoje žena by s tebou ráda mluvila.“

„Už je vzhůru?“ zeptal se překvapeně Nick. Rychle pohlédl na hodinky. „To už je po sedmé? Myslel jsem, že...“ Potřásl hlavou. „Poslední čtyři hodiny jsem vůbec nevnímal. Ví Laurant o Jordan?“

„Ano, ví. Dívala se na zprávy, když jsme k ní s maminkou přišli.“

„Vytáhl jsem šňůru ze zásuvky...“

„Někdo ji musel zastrčit zpátky. Sedí u ní matka a obě by rády věděly, jak na tom teď je. Na chvílku maminku vystřídám. Bude chtít být u Jordan.“

Nick chvátal ke schodům, aby se co nejrychleji dostal k Laurant, zatímco Noah se vrátil do čekárny, aby zavolal Chaddickovi. Zřejmě mu už jde pořádně na nervy, ale to bylo Noahovi jedno. Přestane ho otravovat, až dostane informaci, kterou potřebuje.

Na prahu se objevil doktor Morganstern. Noah zvedl ruku, aby mu naznačil, že má počkat, až ukončí hovor s Chaddickem.

„Tak už mám jeho jméno,“ řekl mu Chaddick.

„Kdo je to?“

„Paul Newton Pruitt.“

Noah to zopakoval Morgansternovi.

„Slyšel jsi o něm někdy?“ zeptal se Chaddick.

„Ne, řekni mi, co ses dověděl,“ vyzval ho Noah.

„Tak především, je už patnáct let mrtvý. Jo, jasně že vím, že není,“ chrčil ze sebe. „Jenom uvádím, co jsem slyšel. Pruitt svědčil proti jednomu chlapovi spojenému s podsvětím, jmenoval se Chernoff. Ray Chernoff. O něm jsi určitě slyšel. Pruittova výpověď vedla k tomu, že dostal několikrát doživotí. Pruitt měl zůstat v ochranné vazbě a svědčit u dalších dvou procesů a pak mu chtěli zajistit ochranu svědka.“

„A co se stalo?“ chtěl vědět Noah a nervózně si přitom masíroval krk.

„Pruitt zmizel,“ pokračoval Chaddick. „Agenti, kteří ho hlídali, našli v jeho bytě krev. Spoustu krve, všechna byla jeho. Ale žádné tělo. Po dlouhém vyšetřování dospěli k závěru, že ho zavraždil některý z Chernoffových kumpánů. Taký usoudili, že jeho tělo už nenajdou.“

„Zinscenoval vlastní smrt a začal znovu.“

„A zatím se mu to skvěle dařilo,“ dodal Chaddick.

„Byl proces s Chernoffem sledovaný?“ zeptal se Chaddick.

„Samozřejmě.“

„Hodně fotek?“

„Pokud si vzpomínám, tak moc ne,“ řekl Chaddick.

„Snažili se vyloučit sdělovací prostředky, aby chránili svědka, ale víš, jak to chodí. Proč?“

„Jordan mi řekla, že se jí profesor MacKenna chlubil, že nikdy nezapomene žádnou tvář. Vsadím se, že profesor viděl Pruitta a poznal ho. To je ono,“ řekl Noah.

„Ty vklady. MacKenna ho vydíral. Hnus!“ zamumlal Chaddick. „Tak se mi zdá, že polovinu Serenity vydíral J. D. Nemohl jsem přijít na to, jakou roli v tom hrál profesor, ale zdá se, že měl stejně lukrativní vedlejší zaměstnání.“

Noah se posadil na pohovku a sklonil se k telefonu. „Tak to teď víme.“

„Říkám ti, po tom sígrovi půjde každý, kdo se o něm doví. Netrhnou se dveře, kolik lidí ho bude chtít dostat. A jestli se Chernoffův gang doví, že Pruitt se objevil, půjdou po něm i oni. Jenom doufám, že už nezmizel.“

„Ne,“ řekl Noah. „Pořád je tady.“

„Víš to jistě?“ Chaddick nečekal na odpověď. „Letím nejbližším letadlem do Bostonu. Chci být u toho. Mluvil jsem s Trumbem. Vlastně s Pruittem. Sakra, podával jsem mu ruku.“

„Myslíš to vážně? Přiletíš sem?“

„To si piš. Ještě ho nezabíjej, jo?“

Bylo to k smíchu – Chaddick se domníval, že Noah najde Pruitta, a předpokládal, že ho hned zabije. Ale koneckonců přesně tohle měl Noah chuť udělat.

Čtyřicátá první kapitola

Podařilo se to, nebo ne? Bude Jordan Buchananová žít, nebo zemře? Paradoxně také tohle rozhodovalo o Pruittově životě. Kdyby přežila, musel by se vrátit a dokončit úkol, ale kdyby zemřela, mohl by odjet zpátky k rodině a práci.

Hlásili, že je pořád v kritickém stavu. Pruitt během noci dvakrát telefonoval do nemocnice, aby získal aktuální informace. Při druhém hovoru ho schopná, ale utrápená sestra informovala, že Jordan Buchananová dosud nenabyla vědomí.

Ubytoval se v laciném hotelu nedaleko letiště a čekal. Spal jen pár hodin, jinak celou dobu sledoval zpravodajský kanál. První ranní zpravodajství na sedmém kanálu přišlo s příběhem soudce Buchanana a líčilo jeho skvělou soudcovskou kariéru. Na jiném regionálním kanálu se objevilo interview se starší ženou s odbarvenými, slámově plavými vlasy a namalovaným obočím, která tvrdila, že byla svědkyní střelby. Působila dost rozrušeně, když popisovala, co se stalo. Vycházela právě z nemocnice a vtom zazněly výstřely. Tvrdila, že kdyby se přede dveřmi ocitla o minutu později, stala by se nevinnou obětí místo ubohé dcery federálního soudce. Sdělila reportérovi, že procházela za nějakou sanitkou, když se začalo střílet.

Střelbu však popsala naprosto špatně. Tvrdila, že viděla střílet dva muže, jeden se vykláněl z okénka posledního modelu chevroletu. Jakmile vůz objel roh, začal střílet řidič i jeho spolujezdec. To samozřejmě nebylo možné. Kdyby tam stříleli dva lidé, jeden z nich by musel mířit do parkujících aut.

Televizní reportér, který vedl interview, si této nesrovnalosti nevšiml. Jeho hlas překypoval falešným soucitem. „To muselo být strašné. Viděla jste, jak dcera soudce Buchanana padá k zemi? Vzpomínáte si, kolik výstřelů padlo? Viděla jste pachatele? A mohla byste je identifikovat?“

„Nemohla,“ odpověděla žena. Byl to jediný okamžik, kdy během rozhovoru znervózněla. Ne, ani jednoho by nedokázala identifikovat. Nebylo jim vidět do tváří, na hlavách měli kukly.

A tak to šlo dál. Čím víc soucitu a zájmu reportér projevil, tím větší a nehoráznější nesmysly slyšel. Dramaticky hovořící žena prožívala nejslavnější okamžik svého života. Toužila potěšit a zaujmout, usmívala se do kamery a dál vylepšovala svůj zážitek podrobnostmi.

Za příznivé Pruitt považoval to, že každá zpravodajská relace začínala stejným úvodem, informacemi o pokusu zavraždit federálního soudce.

Byla to logická domněnka a nikdo ji nezpochybňoval. A proč taky? Soudci vyhrožovali zabitím. Samozřejmě že zastřelen měl být on, a jeho dcera byla jen nevinnou obětí.

Ale Pruitt potřeboval zničit kopie profesorových materiálů. Chtěl si v obchodě s kancelářskými potřebami koupit skartovačku. Listoval v telefonním seznamu a hledal ty, které byly od nemocnice vzdáleny nejméně třicet kilometrů. Chystal se vrátit do motelu, celé odpoledne likvidovat papíry a proužky pak nacpat do plastových pytlů. Až skončí, vyhodí pytle na skládku odpadků za motelem a bude mít po problému.

Hloupý profesor mu málem zničil život. Pruitt necítil ani špetku lítosti za to, že ho zabil. Ten mizera ho vydíral a zaslouhoval smrt. Očividně netušil, co je schopný udělat, aby se zachránil.

Nešťastnou náhodou, pomyslel si Pruitt. Tak to bylo. Vešel do jeho salonu, aby se tam porozhlédl, zatímco se jeho auto opravovalo v servisu. Tehdy spatřil Pruitta, a jak později vysvětloval změněným hlasem, poznal ho ze snímků Chernoffova procesu. Chvástal se, že nikdy mu žádná tvář nevymizí z paměti, a Pruittův obličej byl zvláště zapamatovatelný. V jednom okamžiku byl Pruitt uveden přímo do soudní síně, aby svědčil proti nejvýznamnějšímu členu Chernoffovy rodiny. Snažil se zakrýt si obličej, když vstupoval do budovy, ale přes snahu právníka zabránit médiím, aby k němu pronikla, se fotoreportérům podařilo udělat pár dobrých snímků.

Tím, že svědčil a prozradil rodinná tajemství, porušil dohodu, ale byla mu slíbena amnestie a svoboda stála za jakoukoli cenu, kterou by musel zaplatit. Pracoval pro Chernoffovu rodinu jako vymahač a výběrčí a sdělil prokurátorovi všechna jména. Také pod přísahou vypověděl, že jeho zaměstnavatel Ray Chernoff zavraždil svou manželku Marii Chernoffovou. Podrobnosti, které jim Pruitt o činu sdělil, byly tak přesné, že mu porota uvěřila. Když byl tento zločin přidán k řadě dalších, dostal Chernoff třikrát po sobě doživotí.

Většina toho, co Pruitt uvedl, byla pravda. Velmi konkrétně popsal zabíjení na příkaz šéfa v případech, kdy „klient“ odmítl spolupracovat. Překroutil jen několik důležitých skutečností. Lhal, že on sám nikdy nikoho nezabil. Také lhal, když řekl, že byl svědkem toho, jak Ray brutálně ubodal svou manželku. Ve skutečnosti to byl Pruitt, kdo zabil Marii Chernoffovou. Protože se naskytla příležitost, Pruitt svedl vraždu na Raye Chernoffa.

Po vynesení rozsudku Raye vlekli ven ze soudní síně, on přitom vykřikoval na Pruitta a sliboval, že se pomstí.

Zabít Marii byla ta nejobtížnější věc, jakou kdy Pruitt udělal, a ještě dnes na ni myslel. Vždyť ji tolik miloval.

V minulosti často střídal ženy, ale pak na jednom vánočním večírku poznal ji. Zamiloval se do ní v okamžiku, kdy ji spatřil. Jejich milostný román začal ještě tu noc a od té doby si na každé tajné schůzce slibovali věčnou lásku.

Avšak milou Marii začaly pronásledovat výčitky svědomí. Přišla na schůzku, vyspala se s ním, pak se oblékla a hned běžela do kostela zapálit svíčku a prosit za odpuštění cizoložství. Po čase nestačilo ani to. Řekla Pruittovi, že chce jejich známost ukončit, že se přizná manželovi a poprosí, aby jí odpustil. Pruitt si vzpomínal, jak uchopil nůž a kráčel k ní. Nechtěl ji zabít. Jen ji chtěl trochu vyděsit, aby si uvědomila, že by oba zemřeli, kdyby to udělala.

Ale Marie se chovala hystericky a on se už nemohl zastavit. Křičel a začal bodat.

Ospravedlňoval svůj čin tím, že neměl jinou možnost. Ray by možná Marii nevěru odpustil, ale Pruittovi by neodpustil nic. Koneckonců, co je lepší, zabít, nebo nechat se zabít?

Jakmile měl Chernoffa z cesty, pomyslel si Pruitt, že má novou šanci. Ale věci se nevyvíjely tak, jak měly. Přestože byl Chernoff za mřížemi, venku zůstala spousta jeho známých a slibované ochraně se nedalo věřit. I kdyby Pruitta někam odklidili, sledovali by ho. Ne, ne, bude se o sebe muset postarat sám. Několik týdnů žil ve strachu, pak se jednoho dne vracel domů a uviděl na schodišti jakýsi stín. Nepochybně to znamenalo, že se kdosi skrývá o půl patra výš a číhá na příležitost zastřelit ho. Pruitt odešel z domu a ukryl se v baru o kus dál, dokud nebyl čistý vzduch. Opatrně se vrátil domů a udělal, co bylo třeba. Jak všichni věděli, Paula Pruitta toho dne zabili.

Posledních patnáct let žil v utajení. Byl velmi opatrný. Po prvních deseti letech se začal uklidňovat. Přestěhoval se co nejdál od svého původního domova, usadil se v malém texaském městečku. Získal práci v Bourbonu jako prodejce aut a nakonec se vypracoval tak, že se mu podařilo získat obchodní zastoupení. Dokázal si dokonce najít ženu, která se příliš nevyptávala. Když mu lidé navrhovali, že by měl svůj podnik víc propagovat, odmítal. Nikdy se nechtěl nechat fotografovat. Byl spokojený s tím, čeho dosáhl. Měl dost peněz, aby si připadal důležitý. Možná se na čas projevilo jeho lepší já. Líbilo se mu, že se lidé na něho obraceli. Jako Dave Trumbo si ve svém okolí získal respekt a těšilo ho, že ho lidé rádi vidí.

Telefonát neznámého muže, který ho poznal, hrozil, že o všechno přijde. Po první zprávě se pokusil volajícího vystopovat. Pokaždé, jakmile do konopné obálky vkládal peníze a posílal je do jakési poštovní schránky, se snažil zjistit, kdo je ten vyděrač, ale vždy, když záhadný muž volal, uvedl Pruittovi jinou adresu. Pruitt se dokonce skrýval a čekal u jedné schránky, aby viděl, kdo z ní vyzvedne balíček, který předtím označil. Dva dlouhé dny a noci proseděl v autě na ulici v Austinu, dalekohled v klíně, a doufal že toho bastarda alespoň zahlédne. Ale nikdo během té doby peníze nevyzvedl, a tak se vrátil do Bourbonu. Jakmile se vyděračovy požadavky v následujícím měsíci zvýšily, Pruitt začal panikařit.

Konec tomu učinil J. D. Dickey. Pruitt se s ním nikdy předtím nesetkal, ale slyšel o něm. Věděl, že seděl ve vězení, a také věděl, že jeho bratr je šerifem okresu Jessup. Musel uznat, že J. D. měl odvahu, když se objevil v kanceláři, zavřel dveře a klidně mu řekl, že by mu mohl pomoci vyřešit jeden jeho drobný problém.

Pruitt si vzpomněl, že se ho zeptal, jaký by to měl být problém.

J. D. vyložil karty na stůl. Vysvětlil, že se dostal k nové činnosti, která mu připadá velmi lukrativní. Jedná se o vydírání. Než mohl Pruitt zareagovat, J. D. zvedl ruce a ujistil ho, že jeho nikdy nevydíral a že to nemá v úmyslu dělat ani v budoucnu.

Chtěl pro něho pracovat. Pruitt si jejich rozhovor pamatoval slovo od slova. J. D. mu řekl, že tráví dny a večery špehováním sousedů a zaznamenáváním jejich rozhovorů sledovacím zařízením. Když se doví něco zajímavého, například jak nějaký muž podvádí manželku, poznamená si to. Někdy se dostane do patřičné místnosti a namontuje tam mikrofon nebo kameru. Zjistil, že sex na videonahrávkách mu vynáší spoustu peněz. Někteří občané Serenity mají zvláštní sexuální choutky. J. D. uvedl Pruittovi pár příkladů.

J. D. chvíli trvalo, než se vrátil zpátky k Pruittovu problému, ale to nevadilo. Pruitt byl fascinován tím, co slyšel. J. D. se konečně dostal k tomu, co věděl o vyděrači. Vysvětlil, že parkoval na ulici kousek od domu toho člověka a vyslechl, jak mluvil s Pruittem jedním ze svých mobilů. Nevěděl, co Pruitt provedl, domníval se, že je v tom nějaká milostná aféra nebo možná něco vážnějšího, třeba machinace s penězi v dealerské profesi a klamání finančního úřadu. J. D. řekl, že je mu jedno, co Pruitt udělal, ale že mu může pomoci zbavit se vyděrače. Mohl by ho přinutit, aby opustil město. A udělá to zadarmo, jestliže si ho Paul zapíše na výplatní listinu. Možná by mohl být něco jako právník a dostávat zálohy na honorář, myslel si J. D.

Pruitt rychle souhlasil. Ulevilo se mu, že J. D. nemá ponětí o jeho skutečné identitě, a rozhodl se přimět J. D., aby ho zbavil vyděrače. Pak on sám zlikviduje J. D.

Když mu J. D. sdělil profesorovo jméno, netušil, že tím podepsal profesorův rozsudek smrti. Pruitt řekl J. D., že chce mluvit s MacKennou, než ho J. D. vyděsí a přinutí opustit město. Požádal J. D., aby se s ním setkal v MacKennově domě, ale J. D. netušil, že profesor má zemřít.

Pruitt si nyní vzpomínal, jak se ze srdce zasmál, když říkal J. D., že je teď spolupachatelem vraždy a že by měl odstranit profesorovo tělo.

J. D. se zděsil. Pruittovi to bylo jedno. Řekl mu, aby vykonal jeho příkazy, a všechno bude v pořádku. Prioritou je zbavit se těla.

Při zpětném pohledu si Pruitt uvědomil, že měl být konkrétnější. Také si měl uvědomit, jak je J. D. hloupý. Ještě teď kroutil hlavou, když na to vzpomínal. J. D. si myslel, kdovíjak není chytrý, když uložil profesorovo tělo do auta Jordan Buchananové, protože byla ve městě cizí. Myslel si, že se mu podaří svalit vinu na ni a bude všechno vyřízeno. To se ovšem spletl.

Ale J. D. nepředpokládal, že ho při tom, jak cpe profesorovo tělo do kufru, uvidí Lloyd. A také nečekal, že Pruitt – nebo Dave, jak se mu říkalo – udělá cokoli, aby Lloyda umlčel. Vlastně nic pořádně nepromýšlel. A J. D. rozhodně nenapadlo, že Dave Trumbo nakonec zabije jeho.

Paul Pruitt složil ruce na prsou a protáhl se. Pro všechny by bylo mnohem jednodušší, kdyby J. D. vyhodil profesorovo tělo někde v pustině a zakopal je, ale on se místo toho snažil být chytrý –

Pruitt usínal a v duchu přemítal, jestli J. D. zabil, když ho udeřil zezadu. Nebo byl J. D. jen omráčený a pak ucítil, jak ho spaluje oheň?

Čtyřicátá první kapitola

Jordan obložená polštáři seděla v posteli – pod dohledem nemocničního personálu – když se na ni pozdě odpoledne přišel podívat Noah.

Připadala mu zase bledá, což sdělil sestře poté, co jí změřila teplotu.

„No, vzbudila se a dnes už trochu chodila,“ řekla radostně sestra. „Je vyčerpaná.“

Jordan měla při jeho návštěvě již naprosto jasnou hlavu. Využila této příležitosti, aby přednesla svůj požadavek. „Mohla bych *prosím* dostat trochu vody?“ zeptala se.

Sestra její žádost rezolutně odmítla. „Rozhodně ne. Ještě nesmíte jíst. Přinesu vám studený obklad a možná pár kostek ledu.“

Co má dělat se studeným obkladem? Noah počkal, až sestra odejde, pak přistoupil k lůžku a jemně se dotkl Jordaniny ruky. „Jak se cítíš?“

„Jako by do mě někdo střelil,“ odpověděla nevrle.

„Jo, přesně tohle se ti stalo, kotě.“

Tak to tedy vypadá s jeho jemnocitem. Skoro celé dopoledne seděla u její postele matka a pokaždé, když Jordan otevřela oči, si otírala slzy z tváří a ptala se, co může udělat, aby se Jordan cítila lépe. Také jí pořád říkala „ty moje malá chudinko“. Noah na druhé straně zaujímal opačný přístup, choval se, jako by kulka v těle nebyla nic zvláštního. To se Jordan líbilo víc.

„Vsadím se, že se nemůžeš dočkat, až se vrátíš ke svému normálnímu životu,“ řekla mu.

Znělo to žalostně. Na okamžik zavřela oči a neviděla jeho rozhořčený výraz.

„Ještě nespi,“ řekl.

„Podívejme, změna! Každý, kdo sem přijde, mi neustále opakuje, že bych měla spát.“

„Vzpomínáš si, co jsi mi říkala, když ses probírala po operaci?“

Podezíravě na něho pohlédla. „Namluvila jsem toho moc?“

„Moc ne,“ řekl se smíchem Noah. „Ale řekla jsi něco o tom střelení.“

Jordan vytřeštila oči, protože si vše vybavila. „Ano..., chtěl mě zabít Dave Trumbo.“ Pak, jako by konečně začínala chápat, pokračovala. „Proč mě chtěl zabít? Co jsem mu udělala?“ Chvilí uvažovala a pak ironicky řekla: „Asi jsem si měla od něho koupit auto.“

Zavřela oči a snažila se uvažovat. Věděla, že chtěla Noahovi ještě něco říct, ale nemohla si vzpomenout co.

„Neudělala jsi mu nic,“ ujistil ji. „Teď už můžeš spát. Promluvíme si později.“

Noah si přisunul židli blíž k její posteli a posadil se. Byl unavený. Kdyby si mohl jen na chvíli odpočinout!

„Už jsi na to přišel? Já ano.“ Jeho snění přerušil Jordanin hlas.

Zadíval se na ni a všiml si, že se usmívá. „Na co jsi přišla?“

„To datum – 1284. A koruna.“

„O čem to mluvíš?“

„Pamatuješ na MacKennovy papíry?“

„Ano, pamatuju.“

„To datum nebylo datum.“

Uvědomuje si Jordan, že to, co říká, nedává smysl? „Ano...,“ řekl váhavě.

„Je to Trumbova adresa. 1284 Royal Street. Tam bydlí. Tak proč nejdeš a nepřivedeš ho, abych si s ním mohla popovídat?“

Noah se usmál. Stará Jordan už zas byla v plné formě.

„Nechápu, že jsem na to nepřišla dříve. Na svoji obranu ale řeknu,“ pokračovala, „že jsem si myslela, že čtu historický výzkum. A víš, co ještě?“

„Povídej.“

„Trumbo to viděl. Je to jediná možnost, jak se to mohl dovědět.“

„Co viděl?“

„Když se se mnou poprvé setkal, byla jsem v Jaffeeho restauraci a měla jsem před sebou na stole rozložené papíry. Říkal tomu domácí úkol. Tam to musel vidět.“

V ústech měla sucho a v krku ji bolelo, ale mluvila dál. „Trumbo si všiml čísla 1284 a koruny. Uviděl svoji adresu v MacKennových papírech, ale my jsme si neuvědomili, co to bylo. Krabice, které jsem posílala..., jsou v mém bytě. Mohlo by v nich být víc usvědčujících informací o něm. Měl bys tam někoho poslat. Je to vlastně důkazní materiál.“

Noah okamžitě zavolal Nickovi. „Už tam jedou,“ ujistil pak Jordan.

„Budou potřebovat klíče.“

„Ne, nebudou. Dostanou se dovnitř. Můžeš klidně odpočívat.“

„Tak vy jste ho ještě nechytili?“

„Zatím ne, ale brzo to uděláme.“

Jordan klesla víčka a Noah čekal, až usne, pak sám zavřel oči. O hodinu později jím zatřásl Nick. „Čekají na nás.“ Noah poplašeně vyskočil. Ruka mu automaticky sklouzla k pouzdru s pistolí. „Co...“

„Prober se. Čekají na nás,“ opakoval Nick.

„Mluv tišeji. Probudíš Jordan.“

Nick se zasmál. „Jordan nespí. Spal jsi ty. Už si s ní chvílku povídám.“

Teprve až se Noah zvedl, uvědomil si, že v pokoji jsou také soudce Buchanan a Jordanin nejmladší bratr Zachary. Nick kývl na Noaha, aby vyšel za ním na chodbu. Noah málem přikázal soudci, aby neunavoval svou dceru, ale včas se zarazil.

Nick kráčel k výtahům. „Mám špatné zprávy,“ řekl. „Pruitt se vloupal do Jordanina bytu. Odnesl si kopie.“

„A sakra,“ proklínal Noah svoji hloupost. „Proč jsem tam někoho neposlal už dřív!“

„Jordan byla zraněná. Myslel jsi především na ni... a já taky.“

Noah si zhluboka povzdechl. Jeho ostražitost nesmí polevit. Potřebuje být ve střehu ještě víc než předtím. Kvůli Jordan. „Potřebuju kofein.“

„Pete na nás čeká v jídelně. Jídlo je tu mizerné, ale něco bys měl sníst. Já jsem to udělal, i když to byla hrůza.“

„Ohromné doporučení. Už se nemůžu dočkat.“

Výtah pořád nepřijížděl, a tak se vydali dolů po schodech. Doktor Morganstern seděl sám u stolu v rohu. Noah si vzal láhev limonády a kráčel k němu.

Před Petem stál nedotčený salát. Všiml si, že se na salát dívá Noah. „Připomíná mi mé časy na medicíně,“ řekl Pete, znechuceně se zamračil a odsunul talíř. „K věci,“ řekl. „Několik agentů se nemůže dočkat, až se budou moct pustit do práce. Rádi by dostali Pruitta a chtějí ho živého.“

„Počkej,“ řekl Nick. „Myslí si, že mu dají zas jinou totožnost, jestli bude svědčit proti dalším Chenoffovým komplicům?“

„Abych řekl pravdu, nevím. Mluví vyhýbavě.“

„Pruitt zabil tři lidi v Serenity a pokusil se zabít čtvrtého – Jordan. V žádném případě to tomu grázlovi neprojde,“ namítl Nick.

„O tom my nerozhodujeme...“

„Ale ano,“ prohlásil energicky Noah.

Nick stál na jeho straně. „Má kruci pravdu.“

Doktor Morganstern nic nenamítal. „Já s vámi náhodou taky souhlasím,“ řekl.

„Kde jsou ti agenti?“ zeptal se Nick.

„Na druhé straně města, čekají na souhlas.“

„Na jaký souhlas?“

Povzdechl si. „Aby zveřejnili, že hledáme Pruitta.“

„To je nesmysl,“ protestoval Noah. „Vypaří se.“

„A co tedy navrhuješ?“ zeptal se Pete.

„Vedou to špatně,“ řekl Noah.

„Poslouchám.“

„Pruitt si teď myslí, že je v bezpečí. Ale neví, co je v těch papírech a jestli o něm nemáme víc informací.“

„Jak si můžeš být tak jistý tím, co si myslí?“

„Protože je pořád tady. Všichni po něm pátrají, a on se neobjevil. Pruitt je opatrný. Jordan mi řekla, že měla před ním papíry rozložené na stole a na jednom z nich bylo jasně uvedeno číslo jeho domu. Mohl by se domnívat, že v profesorových materiálech jsou další informace o něm.“

„Myslí si, že se z toho dostane,“ dodal Nick.

„Ano, a je na dobré cestě,“ pokračoval Noah. „Vloupal se do Jordanina bytu a odnesl si kopie.“

„Co teď?“ zeptal se Pete.

„Jordan,“ odpověděl Noah. „Pruitt čeká na zprávy, jestli přežila, nebo ne.“

Doktor zabubnoval prsty na stole. „Jestli se Pruittovo jméno někde objeví, zmizí nám.“

„Přesně tak,“ řekl Noah. Nick přikývl.

„To nemůžeme připustit. Máte nějaký plán?“ řekl Pete.

Noah byl rád, že se zeptal. „Ano, pane, mám. Nalíčíme na tuhle krysu past.“

„Kde?“ zeptal se Nick.

Noah řekl: „Vylákám Pruitta zpátky do Jordanina bytu, ale budu sebou muset hodit, abych všechno připravil.“

Nick se usmál, avšak Pete zachmuřeně řekl: „A jak to provedeš?“

„Bude stačit jeden telefonát,“ odpověděl Noah. „Nic víc nepotřebuju.“

Čtyřicátá třetí kapitola

„Angelo, tady je Noah Clayborne.“

„Můj ty bože! Noahu!“ Angelin hlas na druhém konci linky zněl překvapeně. Noah uslyšel v pozadí třeskot a napadlo ho, jestli nerozbila nějaké nádobí. „Chudinko moje! Jak se ti vede? Všechny nás tady zdrtilo to, co jsme slyšeli o Jordan. Celé Serenity o tom mluví. Jak se jí daří? Slyšeli jsme, že je v kritickém stavu.“

„Ano,“ řekl Noah. „Snažím se udržet si... naději, víš? Je to těžké.“

„Ach já vím, jaké to je. Všichni se za ni modlíme. A za tebe taky.“

„Ještě se neprohrála z bezvědomí,“ řekl Noah.

Zadíval se do svého zápisníku a odškrtnl první informace, které jí chtěl sdělit.

„Ne? Je mi to moc líto. Tolik bych si přála, abych jí mohla nějak pomoci.“

„Víš, volám ti proto...“

„Ano?“ pobídla ho Angela.

„Víš..., dali mi její věci. A já jsem jí prohledával kabelku, abych se dostal k telefonu a mohl ho vypnout, a našel jsem lístek s poznámkou, že má zavolat Jaffeemu do restaurace. Nevím... Jenom mě zajímalo, jestli mu volala. Pokud ano, byl Jaffee asi posledním člověkem, s kterým mluvila...“ Pak Noahovi přeskočil hlas a odmlčel se.

Odškrtnl druhý řádek. Nepřehnal to. Zdálo se, že mu Angela věří.

„Ne, Jordan s ním nemluvila. Mluvila se mnou,“ vydechla Angela. „Takže já jsem byla poslední, s kým hovořila.“

Připadalo mi, že je veselá a šťastná. Řekla mi, že chtěla mluvit s Jaffeem, ale to už se nepodařilo.“

„Ano,“ řekl Noah. „Muselo to být těsně předtím, než se to stalo. Vrah chtěl zastřelit jejího otce, ale Jordan se mu připletla do cesty. Dávám to za vinu sobě,“ dodal smutně.

„Proč by to proboha měla být tvoje vina?“ zeptala se Angela.

„Jordan na mě čekala venku, ale já jsem potkal nějaké známé a přestal jsem sledovat čas. Chystali jsme se zajít do jejího bytu. Chtěla mi ukázat...“ Opět mu selhal hlas.

„Co ti chtěla ukázat?“ naléhala Angela.

„Víš, jak si dala udělat kopie těch profesorových materiálů?“

„Ano. Říkala, že jsou to nějaké historické papíry.“

„Správně. Ale mně pak řekla, že když procházela informace na počítači, zahlédla něco, co chtěla, abych viděl, něco, co nemá nic společného s historií, ale nechtěla mi říct, co to je.“

Zatrhl další řádek a pokračoval. „Napadlo mě, jestli se o tom třeba nemínila Jaffeemu, ale protože s ním nemluvila, budu tam muset zajet a podívat se sám. Ale ne teď. Neodejdu z nemocnice. Nebyl jsem u ní, když ji postřelil, ale budu tam, až se probudí, i kdyby to mělo trvat bůhvíjak dlouho. Můžeme se na ty věci podívat na jejím počítači, až jí bude líp. To, co objevila, bude muset počkat.“

Když jejich rozhovor skončil, Noah zavěsil a obrátil se k Nickovi. „Je to venku.“

„Jak dlouho bude trvat, než se to dostane k Pruittovi?“

„Hodinu, maximálně dvě.“

Nalíčili rafinovanou past. Dva agenti hlídali vstup do Jordanina domu a dva stáli u zadních dveří. Všichni čtyři byli

dobře ukrytí. Pruitt mohl projít kolem každého z nich, a ničeho by si nevšiml.

Noah a Nick seděli na konci ulice v Nickově autě a další dva muži sledovali prostor ze zaparkovaných vozů na opačném konci ulice. Třetí vůz s dalšími dvěma federály stál v průjezdu mezi domy. Až Pruitt vjede do ulice, obklídí ho.

Pokud do ní vjede.

Čekali víc než dvě hodiny. Nick navrhoval, aby změnili stanoviště a čekali v Jordanině bytě. „Mohli bychom ho chytit u počítače. Vyřídili bychom to na místě. Nelíbilo by se ti mít ho na chvíli o samotě? Mně teda jo.“

Noahovi se jeho plán nelíbil. „To není dobrý nápad,“ řekl.

„Jak myslíš. Tak na něho skočíme, až otevře dveře bytu.“

„To taky není ono. Ani tenhle nápad není dobrý.“

Nick si povzdechl. „Proč? Říkám ti, že bychom mohli skočit...“

Noah se rozesmál. „Co pořád máš s tím skákáním?“

„Prvek překvapení,“ vysvětloval Nick s kamennou tváří.

„No dobře. Takže pokud dobře rozumím tvé potřebě *skočit* na Pruitta, neměl bych tě tady nechávat číhat v záloze.“

Nick vytáhl z kapsy jablko. Otřel je do rukávu a pořádně se do něho zakousl.

„Říkal jsem ti o požáru v domě MacKenny?“ zeptal se Noah.

Nick si znovu ukousl kus jablka a pak s plnými ústy odpověděl. „Říkal jsi, že celý shořel.“

„Nejen to, Nicku. Žhář použil zápalnou látku. Škoda že jsi to neviděl. Bylo to jako po výbuchu. Celý dům shořel během několika minut. Pak hodně dlouho doutnal.“

„Mrzí mě, že jsem u toho nebyl.“

„Zapálil ho Pruitt. Vyzná se v chemikáliích.“

„Jordaniny sousedy jsi evakuoval, že?“

„Ano,“ odpověděl Noah.

Několik dalších minut bylo ticho. Ozývalo se jen chroupání, jak Nick pojídal jablko. „Škoda že na něho nemůžeme skočit,“ řekl.

„Někdo jde.“ Noah a Nick uslyšeli ve sluchátkách vzrušené zašeptání jednoho kolegy.

„Vidím ho. Je to on,“ řekl další.

„Víš to jistě?“ zeptal se první agent.

„Černá sportovní souprava s kapuci... v srpnu. Je to on. Jde pomalu.“

Postava obešla roh a vstoupila Noahovi do výhledu. Naklonil se přes volant, aby si ho dobře prohlédl.

„Nese něco? Jo, nese. Co je to?“ zeptal se Nick. Pohlédl na Noaha. „Mohl by chystat další oheň?“

Muž se otočil a vykročil po schodech k Jordaniným dveřím.

„Nemůžeme ho nechat vejít dovnitř. Musíme ho dostat ještě na ulici,“ řekl muž, který byl příchozímu nejbližší. „Jdeme!“ vykřikl.

„Počkejte,“ přikázal Noah, ale bylo příliš pozdě. Tři nedočkaví agenti se vyřítili na ulici s připravenými pistolemi. Dva namířili muži do tváře, zatímco třetí se vrhl po krabici, kterou upustil.

Noah a Nick se hnali k nim.

„To není on,“ zařval rozčileně Noah.

„Co děláte? Nic jsem neprovedl,“ koktal muž. Byl velmi mladý, zarostlý a zdálo se, že vlasy si nemyl snad měsíc. „Opatrně s tou krabicí. Je tam něco křehkého. Neměl jsem s ní trást.“ Mladík byl tak vyplašený, že sotva dokázal souvisle mluvit.

„Co je v ní?“ vyštěkl na něho jeden z agentů.

„Nevím. Nějaký chlápek mi dal sto babek, abych to doručil jeho holce. Měl jsem to nechat u jejích dveří. Vážně, věřte mi. Nic špatného jsem neudělal.“

Noah se otočil a běžel zpátky k vozu. Nick mu byl v patách a cestou volal na agenty. „Zavolejte protivýbuchovou jednotku.“ Ukázal na jednoho z nich. „Je to jasné?“

„Ano, pane.“

Nick skočil do auta a Noah nastartoval. „Zavolejte nemocnici a zkontrolujte Jordan,“ vykřikl Noah. „Pro jistotu.“

Ve smyku projel kolem rohu. Přišlápl plyn a zapnul sirénu.

„Myslíš, že Pruitt nás odhalil?“ zeptal se Nick, zatímco se hnali ulicemi Bostonu.

„Netuším. Pruitt si mohl objednat tuhle špinavou práci a vydat se na cestu zpátky do Texasu nebo má ještě něco v rukávě. Ať plánuje cokoli, musíme se postarat, aby to neohrozilo Jordan.“

Čtyřicátá čtvrtá kapitola

Musí to jen správně načasovat. Každým okamžikem poslíček, kterého si Pruitt najal, uloží krabici v dárkovém balení před Jordaniny dveře. Plamenometný oheň, to je přesně to, co potřebuje.

V MacKennově domě se jeho směs ohromně osvědčila. A nádherně zapůsobí. V krabici je taková dávka, že dokáže vyhodit do vzduchu celé patro domu a zbytek spálit na prach. Možná je toho až moc, pomyslel si, ale aspoň se nebudu muset bát, že z počítače Jordan Buchananové něco zbude.

Nastavil časový spínač tak, že do exploze zbývala přesně hodina. Ještě předtím se musí dostat k Jordan. Až vyletí do vzduchu její byt, policie a FBI se od její postele v nemocnici nehnou.

Chválabohu že v malém městě se klepy šíří rychle. Sotva Pruitt přijel se skartovačkou do motelu, telefonovala mu jeho žena Suzanne. Právě se dověděla od Jaffeeho manželky Lily, která to slyšela od Jaffeeho a ten zas od Angely, že Jordan Buchananová balancuje mezi životem a smrtí. Je strašně smutné, že se něco tak tragického stane mladé dívce – a tak hezké. Kam ten svět spěje?

V Serenity tři vraždy a pak tahle krásná mladá žena, která už zažila dost hrůzy, jede domů do Bostonu a zastřelí ji nějaký maniak, který se chce mstít jejímu otci? A z toho hezkého agenta FBI, Noaha Clayborna, který s ní byl v Serenity, se vyklubal víc než kamarád. Telefonoval Angele a málem nebyl schopný mluvit, jak měl zlomené srdce. Angela mu řekla, že Jordan naposledy telefonovala, těsně předtím, než ji postřelili, právě s ní. Říkala taky, že chudák Noah

Clayborne byl úplně zničený. Nezdá se, že to chudinka Jordan přežije, ale on pořád neztrácí naději. Snažil se myslet pozitivně, mluvil o Jordanině návratu z nemocnice. Poslední, co mu Jordan řekla, bylo něco o těch historických materiálech, kvůli nimž přijela do Serenity. Vzrušeně mluvila o nějaké informaci, kterou má uloženu v počítači a kterou mu chce ukázat – je to prý něco, co se dověděla z materiálů mrtvého profesora. Všichni říkají, že je úplný počítačový génius. Ale teď se možná Noah vůbec nedoví, co mu Jordan chtěla ukázat. Je to všechno taková tragédie...

Suzanne drmolila, ale Pruitt byl duchem jinde. Jakou další informaci Jordan zjistila z poznámek profesora MacKenny? Co je v jejím počítači? Možná už o něm ví všechno.

Vstoupil do nemocniční budovy, aniž si ho někdo všiml. Kráčel s hlavou skloněnou k zemi pro případ, že by na něho mířily bezpečnostní kamery. Nebál se, že ho někdo pozná. Policie přece hledá gangstery zapletené do případu soudce Buchanana. A i kdyby ho Jordan poznala, než otevře ústa, bude pozdě.

Ochranka si ho také příliš nevšímala. Neměla důvod. Zastavil se u velké samoobsluhy, kde si člověk může koupit všechno, od zubní pasty přes různé zdravotnické pomůcky až po pracovní uniformy. Vybral si chirurgické rukavice. Nemocnice byla rozsáhlý komplex a pobíhalo tu tolik lékařů a sester, že Pruittovi nikdo nevěnoval pozornost.

Výtah se otevřel, sotva stiskl tlačítko, a sám v něm vyjel do pátého podlaží, zatímco si v duchu opakoval, co řekne, kdyby ho zastavila nějaká sestra. Sotva vystoupil, přelétl očima čísla u dveří a hledal to, které mu sdělili na informacích, když volal. Šipka ukazovala, že pokoj Jordan Buchananové je vpravo za rohem. Zašel tedy za roh a zastavil se. Před dveřmi stál strážný v uniformě. Pruitt změnil směr a musel samozřejmě také změnit plán.

Stráž zde neočekával, ale to byla jeho chyba. Samozřejmě že její otec chtěl posílit ochranu.

Vstoupil do výtahu a prohlížel si orientační tabuli nemocnice na stěně. Stiskl tlačítko druhého podlaží a zamířil k rentgenologii. Když vstupoval do prázdné chodby, nikdo nebyl v dohledu. Stačilo jen pár telefonátů, než zjistil jméno lékaře, který ji operoval, a internisty. Pak zavolal do pátého podlaží a sdělil sestře, že doktor Emmett požaduje další rentgen Jordan Buchananové.

Podle tónu hlasu byla sestra mladá a nezkušená. Nekladla mu žádné otázky. Prostě zavěsila, pak okamžitě zavolala rentgenologii a předala příkaz lékaře.

Pruitt slyšel, jak její telefon bere jakýsi sanitář. Naštěstí byl podvečer a rentgenologie byla prázdná. Přesto musel Pruitt čekat deset minut, než pomalu krácející plavovlasý sanitář prošel dveřmi a nastoupil do výtahu, aby přivezl Jordan. Z uší mu visely tenké přívody do přehrávače a pobrukoval si nějakou melodii.

Pruittovi se podařilo najít rafinovaný úkryt. Byly tu temné kouty, ještě temnější chodby a prázdný stůl recepce. Nemusel se bát, že ho někdo překvapí.

Rozhlédl se po prostoru rentgenologie a našel perfektní skryš v kabině za kývacími dveřmi vedoucími do místnosti s rentgenem.

Bude strážný doprovázet Jordan až na rentgen? Nejspíš ano. Pruitt se tedy musí nejprve zbavit jeho. Přistoupí k němu zezadu a pořádně ho praští. Až začne padat, sebere mu zbraň. Nebude-li se v cestě motat sanitář. Pruitt doufal, že sem přiveze Jordan v bezvědomí na vozíku a pak půjde pro radiologického laboranta. Pokud to neudělá, bude muset Pruitt vyřídit i jeho. To mu nepřípadalo příliš těžké, hlavně musí pracovat tiše. Pruittovy metody umlčet předchozí

klienty byly spolehlivé. Zajímavé, že tohle člověk nikdy nezapomene.

Za kývacími dveřmi bylo několik převlékačích kabin, kde si pacienti odkládali oděv, než se vydali k rentgenu. Všechny měly dveře, které se zavíraly na západku. Na policích v každé kabině byly čisté župany a podívejme, i kovová tyč s plastovými věšáky.

Předtím si myslel, že se bude muset vloupat do skříně s pracovními pomůckami, aby si opatřil něco jako hůl, jíž udeří strážného, ale kovová tyč na šaty byla pro takovou ránu perfektní. A dobře padla do ruky.

Přítáhl si k sobě dveře kabiny a nechal je otevřené jen na malou šěrbinu, aby viděl, jak kolem projíždí Jordan. Doví se o tom včas. Už předtím si všiml, že když se na druhé straně zmáčkne tlačítko u výkyvných dveří, rozsvítí se světlo.

Jeho oči se přizpůsobily tmě. Nevěděl přesně, kolik času uplynulo, než zaslechl hlasy. O minutu později zablikala světla a uslyšel zašustění dveří pomalu se otevírajících dovnitř.

Ne moc zbrkle, připomínal si. Musím to perfektně načasovat.

Jsou tady. Napřed uviděl Jordan, pak sanitáře tlačícího kolečkové křeslo. Za nimi kráčel strážce. Mám štěstí, pomyslel si. Je poslední v řadě, ale k zemi půjde jako první.

Pruitt sevřel tyč, pomalu otevřel dveře a vyšel ven. Strážný ho neslyšel. Pruitt ho udeřil zezadu prudce do krku, a když muž padal, vytáhl mu z pouzdra pistoli.

Sanitář zaslechl hluk přes hudbu ve sluchátkách a prudce se otočil, v očích zmatený pohled. „Hej..., co...“

I on šel k zemi. Tyč ho zasáhla do tváře těsně nad uchem. Přihodilo se to tak rychle, že neměl čas uhnout. Ale narazil do Jordan tak prudce, až vypadla z kolečkového křesla.

Pruitt odkopl křeslo z cesty a zvedl pistoli. V očích měl mrazivou, nelidskou krutost. Jordan blesklo hlavou, jestli je to to poslední, co vidí před smrtí. Vykřikla a schoulila se do klubíčka, aby se chránila.

Náhle se rozlétly dveře a objevil se Noah. Pruitt měl sotva čas otočit hlavu, když mu ramenem prolétla kulka z Noahovy zbraně. Obrátil se a chtěl se vrhnout k Jordan, ale Noah ho zasáhl do prsou a Pruitt se zhroutil na zem se zděšeným výrazem v umírající tváři. Pokoušel se zamířit pistolí, ale Noah na něho znovu vystřelil. Ozvala se ohlušující rána a na prázdné chodbě dlouho doznívala její ozvěna.

Jordan omdlela, ještě než nastalo úplné ticho.

Čtyřicátá pátá kapitola

Jordan se choulila na pohovce v pokoji s vysokými okny a předstírala, že spí, aby kolem ní pořád nepobíhala starostlivá matka. Už před chvílí přikryla Jordan barevnou vlněnou pokrývkou a hrozilo, že na ni přehodí další.

Okna byla otevřená a příjemný chladivý vánek osvěžoval vzduch. Slyšela, jak na pobřeží narážejí vlny oceánu. Dům jejích rodičů v Nathan's Bay byl ze tří stran obklopen mořem. V zimě mívali okna pokryta vrstvou ledu. V létě foukal od vody chladný větřík a poskytoval vítané osvěžení ve vzácně parných a horkých dnech.

Bylo to překrásné místo, ale Jordan by se už nejraději vrátila domů. Připadalo jí, že matce působí jen starosti. A chyběla jí její postel. Postrádala i své sedátko u okna.

A nejvíc ze všeho jí chyběl Noah. Od toho děsivého večera, kdy ji vzal do náruče a odnesl do jejího pokoje, ho neviděla. On i Nick měli nějakou práci. Laurant jí řekla, že jí Nick telefonuje každý den, co je pryč. Není doma už čtyři dny, ale Laurant očekávala, že zítra už konečně přijede. Na Noaha se jí Jordan nezeptala. Všechno skončilo a on se vrátil ke svému životu. To, co se stalo v Serenity...

Povzdechla si. Jestli nevstane a nepustí se do něčeho užitečného, začne plakat. To matka ráda uslyší. Bude pak držet Jordan v posteli a nasadí k ní nějakou ošetřovatelku na čtyřadvacet hodin denně.

Žebra ji stále bolela, a když vstávala, trhla sebou. Hospodyně Leah právě chystala v kuchyni nádobí. „Já to udělám,“ nabídla se Jordan.

„Ne, jen odpočívejte.“

„Leah, já vím, že to myslíte dobře, ale už nemůžu ani slyšet řeči o tom, že mám odpočívat.“

„Ztratila jste hodně krve. Paní Buchananová říkala, že byste se neměla unavovat.“

Jordan si všimla počtu talířů, když kráčela za Leah do obývacího pokoje. Oválný stůl s šesti židlemi po každé straně a po dvou v čele zabíral převážnou část prostoru.

„Víte, budou tu dnes Laurant a Nick,“ vypočítávala Leah. „S malou Sam,“ dodala. „Přinesu jí vysokou židličku, ale napřed ji musím pořádně umýt. A přijede i Michael. A samozřejmě Zachary. Alec a Regan přijedou až příští týden.“

„Takže jen rodina?“ řekla Jordan.

„Protože Zachary vždycky přivede domů někoho z koleje, zvykla jsem si chystat pár talířů navíc.“

Jordan se znovu zeptala, jak by jí mohla pomoci, a když ji Leah znovu odbyla, vyšla nahoru po schodech do svého starého pokojíku. Dnes tento pokoj využívali její rodiče pro hosty.

Ozvali se jí Kate a Dylan. Byli už zas zpátky v Jižní Karolíně a Kate si přála, aby Jordan přijela a zotavovala se u nich. Jordan se ještě nerozhodla, jestli se tam vypraví. Pořád se cítila neklidná a bez nálady.

Zbytek odpoledne strávila Jordan četbou ve svém pokoji. Policie naštěstí našla zkopírované papíry z výzkumu profesora MacKenny v Pruittově voze z půjčovny. Když mám konečně zas přístup k těmto materiálům, můžu si ověřit hodnověrnost profesorových historek, napadlo ji.

Při západu slunce k ní nahoru přišel Michael. Docela vážněji navrhl, že ji odnese dolů.

„Rekonvalescenci už mám za sebou,“ oznámila Jordan při večeři. „A nechci, abyste mě obskakovali.“

„To je dobře, srdíčko,“ šveholila matka. „Nechceš ještě trochu přidat?“

Jordan se zasmála. „Ne, děkuji.“

„Nick je na verandě. Nepůjdeš ho pozdravit?“ Jordan tam zamířila, ale zarazila se, když odtamtud zaslechla smích. Poznala ho. S jejím bratrem tam byl Noah.

O krok ustoupila, stála na místě a chvíli přemýšlela, pak ustoupila o další krok. Najednou si všimla, jak je v jídelně ticho. Nebylo divu, celá rodina natahovala krky a soustředěněji pozorovala. Takže nezbývá než pokračovat v cestě na zasklenou verandu a pozdravit se s nimi. Jordan se zhluboka nadechla.

Nick se povaloval na pohovce. Noah seděl v křesle. Oba popíjeli pivo.

„Hoj, Nicku. Hoj, Noahu.“

Oba se dali do smíchu. „Ahoj, Jordan,“ řekl Nick.

„Hoj, Jordan, víš, že už nejsi v Serenity?“ řekl Noah. „Jak se ti vede?“

„Fajn. Je mi fajn. Tak zas někdy nashle.“ Otočila se a chtěla odejít.

„Jordan?“ řekl Noah.

Obrátila se k němu. Noah odložil sklenici na okraj stolku. „Ano?“

Vstal a vykročil k ní. „Vzpomínáš si na naši dohodu?“

„Samozřejmě.“

„Jakou dohodu?“ zeptal se Nick.

„To je jedno,“ řekla Jordan. „Co s ní má být?“ zeptala se Noaha.

„Jakou dohodu?“ nedal se odbýt Nick.

„Když jsme odjížděli ze Serenity, Jordan a já jsme se dohodli, že každý půjde svou vlastní cestou,“ odpověděl Noah.

„Musel jsi mu to říkat?“ rozmrzele namítla Jordan.

„Jo, musel, vždyť se zeptal.“

„Omluvte mě laskavě,“ řekla Jordan a znovu chtěla odejít.

„Jordan?“ řekl Noah.

Opět se zastavila. „Ano?“

Pomalů se k ní blížil. „Jak jsem řekl..., ta naše dohoda...“
Těsně před ní se zastavil. „Chci ji zrušit.“

Otevřela ústa, chtěla protestovat, ale nic ji nenapadlo.
„Jak to myslíš?“

„Dohoda nemůže platit, tak to myslím. Nepůjdeme každý svou cestou.“

„Nechám vás tu chvíli o samotě,“ řekl Nick a zvedl se z pohovky.

„Nepotřebujeme být o samotě,“ tvrdila Jordan.

„Ale ano, potřebujeme,“ odporoval Noah.

„Proč?“

„Protože chci být s tebou sám a říct ti, jak moc tě miluju.“

Jordan se cítila, jako by se jí zastavil dech. „Ty..., ne, počkej. Ty přece máš rád všechny ženy, ne?“

Nick došel ke dveřím a zavřel je za sebou.

Noah sevřel Jordan v náručí a šeptal slůvka, která jí navždy zůstanou v srdci. Zvedl jí tvář k sobě a políbil ji. „A ty mě taky miluješ, že je to tak, Jordan?“

Všechny ledy v ní roztály. „Ano, miluju.“

„Vezmi si mě.“

„A když to udělám?“

„Bude ze mě nejšťastnější člověk na světě.“

„Noahu, jestli se vezmeme, už nebudeš chodit za jinými.“

„To jsi celá ty. Vždycky musíš mít nějakou připomínku. Žádnou jinou už nechci. Jen tebe. Jenom tebe.“

„Možná se trochu omezím, co se týče počítačů, ale nevzdám se jich,“ upozorňovala ho Jordan.

„Proč myslíš, že bych to vyžadoval?“

„A co můj pohodlný skleník? Vzpomínáš, co jsi mi řekl?“

„Jo, já vím. Dostal jsem tě ven z bytu, že?“

„A do své postele,“ dodala Jordan. „Víš, k čemu jsem se rozhodla? Napíšu program, který pochopí i čtyřleté dítě. Pak najdu cestu, jak dostat počítače do škol a komunitních center, která si je nemůžou dovolit koupit. Když se s nimi děti začnou učit pracovat brzy, bude to pro ně přirozené. Technologie k tomu existují a já je chci využít, aby posloužily budoucnosti.“

Noah přikývl. „To je dobrý začátek. Jednoduchý program. Jsem si jistý, že tohle Jaffee rád uslyší.“

„Když jsi ho připomněl, včera jsem mluvila s Angelou. Říká, že od té doby, co slyšeli o Trumbovi, mají nabitou restauraci. Celé město žije jenom tím.“

„Měli tam toho v poslední době moc. Chaddick mi řekl, že ta novina úplně převálcovala seznam J. D. On i Street se chystají to zabalit.“

Jordan s Noahem probrala ještě pár věcí a pak poslouchala, jak vypráví o své práci. Byla to vyčerpávající práce, ale těšila ho, pokud se mu v ní dařilo. Neúspěchy ho deprimovaly. Chtěl a potřeboval se vracet domů k té, kterou miloval.

Posadil se na pohovku a přitáhl si ji na klín. „Musím před tebou klekat?“

Usmála se. „Milovat tě není jednoduché.“

„Vezmi si mě.“

„Jsi arogantní a sobecký...“ Odmlčela se a pak pokračovala: „...a okouzlující a milující a hezký a je s tebou legrace...“

„Vezmeš si mě?“

„Ano, vezmu.“

Noah ji vášnivě políbil, a když si uvědomil, že vůbec nemá chuť přestat, odtáhl se. „Asi budeš chtít prstýnek,“ řekl.

„Jasně.“

„A co líbáanky?“ zeptal se.

Přejížděla mu rty po krku. „Myslíš před svatbou, nebo po ní?“

„Po ní.“

„Skotsko. Na svatební cestu musíme jet do Skotska. Mohli bychom se ubytovat v Gleneagles a pak si vyjet na Vysočinu.“

„A hledat poklad?“

„Nepotřebuji ho hledat. Vím, kde je.“

„Jo? Tys odhalila celou záhadu rodového nepřátelství?“

„Ano,“ vychloubala se Jordan.

„Tak mi o tom pověz,“ vyzval ji Noah.

„Na počátku všeho byla lež...,“ začala Jordan.

nakladatelství OLDAG

Julie Garwood
Tanec stínů

Z anglického originálu SHADOW DANCE,
vydaného nakladatelstvím BALLANTINE BOOKS,
New York 2007,
přeložila Magda Cindričová.

Vydání první.

Obálku navrhl a zpracoval Zbyněk Janáček.

Redakce Věra Slaninová.

Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2008,
jako svou 208. publikaci.

Vytiskla Centa, spol. s r. o., Brno.

ISBN 978-80-86508-97-9